

J. H. Busher:



SZUMÁTRA TIGRISE

17.865 OSZK

Exotikus regény





350. /

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

SZUMATRA TIGRISE

J. H. BÜSHER

egzótikus miliőben játszódó izgalmas kalandregénye oly meglepetés lesz az olvasó számára, amire hosszú ideig emlékezni fog. A kitűnő író ezúttal oly rendkívüli kalandregényt írt, amelyet valóban nem lehet letenni, amíg nem értünk a végére.

324501 271-153

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

OSZK

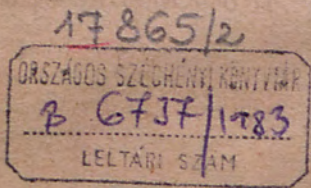
OSZK

J. H. BUSH

SZUMATRA
TIGRISE



Minden jog:
Kisgörgényi Bartha Ferenc, könyvkiadó vállalatáté
Budapest



F. k.: Kisgörgényi Bartha Ferenc, Budapest X, Füzér-utca 37-39.

Radics Vilmos könyvnyomtató műhelye, Budapest X, Füzér-utca 37-39.

I.

Virradt. Kékesszürke árnyak ritkították a szumatrai őserdő éjszakájának áthatolhatatlan feketeségét, elhalkultak az éjszaka vadászó ragadozók, éjjeli madarak hangjai és a magasbanyúló Hau-fák ágai között felhangzottak a reggelt köszöntő nappali madarak éles, átható kiáltásai.

Ahuhu, a „Méregfa” felébredt kunyhójában. Éhes volt, mint mindig és ugyanazzal a zord rosszkedvvel vakarta meg a hasát, mint a legtöbb, gondra ébredő kétlábú. Hosszú, gorilla-szerű karján hatalmas izmok kígyóztak barnás-fekete bőre alatt, hatalmasat ásított, mint a négylábú ragadozók, hogy kivillantak erős, fehér fogai és lustán, kedvetlenül mászott elő a kunyhójából.

Körülötte már ébren volt a dajak falu legnagyobb része. Asszonyok és gyerekek visongtak, mint valami lármás majomcsapat, húsos, frissen szedett banánfűrtök zöldeltek némely

kunyhó előtt, Malia, a törzsfőnök felesége most tűnt fel a közeli öböl felől, féltucatnyi, víztől csöpögő opihist hozva. Oolea, a törzsfőnök nagyon szerette ezeket az apró, sziklához tapadó kagylókat és Maliának minden reggel le kellett mennie az öbölbe, hogy férje számára felhozza a mindennapi opihist a tengerfenék szikláiról.

Ahuhu ettől a látványtól még keserűbb lett. Az ő felesége öreg volt, ráncos és beteg. Nem-hogy opihist nem tudott hozni számára, de még a banánfákat sem tudta megfosztani gyümölcsétől, hogy mire ura és parancsolója felébred, bőséges reggelivel kedveskedjen neki. Pedig „Méregfa” nagy harcos volt és nagy vadász. Őt fej aszalódott a kunyhója mennyezetén, feketére pácolva a füsttől és Ahuhu büszkén szokta emlegetni, hogy mind az ötöt nyílt harcban szerezte. Csak az bántotta néha, hogy az ő öt feje összesen nem ért annyit a törzs szemében, mint Oolea egyetlen zsákmánya, mert míg az ő kunyhójában csupa gyapjashajú bennszülött fej vicsorgott, Oolea, a törzsfőnök, szőkehajú, fehérbőrű emberfejet tűzött harci dárdájára.

Ahuhu elégedetlen volt és nagyon rossz-kedvű. Igaz, hogy a fehér ember sokkal veszedelmesebb ellenfél, mint a fekete, azonkívül átkozottul ritkán vetődnek erre az ismeretlen, névtelen kis szigetre, de Ahuhu sokszor gondolt

arra, mi lenne, ha egyszer a jó szerencse az ő útjába is elvezetne egy szép, hófehérbőrű, sárgahajú Haolet?...

Erre a gondolatra rendszerint felgyúlt állatiasan bamba szemében a sóvár fény. Apróra kiszínezte, hogyan tűzdelné keresztül-kasul a nyilaival, hogyan adná meg a kegyelemdöfést a nagy hajítódárdával, milyen lázas harci dühkel emelné magasba a harcibunkót, hogy végképpen „érzéstelenítse” áldozatát a fejevétel előtt. Szinte remegett lapos, széles orrcimpája, ha arra gondolt, hogy micsoda kai-kai lenne azon a napon. Egyszerre nagyobb lenne a tekintélye, mint Ooleának, a törzsfőnöknek, a törzs minden tagja messziről elkerülné a rettenthetetlen nagy vadászt, aki valóságos Haole-fejet vitt a kunyhójába és biztos, hogy akkor kapna fiatalabb feleséget is, aki fel tud mászni nemcsak a banánfára, de még a kókuszpálma sudarán is és fel tudná hozni a tengerfenékről az opihist, hogy Ahuhu, a nagy és bátor harcos minden reggel jóllakhasson.

Szinte csámcsogott a gyönyörűségtől, amint mindezt végiggondolta. Izgatottan vakaródzott, a kunyhó homályos sarkában levő fegyverei felé tekintgetett, mintha mindez csakugyan megvalósulás előtt állna, nem kell hozzá egyéb, minthogy felragadja a fegyvereit és elinduljon a félelmetesen mély és veszedelmes őserdőbe.

Mire azonban elindult, rendszerint lelohadt a kedve. Tudta, hogy erre az elrejtett, félreeső kis szigetre a legritkább esetben sem téved fehér ember. Már számtalan, sok napon át elindult így, de még sohasem találkozott az ő szemében „legkirályibb” vaddal, a fehér emberrel. Csüggedten rúgta oldalba a feleségét, köpött egyet, amiben berne volt egész életfelfogása erről a piszok, leköpnivaló világról, amelyben a szegény dajak fejvadász még csak egy valamirevaló fehér koponyához sem jut, — pedig nem a szorgalom és ügybuzgóság hiányán mulik! — enyhe undorral nézett végig gyümölcsevésre kényszerült társain, akik máris falták a csurgólevű banánt, itták a kókusztejet és hosszú, kiadós léptekkel tűnt el az erdőben, hogy legalább egy hitvány tengerinyulat szerezzen.

Halkan és szinte láthatatlanul mozgott, mint az őserdő őslakójához illik. Még a fű sem suhogott csupasz talpa alatt, egyetlen ágat sem súrolt, minden érzékét megfeszítve oldódott fel a vadászat izgalmában. Szinte foszforeszkált a szeme, amint a helyenként alkonyati homályba borult sűrűségbe meredt és minden pillanatban készen volt arra, hogy megfeszítse íjában a hűrt.

Ezen a napon különös balszerencse üldözte. Mintha a gonosz szellemek járnának előtte, hogy

minden vadat előre értesítsenek jöttéről, még csak egy árva kajdács sem ugrott fel előtte és már delelőn járt a nap, amikor visszafordult. Tűrhetetlenül éhes volt, evett néhány marék papaia bogyót az egyik bokorról, majd a szokott-nál is ingerültebben folytatta útját visszafelé. Egész úton köpködött, hogy távoltage magától a rossz szellemeket és elhatározta, hogy a legközelebbi nagy vadból a legszebb részt Awainenek, a törzs varázslójának adja, hogy a jövőben távoltage tőle a balszerencsét.

Alig határozta el ezt, amikor hirtelen megtorpant, mintha gyökeret vert volna a lába. Kimeredt szemmel bámult előre és egyszerre olyan kicsire húzódott össze, mintha önmaga előtt is titkolni akarná jelenlétét. Határtalan izgalom vett rajta erőt és amint meglapult a Hau-fa árnyékában, még a lélekzetét is visszatartotta.

Kis tisztás szélén állt és a tisztás tulsó oldalán éppen ebben a pillanatban bukkant elő egy trópusisakos fehér ember. Revolvertáska lógott az oldalán, puskacső csillogott a vállán, kékszemű volt, fehérbőrű és Ahuhu első pillanatban látta, hogy könnyű zsákmány lesz, mert alig támo lyog a fáradtságtól és minden lépésénél attól lehetett tartani, hogy rögtön összeesik.

Ahuhu szemében felgyúlt a prédaláz sárga lángja. Alig lépett a fehér kettőt, a dajak már

beillesztette ijába a nyílveesszőt és meglapulva a fatörzs mögött, célbavette áldozatát.

Halk, könnyű pendülés hallatszott, majd alig érzékelhető suhogó nesz és a hosszú, tűhegyes nyílveessző rezegve állt meg a fehér mellében.

Ahuhu a gondolat gyorsaságával tett új nyílveesszőt a húrra. Abban a szempillantásban, amint a fehér megingott, máris pendült az újabb lövés és a második nyílveessző a hasfalban állt meg. Szaggatott, tompa, nehéz nyögés szakadt fel a fehér torkán. Ösztönös mozdulattal nyúlt a mellében álló nyílveesszőhöz, majd össze-suklott és arccal előre a fűbe zuhant.

Ahuhu, a fejvadász nem mozdult a törzs mögül. Harmadik nyílveesszőt tett a húrra, harmadszor is felhangzott a halálos pendülés és a harmadik nyílveessző pontosan a fehér torkát ütötte át. Még vonaglott a fehérruhás test, de Ahuhu már tudta, hogy győzött. Mintha a jószellemei vezették volna a nyilait, olyan pontosan talált mindegyik és magasra emelte a hajítódárdáját, hogy amint annyiszor kiszínegette magában, megadja a kegyelemdöfést a királyi zsákmánynak.

Széles ívben repült a súlyos dárda és remegve állt meg a földön fekvő fehér hátában. Elnémult a fájdalmas nyöszörgés, halálos, süket csend zuhant a tájra és Ahuhu megmar-kolta a harcibunkót.

Várt egy kis ideig, de semmi sem mozdult a közelben és végtelen óvatossággal merészkedett elő.

Lépésenként közelítette meg áldozatát. Minden pillanatban készen volt arra, hogy ha mégis megmozdul a fehér, riadt gyorsasággal meneküljön vissza a fatörzs védelme mögé, de úgy-látszott, felesleges az óvatossága. A három nyíl-vessző és a hajítódárda elvégezte a magáét.

Ahuhu ütésre emelt bunkóval járta körül a halottat. Később kiemelte a dárdát a halott hátából, annak a nyelével döfködte áldozatát és amikor már végképpen meggyőződött arról, hogy csakugyan halott, rekedt, artikulátlan diadalüvöltés tört fel a torkán.

Elsősorban is kitépte a holttestből a nyíl-vesszőket, majd levetkőztette áldozatát. A ruhákat, bőrlábszárvédőket, parafasisakot egy batyúba kötötte, majd levágta a halott fejét és futva indult vissza a faluba, hogy minél előbb hírül vigye nagy győzelmét.

Azon az estén nagy kai-kai volt Oolea törzsfőnök falujában. Lobogott a tűz, öröltek a kannibál állkapcsok és Ahuhu, a nagy vadász büszkén vigyorgva zsebelte be a nagy dicsőséget.

Sejtelme sem volt arról, hogy ezen a napon a legfertelmesebb büntett zajlott le az őserdei tisztáson.

De arról se, hogy a bűnt nem ő követte el, hanem egy másik Haole, aki ezekben az órákban a sziget tulsó végén revolverrel a kezében kergette harmadik társa nyomát...

II.

Joe Knell a tűz mellett ült és a lobogó lángokba bámult. Sziklás talajon égett a tűz, nem kellett attól tartania, hogy ha elbóbiskol, felgyúl az őserdő. A sziklákra bámult, amelyek némán, közönyösen néztek vissza rá és Joe Knell fáradt, borotvátalan arcán réveteg mosoly terült el. A sziklák belső tartalmára gondolt, a milliókra, amelyek számlálatlanul fognak a lába elé hullani. Távoli nagyvárosok pazar fényűzése, jólét, kényelem, gazdagság és tisztelet lesz a része egész életén át, mindenki irigyelni fogja.

Körülötte észrevétlenül és gyorsan zuhant le a trópusi éjszaka. Az őserdő megtelt a préda után járó vadállatok hangjaival. Nyávogás, kurrogás, halk surranások hallatszottak az áthatolhatatlan feketeségből, súlyos, mezítelen, puha ragadozótalpak léptei osontak a nagy küzdelemben a friss, meleg hús után és Joe Knell messzerévedő szemmel szívta pipáját a tűz mellett.

Hirtelen gyanús zöreijre riadt. Kemény, súlyos léptek alatt recesent egy száraz faág és a látszólag félálomban szendergő férfi a gondolat gyorsaságával pattant fel. Máris a kezében volt a revolvere és párducszerű rugalmassággal hasalt el a tűz fénykörén kívül.

Máris lövésre készen tartotta a revolverét és a csendes éjszakában felcsattant Knell éles hangja.

— Stop!... Ki jár itt?...

Rekedt, kellemetlen hang hallatszott a sötétből.

— De ideges vagy, Joe! Tudhatod, hogy itt nem járhat idegen...

Joe Knell feltápáskodott. Eltette a revolverét és a tűz fénykörébe lépett.

A tűz másik oldalán megjelent egy magas, szélesvállú férfi. Apró szemében hideg, állati ravaszság csillogott és volt valami nyomasztóan félelmetes, valami ragadozószerű az egész megjelenésén. Kézmozdulattal üdvözölte Joet és letelepedve a tűz mellé, cigarettát halászott elő a zubbonya zsebéből. Rágyujtott egy parázsló fadarabon és nagyot szívott a cigarettáján. Látszólag ügyet sem vetett a barátjára, aki valósággal megdöbbenéssel bámult rá.

Hosszú, nyomasztó másodpercek multak, mire Joe megszólalt.

— Mi történt, Bill?... Miért jöttél vissza?
Az óriás megvonta a vállát.

— Ostobaság lett volna mindkettőnknek bemenni a városba. Fred Barth egyedül is elintézheti a dolgot az igénybejelentéssel. Viszont téged itt sokkal több veszély fenyeget...

Joe szemében gyanakvás villant.

— És... ezt csak az úton tudtad meg?...

Bill Holldon a tüzet bámulta.

— Yes... — mondta furcsa, messzenéző szemmel, mintha valami szörnyűt látna, megvonaglott az arca. — De mit firtatod annyit? Fred Barth is elég ahhoz, hogy bejelentse az igényünket a gyémántbányára. Maradt valami vacsoráraláló? Átkozottul éhes vagyok...

Joe eltűnt a sátornyílásban. Egy darab sült-húst tett el reggelire, azt akarta odaadni. Alig lépett egyet, visszafordult, hogy megkérdezze a barátját, akar-e whiskyt a vacsorához, vagy inkább gyümölcsöt eszik, amikor úgy érezte, hogy megáll a szívverése.

Bill Holldon nem látott a sátor sötét belsejébe. nem tudhatta, hogy Joe visszafordult. Amint Joe Knell eltűnt a sátornyílásban, hirtelen megváltozott az arca. Az ugráshoz készülő tigris alattomos, kegyetlen mozdulatával lesett Joe után és jobbjával a revolvertáskájához nyúlt. Rövid, úgyszólván alig észrevehető mozdulat volt, de Joe pontosan ismerte barátja szokásait,

nem hiába járták együtt esztendők óta a déltengert. Tudta, hogy Bill Holldon a revolvertáskáját gombolta ki, egy gyors, könnyű mozdulattal megemelte a táskában a revolvért is, hogy meggyőződjön arról, nem akad-e a fegyver és alattomos közönyösséggel bámult tovább a tűzbe.

Joe Knell mellét előntötte az iszonyodás. Megdöbbenve állt, mintha nem akarna hinni a szemének. A haja szálától a sarkáig átjárta ez a félelemnél is sokkal nyomasztóbb érzés és furcsa csodálkozással eszmélt rá, hogy e pillanatban nem önnagáért és nem Bill Holldonért retteg, hanem a kis társaság harmadik tagjáért, Fred Barthért, aki elindult reggel Bill Holldonnal a táborhelyről azzal, hogy együtt mennek a városba és aki most ki tudja hol van...

Jó néhány másodpercig tartott, míg össze tudta szedni magát. Keserű, kemény vonás rajzolódott a szája sarkába és visszafordult a sátor belsejébe.

Mérhetetlen, kízó keserűség és nyugtalan-ság öntötte el a mellét. Szinte belekeseredett a szája, amint gyufát gyújtott és az ételért nyúlt. Eszébe villant, hogy a gyufaláng kitűnő célpontot nyújt a barátjának, de ezekben a pillanatokban nem bánta volna azt sem, ha máris dörren mögötte a lövés. Lelke legmélyéig megrázta, hogy az az ember, akivel ezer vesze-

delmen keresztül kitartottak egymás mellett, megtévelyodött a rájuk váró hatalmas vagyontól és ellenük fordulhatott.

Önmaga előtt is idegenül csengett a hangja, amint megszólalt.

— Whiskyt iszol mellé vagy inkább gyümölcsöt akarsz?...

Kintről komoran, barátságtalanul hangzott a válasz.

— Adj, amit akarsz.

Joe megjelent a tűz mellett. Kétszersültet, whiskysüveget és sült húst hozott. Látszólagos gyanútlanúsággal tette az ételt Bill elé, csak az arca volt sápadtabb a szokottnál és a pillantása mélyén bujkált a gyanakvás imbolgó fénye.

Bill valóságos farkasétvágygal evett. Mogorva arccal falt, mint egy kiéhezett ragadozó és Joe egyre fokozódó izgalommal figyelte barátját.

Friss ágakat dobott a tűzre és a fellobogó lángok fényénél egy vizsgálobíró fürkész, veséig ható tekintettel meredt Bill Holldon szemébe.

— Hol váltatok el Fredtől?... — kérdezte hirtelen és felvillanó szemmel látta, hogy a váratlan kérdésre csaknem Bill torkán akadt a falat.

— A... izé... az öbölnél... — felelt Bill bizonytalanul. — Ő maga mondta, hogy jöjjenek vissza...

Joe szeme elkeskenyült.

— Nagy könnyelműség volt tőled, hogy elengedted.

Bill felkapta a fejét. Megállt a kezében a kés, a rajta levő húsdarabbal együtt és bizalmatlanul tekintett Joera.

— Miért volna könnyelműség?

Joe most már biztos volt a dolgában. Bill szeméből szinte szikrázott a támadókedv. Lát-szott rajta, hogy legszívesebben azonnal a revolveréhez kapna, hogy egyedül maradjon az újonnan felfedezett gyémántbánya tulajdonosa.

Hosszú, súlyos pillanatok multak. Bill ugrásrakészen ült a tűz tulsó felén és Joe elborzadva ismerte fel szemében a téboly dühét. Lassan, megfontoltan mondta.

— Mert... messze van a város...

Bill hangja furcsán kongott.

— Csak ezért?...

Halálos fenyegetés bujkált a szemében. Joe arra gondolt, hogy legegyszerűbb volna, ha előrántaná a revolverét és rászegezve Billre, így folytatná a beszélgetést, de ehhez nem volt elég ereje. Eszébe jutott a sok esztendő, amelyet együtt töltöttek, egyszer Bill mentette meg őt egy salamonszigeti öbölben a cápa fogai elől és

az ilyen dolgok után nehéz revolvvert fogni a barátjára. Lelke legmélyén még élt egy halvány reményfoszlány, hogy nem igaz a szörnyű vád, amivel magában megvádolta Billt. Szinte görcsös erővel rohanta meg a vágy, hogy bár ne volna igaz, amit gondolt, Fred Barth valóban elment volna egyedül és az iménti látomás ne legyen egyéb hamis képzelődésnél, Bill Holldon nem nyúlt a revolveréhez és nem volt az arcán az a könnyörtelen, vadállati kifejezés, amit az imént látott a sátornyílásból és nem kerülhet pillanatokon belül sor a legirtózatosabb élet-halál küzdelemre, amit ember embertársa ellen valaha véghezvitt.

Bill már elunta a túlhosszúra nyúlt csendet. Keményen, fenyegetően villant a szeme és csattanó hangon ismételte meg legutóbbi szavait.

— Csak ezért, Joe?...

Knell összerezzen. Olyan érzése volt, mintha láthatatlan hangyaboly nyüzsögne a tarkóján, sápadt volt az arca, de elkeskenyült szemében a lelkiismeret olthatatlan lángja égett.

Halkan, szinte suttogva mondta.

— Nem, Bill... Nemcsak ezért kérdem...

— Hanem?...

Knell gyors, rövid mozdulatot tett. Máris megvillant a kezében a revolvere és halkan, fenyegetően szólt.

— Okosan, Bill... Egyetlen mozdulatra át-lövöm a fejed, ez olyan biztos, minthogy eddig a barátom voltál.

Bill Holldon arca hamuszürkévé vált. Mozdulatlanul nézett a homlokának irányuló revolver-csőbe, csak a szája nyílt szóra.

— A kezemet is tegyem fel talán?...

Joe szemében acélos energia izzott.

— Nem fontos. Maradhatsz, ahogy vagy, de ne mozdulj. Ismered a golyóm járását...

Bill foga csikorgott.

— Ismerem. De azt eddig nem tudtam, hogy átkozott bolond vagy. Mit akarsz tőlem?...

— Őszinteséget... — mondta Joe olyan egyszerűen, mintha egy korty vizet kért volna vagy tüzet a cigarettájához. — Őszinteséget és lelkiismeretességet. Borzalmas volna, ha elvette volna az eszedet a gazdagság káprázata, Bill. Te tudod, hogy mindig jó barátok voltunk, hármunk közé soha, senki sem verhetett éket. Még a férfibarátságok legnagyobb megrontója, az Asszony sem. Mi hárman jobban összetartoztunk, mint a testvérek. És most itt állsz a revolverem előtt... Mint valami kóbor csirkefogó...

Bill arcán gyűlölködő kifejezés terült el.

— Mert bolond vagy! — kiáltotta dühösen.

— És ha van még egy csepp józan eszed, tedd el azt a viharágyút, mert megetetem veled...

Joe ügyet sem vetett a közbeszólásra.

— Kettőnk közül te vagy a nagyobb bolond, Bill. Tudhatod, hogy én sem rántok ok nélkül revolvert rád. Láttam a sátorból, hogy utánam lestél és meglazítottad a revolveredet. Igaz ez vagy nem?...

— Tévedsz. Nem „lazítottam”. Csak megnéztem, hogy megvan-e még. Eszembe jutott, hogy el is veszíthettem...

— Hazudsz! Olyan régen hordjuk a fegyvert, hogy rögtön megérezzük, ha hiányzik. Nem tapintással győződünk meg arról, hogy a helyén van-e! De látom már, hogy nem akarsz becsületesen lefolytatni a dolgot. Másképpen kell beszélnem veled, olyan hangon, amelyet megérdemelsz.

Az utolsó szavaknál felemelkedett a hangja és egy lépéssel közelebb lépett Billhez. Keményvonalú száján szinte ropogva tört fel a szó.

— Mit tettél Barth-tal?... Őszintén felelj, mert láthatod, hogy hazugsággal semmire sem mégy...

Holldon arca megvonaglott. Látszott a szemén, hogy legszívesebben a másik torkának ugrana, de a kettőjük közt villogó revolvercső lefékezte ezt az ösztönös támadási kedvét. Már teljesen eltűnt a szeméből a régi, pajtáskodó, bizalmas melegség, hogy helyet adjon az áldo-

zatára leső gyilkos vad, tébolyodott dühének. Szinte foszforeszkált a szeme, amint megszólalt.

— Nem hazudok, Joe... — mondta rekedt, színtelen hangon, de közben, mintha a kettőjük közt levő távolságot méregette volna. — Istennemre nem hazudok... Semmit sem tettem Barth ellen...

Joe egy pillanatra bizonytalan lett.

— Anyád nyugalmaára esküszöl?...

Bill Holldon szemrebbenés nélkül felelt.

— Anyám nyugalmaára esküszöm. Kárhonzon el a lelke, ha bármit is tettem Barth ellen.

Joe tétován nézett Bill elkeskenyült szemébe.

— Hinnem kell az esküdnek, Bill... — mondta tétován. — Ismerlek annyira, hogy erre nem esküdnél hamisan... Mi történt hát Fred-del?...

Holldon igyekezett kihasználni a pillanatnyi előnyt.

— Tedd el a revolvert, Joe. Illik az, hogy ilyen régi barátok revolvervégről társalogjanak?

Természetes, magától értetődő mozdulattal lépett közelebb Joe Knellhez. Előrenyújtotta a kezét, mintha békejobbot akarna nyújtani, de egy váratlan gyors mozdulattal megragadta a revolveres csuklót és irtózatoss erővel csavarta hátra.

Joe és Bill sokszor birkóztak együtt a vadonbeli táborhelyeken a hosszú barátság esztendői

alatt. Bill jó félfejjel volt magasabb Joenél, rendkívül széles vállai voltak és olyan ereje, hogy Fred és Joe egyesült erővel sem tudták leteperni. Számtalanszor megtörtént, hogy a hármas birkózásban Bill félkézzel legyűrte mind-egyik ellenfelét egyszerre és Fred és Joe tréfás könyörgéssel kértek kegyelmet, míg a mosolygó óriás elengedte őket.

Most, amint Joe csuklóját elkapták az acélosan kemény szorítású ujjak, rögtön tisztában volt azzal, hogy elveszett. Brutálisan kemény mozdulattal csavarta hátra Bill Joe karját, hogy egészen a lapockájáig emelje a kezefejét és a szörnyű fájdalom hatására rögtön kihullott Joe elgyengülő ujjai közül a revolver.

Rövid, gonosz nevetést hallott a háta mögött. Bill odáabbrugta a revolvért és mintha egyik pillanatról a másikra kicserélődött volna, a diadalmas gonoszság sátáni vigyorgásával lökte Joet a tűz mellé.

— Ostoba barom... — mondta olyan pillantással, hogy Joe hátán a hideg futott végig a hallatára. — Hát csakugyan azt hitted, hogy velem szemben mehetsz valamire revolverrel.

Joe szíve a torkában lüktetett. Nem is annyira a legyőzése döbbsentette meg, hanem a tény, hogy Bill Holldon, a pompás, megbízható cimbora és önzetlen jóbarát, egyszerre levetette álarcát és ott állt előtte egész, feneketlen aljas-

ságában, vigyorogva és gyilkosságra készen. Volt valami Bill Holldonban a féketvesztett gonoszságból, mintha terhére lett volna eddigi alakoskodása és szinte fellelékezett, hogy végre levethette álarcát.

Joe Knell elszörnyedve nézett az új Bill Holldonra, aki most villámgyors mozdulattal rántotta elő revolverét és a földön elterült ellenfelére szegezte.

— Most majd én beszélek másképen veled, te szerencsétlen hülye... — mondta röhögve, de szemében gyilkos tüzek bujkáltak. — Ne mozdulj, mert szétlövöm a fejed és ez olyan igaz, minthogy sohasem voltam a barátod...

Joe halottsápadt volt.

— Bill... — jajdult fel csaknem sírva. — Te megesküdtél az édesanyád üdvösségére...

Bill Holldon röhögött.

— Yes. Megesküdtem. És ez rendben is van. Ne mozdulj, mert arra nem esküdtem meg, hogy téged sem foglak bántani... Fred Barth meghalt. Meghalt, ha nem is én okoztam a halálát, de ezzel nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy én legyek a gyémántbánya egyedüli gazdája... Érted ezt, Joe?...

Knell tagadóan ingatta a fejét.

— Nem. — mondta valami furcsa, földöntúli tárgyilagossággal. — Vesszek meg, ha egy szót is értek belőle.

Bill Holldon nevetett.

— Ha megígéred, hogy nyugodtan viselkedsz, megmagyarázom. Nem azért, mintha ellenkező esetben nem lőnélek agyon, nem a sor-sod már kész, csak a ravasz meghúzása van hátra. De hogy nyugodtabban pihenj a sírban, elmondom, hogy Fred Barthot nem én öltem megí tehát nem esküdtem hamisan az anyám üdvös-ségére.

Joe megvetően vágott a szavába.

— Ne fáraszd magad, gyilkos... Nem vagyok kíváncsi a hazudozásodra. Ölj meg és légy átko-zott...

Bill cigarettát vett elő. Félkézzel rágyújtott és cinikusan fújta Joe felé a füstöt.

— Megölni megöllek, de siettetni nem ha-gyom magam. Amint jónak látom, sürgetés nél-kül is elintézek, mint egy tolakodó legyet. Tehát: úgy történt a dolog, hogy miközben éppen azon tűnődtem, hogyan szabadulhatnék meg tőle, — mert azt már indulásunk előtt el-határoztam, hogy visszatérek hozzád és téged is elintézek, — szóval, éppen azon gondolkoz-tam, hogy terítsem le, amikor egy nyílvesző állt meg a mellében. Fred kissé előbbresietett, egy kis tisztásra jutott ki, én még a fák között voltam. Mire feleszméltem, már három nyíl-vessző volt benne és repült a hajítódárda is. Ott halt meg, alig két lépésnyire tőlem a tisztáson.

Joe szemében sárgán szikrázott a gyűlölet.

— Hagytad, hogy lemészárolják a bennszülöttek!?...

Bill Holldon bólintott.

— Mi tagadás, hagytam. Megkímélt engem a véres munkától. Mert egy pillanatig sem voltam hajlandó arra, hogy két ilyen maflával osztozzam a milliókon. Tudod, hogy tíz millió meny-nyivel több, mint három?...

Joe Knell hallgatott. Hányingert érzett az undortól és valami embertelen, irtózatossá váló gyűlöletet, amely úgy ömlött végig az idegein, mint a forró láva. Minden vörös ködbe borult körülötte, nem látta a Bill kezében csillogó revolvert, a körülöttük hallgató, ellenségesen néma őserdőt, csak Bill gonosz, tűzben foszforeszkáló szemét látta és hörögve, fuldokolva ugrott fel, hogy a fogával, körmével marcangolja szét ellenfelét.

Abban a pillanatban, amint megmozdult, rövid, kemény csattanás hallatszott és Bill Holldon revolverének csövén kékessárga láng csapott ki. Megtört Joe ugrásának lendülete, a melléhez kapott mindkét kezével és nyöszörögve zuhant a gyilkos lábához.

Arcra borult kínjában és mozdulatlanul nyúlt el.

Bill Holldon egy másodpercig gyanakvóan nézte a mozdulatlan testet. Azután kifújta a

revolveréből a füstöt, eltette a fegyvert, odébb-rúgta a halottat és lomha, ragadozó lépteivel eltűnt a kunyhóban, hogy összecsomagolja a leg-szükségesebbeket.

Később, amikor már csaknem teljesen kihúnyt a tábortűz, ismét megjelent. Alaposan fel volt pakkolva és egy pillantást vetve a parázs vöröslő fényében heverő Joera és hátatfordítva a tábornak eltűnt az éjszakában...

...Azt hitte, hogy most már egyedüli bir-tokosa a gyémántbányának...

III.

Joe Knell két napig feküdt eszméletlenül a kihúnyt tábortűz mellett. Amikor magáhozért, elviselhetetlen forróság gyötörte, úgy érezte, hogy az egész mellkasa egyetlen, nagy tűz-fészek, amelyből valóságos lángfolyamként ömlik szét ereiben a vér. A ráboruló álaktalan feketeség csak itt-ott oszlott egy-egy pillanatra, hogy az eszméletlenség sötét ködén keresztül bizonytalan foltokban villanjon szemébe a körülötte levő világ képe. Hosszú órákig tartott, amíg magában ismét fel tudta építeni a történeteket, mint valami széthullott játékvár egyes darabjait. Emlékezett Fred Barthra, a legjobb pajtásra, akit Bill Holldon szemeláttára nyila-

zott le valami fejevadász és amint idáig ért emlékezésében, mindent lebíró erővel támadt fel benne a bosszúvágy. Bill Holldont látta révedező szeme előtt, kemény, alattomos, állatiasan kegyetlen arcát, szemének kígyószerűen hideg villogását, amint ráfogja a revolvert és ismét érezte mellében az éles, tüzes fájdalmat, amit a becsapódó golyó okozott.

Kissé csodálkozott azon, hogy nem halt meg. Bill Holldon golyója még sohasem tévesztett egy hüvelyknyit sem, tudta, hogy életbenmaradása olyan csodálatos szerencsének köszönhető, amilyen legfeljebb csak egyszer érhet egy embert az életben és éppen ezért nagyon óvatos volt. Dacára elviselhetetlen kínjainak, kényszerítette értelmét, hogy a lehető legokosabban, legnagyobb óvatossággal járjon el, mert azzal is tisztában volt, hogy ha ő elpusztul itt, örökre megtorolatlanul marad a fehér emberek történetében is párját ritkító gáztett.

Nem mozdult, mert takarékoskodnia kellett megmaradt erejével. Úgy helyezkedett, hogy lehetőleg legkevesebbé fájjon a sebe és tekintetét a magasbanyúló fák lombjain pihentetve, minden erejével arra szuggerálta magát, hogy ne veszítse el újra eszméletét.

Szerencséjére, elég közel voltak hozzá a fák. A dús, áthatolhatatlan sűrűségű lombok megvédték a nap gyilkosan forró sugarai elől és

amikor leszállott az alkony, már annyira haladt az önerősítés útján, hogy el tudott vánszorogni a sátorig.

Lassan, kínlódva mászott, mint a gerince-tört kígyó. Minden megtett félméter után hosszú pihenőket tartott, csak akkor indult tovább, amikor már elegendő lelkierőt szuggerált magába ahhoz, hogy a következő félmétert is meg tudja tenni az elájulás veszedelme nélkül. Végtelenségnek tűnt, míg elérte a sátor nyílását, de mire átsüvített az éjszakán a vadászó lángbagoly éles, messzeható kiáltása, elérte a fekhelyét.

Ott ismét elájult. Utolsó gondolata az volt, hogy a vizescsöbörhöz kellene másznia, talán hagyott benne egy korty vizet Bill Holldon, de mozdulni már nem tudott, elborított körülötte mindent az eszméletlenség tüzesfeketén gomolygó köde...

*

Magasan állt a nap az égen, amikor ismét magához tért. Forró félhomály derengett a sátor belsejében és Joe Knell lázas fényben égő szeme a pusztuló állat szánalmas tehetetlenségével siklott körül a kopottszürke sátorfalakon.

Alig két méternyire tőle, ott volt a vizes-vödör. Szürke, agyonhasznált, ütött-kopott bádogvödör volt, de Joe úgy nézett rá, mint

valami égi csodára és fogcsikorgatásos erőfeszítéssel vonszolta magát közelebb a vödörhöz.

Órákba tartott, mire elérte. Remegő kezéből háromszor is kihullott a merítőkanál, mire bele tudta mártani és halk, rekedt örömnyszörgés fakadt a torkán, amint megérezte, hogy a vödörbemártott kanál elmerül a vízben.

Ivott. Nem sokat, csak egy-két kortyot, de rögtön úgy érezte, hogy szinte újjászületik. A belsejében izzó lángtengert jótékonyan hűsítette a meleg, állott víz és amint az első kortyokat lenyelte, már tudta, hogy nem fog elpusztulni.

Fogalma sem volt arról, hogy mióta fekszik. Végtelen gyengének érezte magát és amint eloltotta szomját, rövidesen érezte, hogy ennie kell, hacsak nem akar éhenhalni.

Félzsák kétszersültet talált az egyik sarokban. Vaj is volt az ottfelejtett bádogtartóban. Joe belemártott egy darab kétszersültet a folyékonnyá olvadt vajba és beleharapott.

Néhány órával később már érezte, hogy túl van a krízisen. Enyhült a láza, a mellében már nem volt olyan elviselhetetlen a fájdalom és most már ahhoz is volt ereje, hogy megnézze a sebet.

Szétnyitotta ingét és a mellére nézett. Barna volt az ing is, a bőre is a rászáradt vértől, a sebet ki sem tudta venni, de rögtön felismerte,

hogy csak azért maradt életben, mert arcra-
borultan feküdt és a szivárgó vér megalvadásá-
val önmagától eltömte a sebnyílást, ezáltal meg-
akadályozta az elvérzést. Szerette volna tudni,
hogy van-e a hátán is seb, kiment-e belőle a
gyilkos golyója, de erről le kellett mondania.
Ivott még egy kortyot, aztán elnyúlt a fekhelyén
és könnyű, egészséges álomba merült.

*

Eszméletretérésétől kezdve számolta a napo-
kat. Teljes négy hétbe tartott, amíg teljesen
lábra állt. Ezalatt az idő alatt teljesen felemész-
tette a sátorban maradt élelmiszert, a tűz mel-
lett a hamuban megtalálta a revolverét, amit
azon a végzetes éjszakán Bill Holldon odább-
rúgott mellőle és ettől kezdve revolverrel pótol-
gatta a táplálkozásban mutatkozó hiányokat.
Kisebb vadakat lőtt, — szerencsére egész doboz
golyót talált az egyik ládában, municióban nem
volt hiány, — lejárt az öbölbe, fürdött, napozott,
mert azt tapasztalta, hogy a tenger sós vize
nagyban gyorsítja sebének gyógyulását és
amint teljesen visszanyerte mozgási erejét, gon-
dolkodni kezdett a teendőin is.

Szinte maga is csodálkozott azon, mennyire
nem érdekli a gyémántbánya. Amióta Bill két-
szeres gyilkosságot követett el a drágakövek

királyáért, Joe Knell szinte rá sem tudott nézni a kincset rejtő, kavicsos domboldalra. Eszébe sem jutott, hogy a városba menjen és a törvényes eszközök segítségével próbálja visszaszerezni elrabolt jogait. Mindez másodrendű, lényegtelen dolog volt a szemében.

Allandóan Bill Holldon elkeskenyült szemét, kegyetlen, cinikusan vigyorgó arcát látta a szeme előtt és minden érzése egyetlen ponton koncentrálódott: Megragadni a gyilkos torkát és addig szorítani, míg élettelenül omlik el a kezében!

Ám tudta, hogy Bill Holldon még így is veszedelmes ellenfél. Irtózatos testi ereje, ördögi ravaszsága, kegyetlensége veszélyes ellenfélle tesz még akkor is, ha neki, Joe Knellnek megvan az az előnye, hogy láthatatlan, hogy Bill Holldon halottnak hiszi és nem is gondol a védekezésre.

Joe Knell arra gondolt, hogy valahol egy dajak kunyhóban ott vicsorít Fred Barth feje. Azóta már valószínűleg megbarnult és kiszáradt kissé a füstön, de ott van, fényes, aranyszőke haja ott csillog a dajak kunyhó bűzös homályában és hogy Fred Barth nem mondja többé kamaszosan vidám nevetésével: — Halló, boys! ... — ez egyedül Bill Holldon bűne.

Görcsös, ősemberi düh öntötte el, valahányszor erre gondolt. Amit ellene vétett Bill Holl-

don, azzal nem is foglalkozott gondolataiban. Csak azt látta, amint a dajak fejevadász egymásután küldi nyilait a mit sem sejtő Fred testébe, a fehérruhás test elomlik a tisztáson és bent, a fák sűrű, homályos árnyában izzó szemmel lapul Bill Holldon, a gyilkos, egyetlen mozdulatot sem téve a szörnyű tett megakadályozására.

Amint múltak a napok, úgy lett egyre higadtabb. A gyűlölet izzó lávahullámai ugyan egy gondolatnyit sem enyhültek, de már voltak órái, amikor egy hivatásos gyilkosnak is „becsületére” való hideg megfontoltsággal tervezgette a bosszú módjait és lehetőségeit. Ezernyi módot gondolt el, amely szerint megtorolhatja a bűnt és minden napszálltával veszedelmesebb, hidegvérűbb lett.

Két hónappal a gyilkosság után elérkezettnek látta az időt arra, hogy munkához lásson. Veszedelmesen fogyóban voltak a golyói, a sebesülését teljesen kiheverte és egy napon elindult a tengerparton, hogy csónakféle után nézzen, legalább valami bennszülött kajak után, amelyet el tudna kötni és nekivágni rajta a tengernek.

Azt nem is remélte, hogy megtalálja a saját csónakjukat, amelyen jöttek. Bill Holldon csak a csónakkal távozhatott a szigetről, nem is töl-

tötte azzal az idejét, hogy a kis motorost keresse.

Két napi járásnyira is becsatangolta a partot, de hamar be kellett látnia, hogy csónakszerzésre semmi reménye sem lehet. Egyízben annyira megközelítette Oolea törzsét, hogy hajszál híján felfedezték. Tudta, hogy Fred Barth fejét ebben a dajak faluban fogja megtalálni, ha már végzett Bill Holldonnal és eljön a nagy, erős expedícióval, hogy leszámoljon a fejvadászokkal is és semmi kedve sem volt ahhoz, hogy esetleg Fred Barth feje mellé kerüljön az ő koponyája is.

Óvatosan visszahúzódott hát. Láta, hogy a dajakok nagyon őrzik a csónakjaikat, meg sem kísérelte a dolgot. Eszébe jutott, hogy Bill Holldon előbb-utóbb vissza fog térni a szigetre, hogy kiaknázza a gyémántbányát és makacs, izzó türelemmel várt.

Elhelyezkedett egy kimagasló sziklán és egész napokat töltött azzal, hogy a tengert nézte.

Várta Bill Holldont, az „Embertigrist”, hogy elébetoppanjon lövésre emelt revolverrel és ebben az izzó, mozdulatlan várakozásban olyan volt mélyen ülő szemével, szakállas arcával, megfeszülő, ugrásrakész testtartásában, mint a bosszúállás eleven szobra...

IV.

Bill Holldon olyan nyugodtan és lelkiismeretlenül látott a dolgához, mintha minden a legteljesebb rendben volna. Bejelentette igényét a kormányzónál, nagy, pecsétetes írást kapott, amely biztosította, hogy az előírással százalékos leadása mellett kizárólagos joga van a szigeten a gyémántkitermelésre és nekilátott, hogy kölcsönt szerezzen az új gyémántbánya költségeire.

Ez bizony nem ment olyan könnyen, mint gondolta volna. Hetekig tartó utánjárásba, tárgyalásokba került és már két hónap is elmúlt a gyilkosság után, amikor végre együtt volt a hat csónakból álló convoy, amelyen fel volt pakkolva minden, amire szüksége volt a munka elindításához szükséges két tucatnyi bennszülött munkással együtt.

Bill Holldon ismerte önmagát, de ugyanúgy a bennszülötteket is. Tisztában volt azzal, hogy egyedüli fehéreként aligha tudja uralma alatt tartani a barnabőrű, lusta csürhét és amikor már minden útrakészen állt a kikötőben, hirtelen elhatározással a matrózkocsmák felé irányította lépteit.

Mintha razziázó detektív volna, olyan szigorú szemmel nézett körül a piszkos, bűzhödtelevegő csapszékekben. Enyhe bosszankodás-

sal látta, hogy az ő terveinek megfelelő embert alig-alig talál és már arra gondolt, hogy más irányban próbálkozik, amikor a „Kék Gyöngyhöz” címzett matrózkocsmában megakadt a szeme Tom Immerg-en, amint azzal a világgyűlölő arccal bámult a pálinkáspoharába, amellyel csak kisiklott egzisztenciák, elkallódott semmirekellők tudnak bámulni.

Felvillant a szeme és egyenesen Immerg asztalához lépett.

— Látom, nagyon ráér... — mondta köszönés helyett, mire a kalandor a gyilkosra emelte véraláfutásos szemét.

— Ráérni ráérek, de mi köze ehhez magának?

Bill Holldon vigyorgott.

— Rögtön megtudja.

— És ha nem vagyok rá kíváncsi?

Holldon egy széket húzott az asztal mellé. Leült és intett a csaposnak, hogy hozzon italt a számára. Figyelmesebben megnézte emberét és csendesen mondta.

— Akkor nem kérdezte volna, hogy mi közöm hozzá. Azonban ne gondolja, hogy üres társalgásra vágyódom, hát hamar megmondom, miről van szó. Akar komoly pénzt keresni?

Tom Immerg megvonta a vállát. Széles, izmos válla volt, szinte elsötétült a helyiség erre a mozdulatára.

— Ami azt illeti, a pénz mindig komoly. Én még nem láttam vigyorgó bankót.

Holldon elismerőleg bólintott.

— Ez igaz. De én komolyan komoly pénzre gondolok. Mielőtt azonban továbbmennénk, volna egy-két kérdésem.

Immerg laposan pislogott.

— Nekem is.

— Akkor kezdje maga. Kérdezzen.

A kalandor kiitta a pálinkáját. Megköszönte a torkát és jelentős fintorral mondta.

— Mi az a komoly pénz, amit meg lehet keresni. Mert akármiért nem is felelgetek a kérdéseire.

Holldon is hörpintett az italából. Cigarettát vett elő, odakínálta a dobozt a másiknak és amikor mindketten rágyujtottak, így szólt.

— Heti száz dollár...

Immerg szeme megvillant.

— Usa dollár?

— Nem is kínai. Nos?...

A kalandor bólintott.

— Lehet kérdezni.

Holldon közelebbhajolt.

— Neve?

— Tom Immerg, uram. — Mondta némi tisztelettel a jövődöbeli telepfelügyelő. — San Franciskóban születtem, anglikán szülőktől.

Holldon legyintett.

— A vallása nem érdekel. Büntetve volt?

— Nem.

Gyorsan, kapásból mondta, mint aki előre el van készülve erre a kérdésre. Sanda szemmel figyelte a gyilkos arcát és meglepődve látta, hogy annak kelletlen kifejezés suhan át a képén, mintha csalódást okozott volna, hogy új embere büntetlen előéletű.

Gyorsan, készségesen kérdezte.

— Baj?...

Holldon foga kivillant a vigyorgástól.

— Kétféle büntetlen előéletű ember van — mondta megfontoltan. — Az egyik azért az, mert megérdemelte volna bár, de nem tudták megfogni. A másik, aki fél a törvénytől és becsületes, meg más efféle. Maga melyikhez tartozik? Őszintén feleljen, úgyis megtudom, hogy igazat mond-e?

Immerg nagyot szívott a cigarettáján.

— Egyikhez sem.

Holldon szeme megvillant.

— Tehát?

— Úgy van. Voltam büntetve. Igaz, hogy ártatlanul keveredtem bele és semmi közöm sem...

A gyilkos legyintett.

— Tudom. Mindenki ártatlanul keveredik bele. Ez azonban még nem zárja ki azt, hogy nekem használható emberem legyen. Ha látni

fogom, hogy egész szívvel és ököllel mellettem áll, duplájára emelem a fizetését, esetleg még annál is többre.

Immerg bólintott.

— Eddig rendben volnánk. Most halljuk, milyen munkáról van szó? Mert mindent azért mégsem vállalom.

— Munkafelügyelői állás betöltéséről van szó. Gyémántmezőt találtam az egyik szigeten, megnézzük, mi van benne. Lehet, hogy semmi, lehet, hogy nagyon sok. Egyelőre két tucatnyi bennszülött felett kell parancsnokolni és fegyelemben tartani őket. Nagyon jó volna, ha állandó jellegű megállapodást kötnénk. Tudja, nem szeretném, ha egyik napról a másikra ott állnék felügyelő nélkül.

Immerg bólogatott.

— Nagyon igazságos igény. Előleg?

Holldon a tárcáját vette elő.

— Egyelőre kétszáz dollár. Elég?

— Nem sok, de elég. Hol az a sziget?

— Itt a közelben. Egy jó motorossal egy nap alatt áthúzzuk a csónakokat. Minden készen van, csak be kell ülni a csónakba.

Immerg szemében gyanakvás villant.

— Már készen van minden?

— Igen. Mi van ezen csodálkozni való?

— Semmi. De úgy szokták az ilyen szigetjárók, hogy előbb felügyelőt szerződtetnek vagy

vezetőt és csak aztán, annak a segítségével szedik össze a használható feketéket.

Holldon arca megkeményedett.

— Én fordítva csináltam. Aláírja a megállapodást?

— Alá.

Holldon kitett egy papírt. Néhány sort írt rá, majd odatartotta Immergnek, aki át sem olvasta, csak aláírkantotta a nevét.

Holldon éles, szinte szakértő szemekkel leste embere arcát. Nagyon meg volt elégedve az új felügyelővel. Látszott erős, csontos állkapcsán, keményvonású, kegyetlen arcán, hogy alkalomadtán nem riad vissza a törvényellenes dolgoktól sem, de tétova pillantású szeme azt bizonyította, hogy már kikezdte idegzetét, akaraterejét az alkohol, egy erős, keménykezű ember befolyása alatt mindenre kapható, engedelmes bűntárs lesz belőle.

Immerg véreres szeme új gazdájára tapadt.

— Ime... — nyujtotta az aláírt szerződést. — És most kérem az előleget, mert itt lakom a fogadóban és tartozom vagy hatvan dollárral...

Holldon ledobott eléje két darab százdollárrost.

— Itt van. Tíz perc múlva legyen itt. Indulunk.

A felügyelő eltűnt a pénzzel a hátsó kijárat felé és Holldon elégedett arccal gyújtott új cigarettára.

Mindent összevéve nagyon meg volt elégedve önmagával és a dolgok folyásával egyaránt. Már látta magát, amint néhány hónap múlva ő lesz a Nagy Szunda szigetek és Szumatra legtekintélyesebb, leggazdagabb embere, akinek a szava egyenlő a Törvénnyel, sőt néha több, mint a törvény...

Csendes, ragyogó délután volt, amikor Bill Holldon megérkezett csónakkaravánjával a szigetre. A régi öbölben kötött ki, ahonnan elindult a kettős gyilkosság után, pattogó vezényszavak, szapora ütlegek kíséretében folyt a kirakodás és miközben az ijedt alázatos bennszülöttek lázas igyekezettel dolgoztak a keménykezű fehér úrnak, Holldon Immerghez fordult.

— Vezesse a kirakodást, Immerg.

A kétes egzisztencia értetlenül nézett főnökére.

— Elmegy?

Holldon arca megkeményedett.

— Jegyezze meg egyszersmindenkorra, hogy kérdezni csak nekem van jogom. Maga csak felelettel tartozik.

Immerg behúzta a nyakát.

— Yes... Azért mégis jó volna tudni, hogy hol verjünk tábort éjszakára... És hogy mikorra várhatjuk vissza?...

— Táborozzanak, ahol akarnak. A fegyvereit mindenesetre tartsa készen, mert fejevadásztörzs lakja a szigetet. Engem pedig ne féltsen, megjövök idejére. Viszontlátásra.

Megbökte parafasisakjának szélét és elindult a sziget belseje felé. Egész úton az motoszkált a fejében, hogy Joe Knell holtteste ott hever a sátor előtt. Igaz, hogy több mint két hónapja hever ott, azóta talán a nyomait is eltüntették a vadállatok, de megeshet, hogy mégis téved és akkor Immerg furcsákat gondolhatna róla. Mert, aki annyit tud, hogy ő ittjárt, könnyen kitalálhatja a holttest jelenlétéből, hogy nem egyedül járt itt. Nem akarta Immerget is golyóval elnémítani, szüksége volt a segítségére, viszont azt sem akarta, hogy élete végéig zsarolgassa a világcsavargó, így hát jobbnak látta, ha egyedül közelíti meg a tábort, eltünteti Joe Knell holttestét és azután már minden a rendes kerékvágásban folyhat.

Amint közeledett a régi táborhelyhez, úgy fokozódott a mellében terjengő, fojtott nyugtalanság. Minden idegszála vészjeleket adott, a vadállat ösztönös megérzésével sejtette meg a veszélyt, de nem volt tisztában azzal, hogy ez mi is legyen tulajdonképpen? Eszébe sem jutott,

hogy Joe életben lehet és amikor már csak köhajtásnyira volt a tisztástól, ahol a sátorvászon még mindig ott szürkült, elfulladva állt meg.

— Szépen nézek ki... — dünnyögte önmagának. — A végén kiderül, hogy a lelkiismeret szava szólalt meg bennem...

Bosszúsan nevetett és kivette a revolverét. Lövésre készen tartva lépegetett tovább és amikor megállt a tisztás szélső fái alatt, tágranyílt szemmel nézett a sátor felé.

Olyan sápadt volt, mintha minden vére a szívére futott volna. Egész testén végigfutott valami rejtelmes, ismeretlen remegés, amihez foghatót sohasem érzett és közel volt ahhoz, hogy elordítsa magát.

A tisztáson minden úgy volt, ahogyan hagyta, amikor eltávozott. Ugyanazon a helyen állt a sátor, ugyanúgy nyitva volt a bejáró nyílása, a tűz azonban most is ugyanúgy parázslott, mint akkor! Vékony, átlátszóan kékes füstmaszat bizonytalankodott a fák árnyékában színtelenvörösen izzó parázs fölött, de ami a legjobban megdöbbentette, Joe Knell holttestét sehol sem látta!

Ösztönös gyorsasággal húzódott vissza a fák védelme mögé. Mintha a valóban megmozduló lelkiismeret keresett volna védelmet a bűnös, cinkos Hau-fák árnyékában. Ugyanolyan fák voltak, mint amilyenek közül végignézte

Fred lenyilaztatását és az iszonyattól szürkés-sápadtan dadogta maga elé.

— Lehetetlen... Lehetetlenség...

Elhasalt a sűrű talajnövényzetben és hosszú percekig leste a tábort. Zúgó fejében egymást kergették a gondolatok, az ősemler babonás rettegésével próbált magyarázatot keresni a rejtélyre, de csak rendszertelenül csapongtak gondolatai és jeges iszonyodással ismerte fel, hogy erre nincs magyarázat.

Kövér, hideg verejtékcseppek gördültek végig a homlokán, mintha láthatatlan, hideg szellemkéz írná homlokára a Kain-jegyét és minden erejét összeszedve hebegte.

— Érthetetlen... Ha bennszülöttek csinálják a tüzet, akkor szétrombolják a sátrat is... És a sátor ép... Fehér ember nem élhet a szigeten... Joe Knell meghalt... Úristen, mi történt itt?... Hova lett Joe holtteste?... Ki élesztette a tüzet?... Miféle örület ez?...

Mint magas kőfalba verődő, törtszárnyú riadt madarak, úgy hullottak vissza gondolatai és kérdései az Érthetetlen előtt. Amióta elhagyta a szigetet, nem volt olyan pillanata, amikor ne a várható milliókra gondolt volna, de ezekben a percekben eszébe sem jutott a gyémántbánya. Csak lapult a bozótban, tébolyodott tűzben parázsló szemmel, görcsösen szorongatva jobbjában a revolverét, minden pillanat-

ban készen arra, hogy ha emberbe, ha kísértetbe, de könyörtelenül beleeressze a tár minden golyóját, de senki és semmi nem mozdult a kísértetiesen néma táborhelyen és Bill Holldon foga hallhatóan csikorgott a bozótban.

— Nem lehet igaz... — nyögte lihegő kínban és feltápáskodott. — Itt valami nincs rendjén...

Végtelen óvatossággal emelte lépésre a lábát. Mint az árnyék, úgy került meg a tábort, minden oldalról alaposan megvizsgálta és amikor a sátor mögé került, lélekzetviisszafojtva hallgatódzott; hátha alszik valaki odabent és ő meghallhatja egyenletes, mély lélekzését?

Hiába fülelt, semmi sem hallatszott. Amint múltak a percek, lassan kezdett enyhülni a torka körül a rémület csontkezésének könyörtelen szorítása és már volt annyi ereje, hogy megpróbálja mégegyszer átgondolni a helyzetet.

— Itt él valaki... — indult bizonytalan útjára lebunkózott logikája támolyogva és tétován. — Ez bizonyos, különben nem égne a tűz... Ki élhet? Bennszülött nem, az biztos, mert azok lerombolják a sátrat. Joe sem, mert őt sajátkezűleg lőttem agyon. Marad tehát?... Valaki idegen. Talán kutató vagy turista, esetleg hajótörött, akit idevetett a véletlen és kész táborhelyre találva, birtokba vette... Hopp, ezzel is baj van! Ha idegen, megtalálta Joe holttestét.

Tudja, hogy itt többen voltak, mert a gyilkossághoz kettő kell: egy gyilkos és egy áldozat.

Körülsiklott a szeme, mintha máris új ellenfelét keresné és fenyegető tűz bujkált a pillantásában. Ismét előmlött vonásain az a vadállati kegyetlenség, amellyel Joe Knellre sütötte a pisztolyát és a prédát kereső ragadozó menekülésre és támadásra egyaránt kész éberségével mélyesztette pillantását a bozótba.

Senki sem mozdult és Holldon végre elég erőt érzett magában ahhoz, hogy megkerülje a sátort.

Zajtalanul mozgott, mint a macska. Puha, rugalmas, lassú mozdulatai nyomán a legkisebb nesz sem hangzott, még a ruhasurlódás alig észrevehető zaja sem és lövésre emelt revolverrel húzta szét a sátor bejárónyílását eltakará sátorlapot.

Szinte foszforeszkált a szeme a dühtől, amint körültekintett a sátor belsejében. Friss vízzel volt tele a vödör, az egyik sarokban nagy halom frissen szedett tengeri kagyló, a sátorfán tyúknagyságú, kövér kooleu-madár tarka tollazata virított, látszott friss, piros sebén, hogy nemrégien lőtték, a sarokban levő kétszersültes zsák már teljesen üres volt és Bill Holldon kezében lassan, félelmetes meggondoltsággal ereszkedett le a revolver.

— Itt lakik valaki... — állapította meg most már csalhatatlanul és a nyílás felé fordult. — Csak az a kérdés, hogy ki az illető... És itt találta-e Joe holttestét, vagy eltakarították a vadállatok, mielőtt az új lakó felbukkant a szigeten?...

Szinte görcsös türelmetlenség rohanta meg, hogy azonnal választ kapjon erre a kérdésre, de bármennyire fuldoklott is a nyugtalanító titok súlya alatt, nem tudott magyarázatot találni.

— Well... — dünnyögte és vérfagyasztó vigyorgásra húzódott a szája. Új embervadászat lesz a szigeten... Én akarok először az új ellenfél szeme közé nézni és ha van rá okom, ha nincs, mindenesetre elnémítom... Biztos, ami biztos...

Most már határozottan bánta, hogy nem egyedül tért vissza a szigetre. Átkozta ostobaságát, sokért nem adta volna, ha legalább Immerg nem volna a közelében, de hamar belátta, hogy hiábavaló a dühöngése és legokosabb, ha minél hamarabb leszámol új, titokzatos ellenfelével, mielőtt az Immerggel beszélhetne.

Még egyszer körületekintett a táboron és úgy indult az öböl felé, mint az éhes tigris. Alattomos lapulással, ölésre készen, hogy bármelyik pillanatban ellenfele torkának ugorjon...

VI.

Joe Knell a csúcson figyelte a tengert, amikor végre feltűnt a távolban a gyilkos csónakkaravánja. Libasorban jöttek a csónakok, kötélre fűzve vonszolta őket a legelől haladó motorcsónak és Joe úgy ugrott talpra, mintha elektromos ütés érte volna a testét.

Piros foltok gyúltak ki az arcán, amint előrehajolva leste az egyre közeledő csónakokat. Rövidesen tisztán kivehette Bill Holldon vállas, sötét alakját, aki az első csónak orrában állt és messzelátóval kémlelte a partot.

Amint közelebb jöttek a csónakok, Joe Knell látta, hogy Billen kívül még egy fehér ember van az első csónakban. Sejtelve sem volt arról, ki lehet Bill új barátja, de nem is törte ezen a fejét. A gyilkost leste, aki elsőnek ugrott ki a partra és néhány percnyi intézkedés, kiáltozás, a bennszülöttek rugdosása után mondott valamit a másik fehérnek és elindult a sziget belsejébe.

Joe Knell szemében felizzott a bosszú sárga lángja. Öt golyó volt még a revolverében, bőven elég ahhoz, hogy leszámoljon ellenfelével és mintha egyetlen, lobogó máglyává változott volna, szinte lángolva rohant a tábor felé.

Zihálva, el-elbukva, majd ismét talpraugorva bukdácsolt a tábor irányába. Tudta, hogy Bill

Holldon sokkal közelebb van a táborhoz, mint ő, az öböl feleannyira sincs, mint a csúcs, ahonnan a végtelen tengert leste nap-nap után. Attól tartott, hogy mire odaér, Bill Holldon visszafordul és akkor bottal ütheti a nyomát. A találkozás ugyan így is elkerülhetetlen lesz, de ő nem úgy képzelte, hogy a viszontlátásnál két tucat bennszülött szolga és egy megbízhatatlan jellemű idegen fehér is jelen lesz. Négyszemközt akart találkozni ellenfelével, ahogyan akkor voltak, amikor Bill golyója a mellébe vágódott és valósággal félőrülten rohant árkon-bokron keresztül.

Elfulladtan, zihálva, szinte félájultan érte el a tábort. A közelben már lefékezett, nehogy a gyilkos meghallja csörtetését a bozótban és kényelmesen, lesből terítse le, mint valami gyanútlan állatot.

Amint kifújta magát, lassabban folytatta útját. Minden kis falevéltre ügyelt, nem került el a figyelmét a legkisebb fűszál rezdülése sem és ebben a pattanásig feszült, elviselhetetlen idegállapotban érte el a tábort.

Bill Holldont már nem találta ott. Mint a vérszagot kapott állat, úgy futott a nyomán, de mire elért az öbölígy, a gyilkos már ott állt a fekete munkások körében és valamit mondott az előtte álló Immergnek.

Szinte sírt dühében, hogy elszalasztotta az első, kitűnő alkalmat. Meglapult a bozót szélén és vörösen izzó szemekkel figyelte ellenfelét, aki most a feketék élére állt és a málhákkal felpakkolt bennszülött sereg elindult kígyózó libasorban a tábor, a gyémántbánya felé...

VII.

Éjszaka volt. A sátor körül elheveredett bennszülöttek egyhangú, mély szuszogása elkeveredett az őserdő éjszakai hangjaival és ezt a különös, nyomasztóan félelmetes hangkeveréket álmosító egyhangúan festette alá a magasan lobogó tábortűz lángjának halk dohogása.

A tűz mellett most is ketten ültek, mint azon az emlékezetes éjszakán, de ezek nem voltak barátok. Immerg az alkalmazott szolgálatkész alázatosságával tekintgetett gazdájára, aki komor, elgondolkozott képpel szívta cigarettáját és egyikük sem zavarta a csendet, mintha mindegyiknek éppen elég dolgot adna saját gondolatainak rendezése.

Alig néhány méternyire a tűz fénykörén kívül, Joe Knell hasalt a fák között. Egyetlen pillanatra sem vette le a pillantását Billről és ebben az ádáz, mindent túlszárnyaló gyűlöletben még a körülötte settenkedő veszélyről is

megfeledkezett, mintha az őserdő ragadozói ártalmatlan kezesbárányok lennének a tűz mellett üldögélő nagy ragadozó, a Tigrisember mellett.

Joe Knell már régen elszokott attól, hogy keresztnevén nevezze gondolatban Bill Holldont. Hol „Embertigris”-nek, hol „Tigrisember”-nek becézte a gyilkost és alig várta a pillanatot, hogy a legvérszomjasabb és legkegyetlenebb ragadozó koponyájába küldje golyóját.

Hosszú, mozdulatlan csend után végre megszólalt Holldon. Nem mozdult az arca, továbbra is mereven a tűzbe nézett, mintha a szeszélyesen csapkodó lángoknak beszélne.

— Észrevette, Immerg, hogy van valaki a közelünkben?...

A csavargó ijedt arccal pillantott a beszélőre.

— Nem én, uram!... Honnan veszi ezt?... És ki lehetne?...

Holldon szava kissé keményebben csengett.

— Ne rémüldözzön, ostoba! Nem biztos, hogy éppen a maga életére pályázik. Hogy ellenséges szándékú, arra a fejemet tenném. Ne mozduljon és ne árulja el, hogy tudunk a jelenlétéről. Mosolyogjon.

Immerg szánalmas kísérletet tett a mosolygásra, de csak valami idéetlen, torz vigyorgás lett belőle.



— Yes...

Holldon még mindig mozdulatlan arccal nézett a tűzbe.

— Már délután tudtam, hogy van itt valaki. Én eloltottam a tüzet, amikor itthagytam a táboromat. Senki sem volt itt akkor. És olyan jeleket találtam, amelyekből ember jelenlétére tudok következtetni...

Immerg félénken kockáztatta meg.

— Talán valami kiebrudalt dajak húzódott meg itt?...

— Dajak harcos nem lövi revolvergolyóval a kooleu-madarat — mondta Holldon csendesen, hogy ő maga is alig hallotta a hangját. — Fehér ember az illető... Lehet, hogy valami hajótörött, aki megőrült itt...

A csavargó félve pillantgatott a sűrű felé.

— Lehet, uram... Bár nem tudom elképzelni...

Bill Holldon szemében fellobbant a rendre-utasító fény.

— Hogy mit tud elképzelni és mit nem, azt csak bízva rám. Most bemegyünk a sátorba. Ismeri a Laupa-hurkot?...

— Yes...

— Menjen előre és csináljon Laupa-hurkot. Úgy helyezzük el, hogy aki bejön, annak benne maradjon a torka. Előre. Vagy csináljam inkább én?

Immerg feltápászkodott. Alig lépett kettőt, Bill Holldon is felállt és gyors léptekkel tűnt el a kunyhóban.

A felügyelő nem értette a dolgot. Már azt hitte, hogy képzelődik, amikor Holldon a fülébe súgta.

— Ne csodálkozzon örökké!... Befelé a sátorba!

Mintha valami láthatatlan veszedelem elől menekülne, ugrásszerű hirtelenséggel tűnt el a sátor nyílása mögött. Immerg is belépett a sátorba és torkában dobogó szívvel érezte, hogy Holldon acélos ujjai a karjába mélyednek.

— Mozgás! — sürgette Bill. — Csinálja a hurkot!... Én addig figyelem innen a terepet...

Immerg reszkető kézzel látott munkához. El nem tudta képzelni, mi oka lehet új gazdájának erre a rendkívüli óvatosságra, de már megszokta, hogy Holldonnal nem lehet vitatkozni és sohasem téved. Elkészítette a rendkívül ravasz csomózású Laupa-hurkot, elhelyezte a bejárati nyílásnál, fejmagasságban és halkan súgta.

— Kész vagyok, uram...

Holldon elvetette magát az egyik heverőn. Immerg a másik derékaljon nyúlt el, de jóideig nem tudott elaludni, pedig olyan fáradt volt az első napi munkától, hogy csaknem elájult.

Holldon mozdulatlanul feküdt. Jobbjában görcsösen szorongatta revolverét és nyitott szemmel figyelte a bejáratí nyílást...

... Az éjszakában nem hallatszott egyéb, mint a bennszülött munkások egyhangú, ritmikus szuszogása...

VIII.

Éjfél körül járhatott az idő, amikor Joe Knell végre érkezettnek látta az időt a cselekvésre.

Már ellohadtak a tábortűz idegesen sziszegő lángjai, csak a nagy halom parázs vöröslött a sátor előtt és hosszú órák óta nem mozdult senki a tábor körül. Joe egyetlen szót sem hallott abból, amit Holldon és Immerg beszéltek a tűz mellett, úgyszólván teljesen elvakította a bosszúvágy vörös köde, amely valósággal vér-függönyként öntötte el a szemét és jobbjában a revolverével, baljában a vadászkéssel úgy magasodott fel szikár, csontos alakja a parázsfény derengő homályában, mint valami alvilági árnyék.

Két lépéssel elérte a sátor bejáratát. Tudta, hogy Holldon a sátor baloldalán fekszik, azon a heverőn, amely az övé volt, amikor hárman lakták a sátrat és furcsa, zöld fényben foszforeszkált a szeme, amikor behajolt a nyíláson,

hogy egy pillanatnyi tájékozódás után a gyilkosra vesse magát.

Megfékezte ugrásra feszülő izmait és egy másodpercig hallgatva fülelt a sátor sötét belsejébe.

Hirtelen megérezte, hogy csapdába fut. Csak egy lélekzetvételt hallott a csendes feketeségben és ebből egyszerre megértette, hogy a sátor két lakója közül az egyik alszik csak, a másik éberén várja látogatását.

Vissza akart ugrani, amikor erős rántást érzett és valami ellenállhatatlan, irtózatosszerű erő kapta el a torkát. Ha észhez tér és józanul próbál menekülni a hurokból, talán még elvághatja késével a vékony, de bőrerős kötelet, azonban Joe Knellnek nem volt már idege és türelme a józan mérlegelésre.

Amint megérezte a torkát elszorító hurkot, egyszerre elöntötte a csapdába esett vad kétségbeesett dühe. Eszeveszett erővel vergődött, hogy kiszabadítsa magát, jobbra-balra vagdalkozott késével, majd dühös ordítással lőtte ki golyóit. Akkor már ökölnyire kidagadt a szeme a fuldoklástól, pattanásig feszült a tüdeje és hajszálon múlt, hogy ott fulladt meg a Laupa-hurok halálos szorításában, amikor hirtelen kemény ütés csattant a fején és egyszerre elfeketedett előtte minden...

IX.

Abban a pillanatban, amikor Joe Knell fején elcsattant az ütés, elvesztette az eszméletét. Elnehezedő testtel zuhant előre, egyenesen a sátorrúdnak és kidöntötte. Bill Holldon éppen gyufát gyújtott, hogy világosságnál nézze meg, hogyan sikerült elintézni „ismeretlen” ellenfelét, amikor összeomlott a sátor és valamennyien a rájukboruló sátorlap alá kerültek.

Kialudt a kezében a gyufa és dühös szitkozódással kapálódzott, hogy kiszabaduljon a sátorlap alól.

Néhány felriadt bennszülött rohant oda, akiknek segítségével előmászta nagynehezen a sátor romjai alól és Holldon végre világosságot gyújthatott.

Amint megismerte az eszméletlen Joet, első pillanatban nem akart hinni a szemének. Kísértetlátó szemmel bámult áldozatára, aki íme, visszatért a túlvilágról, hogy számonkérje bűnét és fogcsikorgatva fordult Immerghez.

— Miért ütötte le?...

A felügyelő ijedten húzta be a nyakát.

— Lövöldözött kérem... Úgylátszik, bolond a szerencsétlen...

Holldon szeme megvillant. Remek ötlete támadt hirtelen és ez egyszerre megbékéltette új helyzetével.

A tanácstalanul bámuló bennszülöttekre rivallt.

— Mit tátjátok a szátokat?... Dobjatok a tűzre egy halom fát és takarodjatok!

Azok ijedten húzódtak vissza. Már nem egyszer tapasztalták a saját bőrükön, hogy nem jó a haolek dolgába avatkozni, gyorsan engedelmeskedtek a parancsnak és néhány perccel azután, hogy Joe torkán megszorult a hurok, már ismét aludt a fekete emberfalka.

Amint mind elcsendesedtek és ismét magasan lobogott a tábor tüze, Holldon Immerghez fordult.

— Jöjjön, kötözzük meg ezt a szerencsétlent. Vagy talán a legjobb volna rögtön golyóval végezni vele? Mit gondol?...

Immerg szeme elnyílt.

— Megölni?... Egy szerencsétlen beteg?...

Holldon bosszúsan harapott az ajkába. Látt a felügyelő arcán, hogy mindent szívesen megtesz érte, de az emberélet még előtte is szent és sérthetetlen, ezen a ponton nem ajánlatos feszíteni a húrt. Csendesebben mondta.

— Hát?... Mit csináljunk vele?...

Immerg szinte bocsánatkérően felelt.

— Megvan annak a rendje-módja, uram. Bevisszük csónakban a városba. Konachee nincs

túlságosan messze. Ápolókra tartozik ez a szerencsétlen, nem való, hogy...

Holldon idegesen vágott közbe.

— Jól van, csak ne kezdjen itt nekem erkölcsi prédikációt! Semmit sem gyűlölök jobban, mint az ilyesmit. Emberiesség! Idejön egy eszeveszett ámokfutó, betör éjszaka a sátorba, csak a legnagyobb óvatossággal és szerencsével tudunk megmenekülni és a végén még én legyek vele szemben emberséges! Hagyjak itt mindent, pakkoljak fel a csónakokra és rohanjak a városba!... Mert ez az örült megtámadott...

Immerg szemében sajnálkozás és makacs-ság tükröződött. Miközben Bill Holldon beszélt, Immerg lefejtette a Laupa-hurkot Joe nyakáról. Megnézte a fejsebet, amit a bunkó okozott és vizet készített elő. Látszott rajta, hogy bármennyire tiszteli is új gazdáját, ebben a kérdésben nem hajlandó engedni. Biztosak, határozottak voltak a mozdulatai, mint aki olyat tesz, ami önmagából adódik és nem is tehetne egyebet.

Holldont idegessé tette Immerg hallgatása. Azt várta, hogy a felügyelő lelkesen fog helyeselni és mielőtt Joe magához tér, egy jólírányzott — ó, most már sokkal jobban ügyelne, mint először — golyóval örökre megszabadulhat Joetől. Összehúzott szemmel, ellenségesen

figyelte Immerg tevékenykedését és hirtelen, támadóan csattant a szava.

— Magához beszélek, Immerg!...

A felügyelő felkapta a fejét. Bill Holldon arcába nézett és csendesen mondta.

— Mindegy, mr. Sworn...

Most történt először, hogy azon a néven nevezte új gazdáját, amelyet a szerződésen látott. Eddig mindig a merev és tiszteletteljes „Uram” szót használta és amikor kicsúszott a száján a „gyémántbánya tulajdonos” neve, szinte megrezzent, mintha tiszteletlenségen kapták volna.

Holldon szemében különös, baljós láng vilant. Már azzal a gondolattal barátkozott, hogy legrosszabb esetben újra agyonlövi Joet és ha a felügyelő sokat okoskodik, őt is utána küldi. Most már benne volt, egy-két halott nem sokat számított nála.

— Nem mindegy... — mondta mély, rekedt hangján, amelyben ott bujkált a bűn tébolyodott izgalma. — Egyáltalán nem mindegy. Tudja, mennyi időre vet vissza a munkánkban bennünket, ha ezzel a szerencsétlennel el kell hajóznunk Konacheeba?...

Immerg vizet locsolt az ájult Joe arcába.

— Tudom, mr. Sworn...

Holldon ingerülten csattant fel.

— Ne mondja, hogy mr. Sworn! Mondja csak, hogy Uram! Mindig újabb szokásokat hoz be?...

A felügyelő szemében ravasz láng villant.

— Ahogy parancsolja, Uram. De a foglyot, vagy minek nevezzem, akkor is csak be kell vinnünk Konacheeba... Nem ölhetjük meg és nem tarthatjuk fogva, amíg a legközelebbi fordulóra sor kerül. Úgy tudom, két hónap múlva kell a városba mennünk az élelmiszerek pótlása miatt. Mit csináljunk addig ezzel itt?... Talán ketrecbe zárjuk?...

Holldon röhögött.

— Nem is volna rossz ötlet. Ami azt illeti, ha örült, ha normális, két hónap múlva éppen olyan jól átadhatjuk a hatóságoknak, hogy az őt megillető helyre juttassák, mint most.

Immerg szeme elnyílt. Hitetlenség és elszörnyedés bujkált a pillantásában.

— Úgy gondolja, uram, hogy fogvatartjuk? Holldon arca megkeményedett.

— Úgy. A munkaterv, amelyet felépítettem, másodpercre ki van számítva. Nem jöhet olyan fordulat, amely kizökkenthetne az előre lefektetett sínekről. És erről a kérdésről nem akarok beszélni többet.

Immerg elborzadva hallgatott. Érezte, hogy olyan emberrel áll szemben, aki mindenáron keresztülviszi akaratát, ha kell, akár ember-

életek árán is. Végigviszolygott a hátán a félelem hideg borsódzása, amint Holldon hidegen izzó szemébe nézett és a gyengébb ragadozó óvatos meghátrálásával hajtotta le a fejét.

— Ahogy parancsolja, uram...

Magában azonban már kezdett kialakulni új gazdájáról formált véleménye. Annyit máris tudott, hogy keményebbkezü, lelkiismeretlenebb kalandort még a déli tengerek sok gázságot látott ege sem látott...



Joe Knell arra eszmélt, hogy hideg vízzel locsolják az arcát. Felnyitotta a szemét és egyszerre, mint valami fájóan tüzes, elviselhetetlenül erősfényű villám, úgy hasított a tudatába az emlékezés. Tudta, hogy ismét Bill Holldon hatalmában van, hogy ostobán és meggondolatlanul beletette a fejét a gyilkos csapdájába. Ez a felismerés olyan forró dühhel töltötte el, hogy legszívesebben felordított volna tehetetlen kínjában, de megfékezte magát, mert tudta, itt nem sokra megy oktalan erőfeszítésekkel.

Óvatosan nyitotta fel a szemét. Nem mozdult, mint ahogyan a halálos veszedelembe került féreg is úgy próbál védekezni, hogy halottnak tettet magát. Már teljesen kitisztult eszméletének feketére borult ege, pontosan, tisztán hallott minden szót, amit a másik kettő

beszélt, de még mindig úgy tett, mintha észméletlen volna. Tovább is úgy feküdt, lehúnyt szemekkel, mozdulatlanul és éber figyelemmel leste az alkalmas pillanatot a felülkerekedésre.

Valósággal megdöbbsent, amikor meghalotta, hogy Holldont „Mr. Sworn” néven szólítja új embere. Eszébe jutott, hogy Holldon jobb alsókarján „J. S.” betűket látott, amelyeket valami japán tetováló-művész írt be oda. Akkor Holldon azt mondta, hogy a szeretője nevének kezdőbetűi azok és sem ő, sem Fred Barth nem firtatták többé ezt a kérdést. Most hirtelen eszébe jutott, hogy a Holldon név talán nem is az igazi neve, azt vette fel ezelőtt nyolc esztendővel, amikor elindultak hárman Friscóból, hogy becsavarogják a Déltengert, de nem volt sok ideje ahhoz, hogy ezen a kérdésen tündödjön.

Holldon felemelkedett a tűz mellől. Elúnhatta, hogy Immerg hiábavalóan locsolgatja az ájultat, mert Joehez lépett és hatalmas erővel rúgta oldalba.

— Ébredj, hé!... Meddig akarsz heverni?...

Joe Knell felszisszent a bordái közé nyomuló bakancs okozta kemény fájdalomra. Nyöszörögve fordult féloldalra, amikor az egész vödör víz az arcába loccsant és derékig vizes lett.

Prüszkölve, fuldokolva ült fel a földön. Közvetlenül a halántéka mellett ott csillogott Holl-

don revolverének csöve és fülébe recsegett a gyűlölt, kemény hang.

— Ne mozogj, mert golyót kapsz!... Megértetted?...

Joe Knell felemelte kissé a fejét. Csak annyira, hogy közvetlenül belenézhetett a revolver-csőbe és csendesen, nagyon nyugodtan mondta, mintha nem is Holldonhoz, hanem a revolveréhez szólna.

— Meg. Tőled valóban nem is lehet egyebet várni. Szerencsére nem gyilkolhatsz meg még egyszer. Tanu van jelen, aki látná...

Holldon nevetett.

— Bolond vagy, idegen?... Kivel tévesztesz össze? Egyáltalán, ki vagy, hogy kerültél ide és miért törtél az életünkre?...

Joe elhült. Immergre nézett, aki tehetetlen, semleges képpel ült a tűz mellett és látszott rajta, hogy legszívesebben megvakulna és megsüketülne a következő percekre, vagy órákra, annyira nem volt ínyére a várható jelenet.

Joe Knell nem felelt rögtön. Lassan, megfontoltan fonta át karjával felhúzott térdeit és hosszú szünet után mondta.

— Ehhez a gyilkoshoz nem szólok, mert attól tartok, hogy belefulladás az undorba. Maga kicsoda itt, uram?...

Immerg bizonytalanul nézett Holldonra, mintha tőle várná a beleegyezést, hogy válaszol-

jon. Holldon jelentős pillantást vetett a felügyelőre és könnyed, sajnálkozó hangon mondta.

— Úgy van, ahogy mondtam. Örült a szerencsétlen és összetéveszt valakivel... Feleljen neki, Immerg. Hátha így megtudunk valamit.

A felügyelő kissé sápadt volt az izgalomtól. Amióta a Déltengeren hányódott viharvert élete, sok mindent megélt, de ilyen kísérteties furcsa, hátborzongató jelenet még álmaiban sem fordult elő.

Bizonytalanul mondta.

— Thomas Immerg a nevem. Felügyelő vagyok mr. James Sworn gyémánttelepén...

Joe Knell hüvelykujja megmozdult. Holldon felé bökött és szemében ismét felfoszforeszkált a düh.

— Ez az a „James Sworn?...”

Immerg bólintott.

— Yes...

Joe nagyot köpött a tűzbe.

— Pfuj, Bill Holldon!... Ügylátszik, annyira nyugtalanít a kettős gyilkosság, hogy még a nevedtől is megváltál?...

Holldon jólmegjátszott értelmetlenséggel nézett hol Joera, hol a felügyelőre. Tudta, hogy most kezdődik számára a nagy játszma, amit mindenképpen meg kell nyernie. Könnyed, sajnálkozó hangon mondta.

— Fogalmam sincs róla, miről beszél. Úgy látszik, volt valami Bill Holldon nevű ellensége, akit annyira gyűlölt, hogy végül is elborult az elméje... Most már mindenki Ben Bill Holldont lát és meg akarja ölni. Üldözési mánia, ha jól tudom, így nevezik az orvosok az elmebajnak ezt a válfaját...

Joe Knell csendesen, nyugodtan szólalt meg, mintha csak eleven cáfolatul szánná a szavait.

— Szemtelenül és hidegvérrel hazudsz, mint egy gyilkos a bírái előtt, Bill Holldon. Itt van a mellemen a sebhely, amit a golyód ütött. Meg akartál ölni, mint ahogyan Fred Barthot is megölted... És ostoba barom vagy, ha azt hiszed, hogy bármilyen hazudozás megmenthet...

Holldon hidegen, mozdulatlan arccal nézett rá. Most kissé előbbrehajolt, mint az orvos a betegéhez, ha jobban meg akarja figyelni és furesa, józan kíváncsisággal mondta.

— Folytassa kérem... Nagyon érdekes, amit mond. Teljesen úgy van, ahogy gondoltam: csakugyan örült...

Az utolsó szavait már Immerghez intézte, aki pillanatonként fokozódó félelemmel bámulta a jelenetet. Gépiesen bólintott Holldon szavára, mint aki érzi, tudja, hogy nincs más választása, minthogy helyeseljen az erősebb félnek. Bill Holldon szeméből a könnyörtelen halál sugárzott és Immerg még nem szeretett volna meghalni.

Joe arcán hideg mosoly futott át.

— Szerencsére nem te állapítod meg, hogy örült vagyok-e, vagy sem. És ha éppen nagyon akarod, tessék, vedd elő a revolvered, lőj le mégegyszer. Talán most nagyobb szerencséd lesz és csakugyan kiszenvedek... De akkor sem fogod megúszni szárazon a bűneid... A pokolból is visszajövök és ki fogom törni a nyakad, hal-lod, Bill Holldon?!... Ezek között az ujjak közt fog ropogni a csontod és sírva fogsz irgalomért könyörögni...

Immerg már olyan sápadt volt, mint a halott. Nem, akármennyire is erőltette magát, hogy elhiggye Bill Holldon igazát, valami szörnyű kétely fojtogatta, mint valami láthatatlan Laupahurok és amint Joe Knell arcára nézett, nem tudta letagadni önmaga előtt azt az érzését, hogy a titokzatos „örült”-nek igaza van, ez a szélesvállú óriás valóban bűnös mindabban a szörnyűségben, amivel a másik vádolja. Hiszen szó se róla, Immergnek is volt elegendő a füle mögött, nem ok nélkül tapasztalta végig az ausztráliai fegyenctelepek belső életét, de mindig csak afféle „kisügyek”-ben találták vétkesnek, vérre, emberéletre sohasem került a sor és a sok apró tyúklopás ismeretlen hőse most szinte babonás rettegéssel érezte meg, hogy olyan ügybe bonyolódik, amelyben a legkisebb tét az élete lehet.

Szinte vacogott, amint hol Joera, hol Billre nézett, egyikre remegve, a másikra bocsánatkérően és szinte nyöszörögve kereste a megfelelő szavakat, amelyek biztosíthatnák a tökéletes semlegességet a két ellenfél között.

Bill Holldon arcán az erősebb, a győztes gonosz fölénye sugárzott, amint Joe kirohanását hallgatta. Egyideig úgy tűnt, hogy feleletlen gondolkozik, de aztán mást határozhatott, mert hirtelen ötlettel Immerghez fordult és így szólt.

— Únom ezt az ostoba fecsegést továbbhallgatni. Hozzon köteleket, a beteget ártalmatlanná kell tennünk...

Miközben beszélt, egy pillanatra sem feledkezett meg Joeről. Amikor Immerg ijedt, értetlen arcába nézett, látta, hogy mögötte megmozdul Joe árnyéka és villámgyorsan fordult meg. Éles csattanással dörrent a revolver, másodszor is kicsapott a fegyvercsövön a halálos láng Joe Knell felé, de nem találhatott a golyó, mert Joe vadállati üvöltéssel vetette magát ellenfelére és mindketten felhemperedtek a földön.

Immerg úgy ugrott a küzdők közé, mint a tigris. Ugrás közben látta, hogy Bill Holldon lecsap revolveres kezével a másik arcába, de az idegen fogoly valami félelmetes, természetfeletti erővel rázza le támadóját. Meg sem kábul a rettenetes ütéstől, csak balkézzel törli ki szeméből a vért, miközben jobbjá, mint a vaskapocs

szorítja ellenfele nyakát és amint egymáson keresztülhemperednek a tűz mellett, máris Bill Holldon van alul. Joe Knell jobbjá úgy szorította Bill Holldon torkát, mint a bulldog fogai az áldozatát: feloldhatatlan, irtózatos görcsben, mintha már nem is ember volna, hanem valami fojtogatásba dermedt, akaratlan gép, amely képtelen elengedni áldozatát. Vérző arcából vékony, vörös fonalként ömlött a vére Holldon elkékült arcába és Immerg úgyszólván csak a rémület öntudatlan gépiességében cselekedett, amikor megragadott egy hatalmas cölöpverő bunkót és ijedt gyorsasággal ütötte fejbe Joet. Maga is megijedt, amikor látta, hogy Knell lefordul Holldonról és elnyúlik véres arcával a földön. Gyámoltalan nyöszörgés tört fel a torkán, még ájulatában is tett egy mozdulatot, mintha az eszméletlenség fekete ködéből is vissza akarná küzdeni magát az élők világába, hogy folytassa túlvilági dühhel elindított leszámolását, de a fejét ért ütés túl nagy volt. Tompán nyögött és elnyúlt a porban, mint egy letaglózott állat.

Bill Holldon krákogva, vérbeborult szemmel egyenesedett fel. A revolverét kereste, amit el ejtett a szörnyű tusa hevében és amint megtalálta a hamuban, rögtön felkapta. Még fel sem egyenesedett, máris célbavette Joe Knell fejét és Immerg az utolsó pillanatban ütötte félre a kezét. A golyó így a fák közé repült, de haj-

szálon múlt, hogy Immerg is nem követte oda, olyan ökölcsapás érte az állát.

Egész hosszában végigvágódott a földön, de nem vesztette el eszméletét. Zuhanás közben átvillant az agyán, hogy eddig rengeteg pofont és ökölcsapást kapott apróbb-nagyobb csetepatéi során, de ehhez foghatót soha. Mintha ellenállhatatlan erejű forgószél kapta volna fel és repítette volna a magasba. Az volt az érzése, hogy nem is emberi erővel ütötték meg és a gyengébb csirkefogók ijedt alázatosságával lapult azon a helyen, ahova esett. Azt mindenesetre elhatározta a pillanat századrésze alatt is, hogy ezzel az emberrel soha életében nem fog ellenkezni, mert szerette az életét és semmit sem utált anyyira, mint a korai pusztulást.

Rettegve, félig lehúnyt szemmel leste Holldont. Nagyon félt attól, hogy most egymásután kettőt fog dörrenni Holldon revolvere, az egyik golyó az ismeretlen „őrült”, a másik pedig az ő életét fogja kioltani és alázatos, könyörgő, mindent ígérő cinkospofával leste irtózatosseregű főnökét, aki most úgy állt egy pillanatig, kezében a revolverrel, mint a fékevesztett emberi gonoszság eleven megtestesülése.

Bill Holldon kezében ismét felemelkedett a revolver, de ugyanabban a szempillantásban le is engedte ismét. Mintha a felügyelőnek lemért ökölcsapás egyszerre lelohasztotta volna lángoló

dühét, hirtelen támadt higgadtsággal lökte tartójába a fegyvert és közelebb lépett Joehez.

Lehajolt és figyelmesen megnézte az arcát. Hosszú másodpercekig nézte, majd ismét felgyenesedett és különös, nyugtalanító mosoly bujkált a szája sarkában, amint Immerghez fordult.

— Felébredt már?... Meddig akar ott feküdni még?

A felügyelő feltápászkodott. Savanyú képpel tapogatta megdagadt állkapcsát és láthatóan megnövekedett a kenyéradója iránt érzett tisztelete, mert valóságos rabszolga alázattal mondta.

— Nem történt semmi, Uram... Tudtam én, hogy a végén nem lesz lelkierője egy szerencsétlen beteget leteríteni...

Holldon vigyorgott.

— Nem a lelkierő hiányán múlik, Immerg. Leterítem biz én, aki utamba áll vagy ellenem támad, éppen olyan nyugodt lélekkel, ahogyan a kígyó fejét szétlövöm, vagy felhasítom a cápa hasát. Ezen nem múlik senki élete, halála. De belátom, hogy igaza van. Akármilyen örült, akármilyen veszedelmes is, mégiscsak ember, még hozzá fehér ember, nem szabad bántanunk... Lehet, hogy a városi orvosok még ki is tudják gyógyítani...

Immerg arca megenyhült.

— Tehát?... Visszavisszük?

Holldon tagadóan ingatta a fejét.

— Azt nem mondtam.

— Hanem?... Itt akarja tartani?

— Két hónapig mindenesetre igen. Azt is csak úgy, ha maga vállalja, hogy a városi hatóságok előtt majd tanuskodni fog arról, hogy kétszer is megtámadott bennünket, minden ok nélkül...

Immerg szemében gyanakvó fény gyúlt.

— Igen, uram... — mondta bizonytalanul és közben Holldon hatalmas csontos öklét nézte. — Ez az ember megtámadott bennünket... Ez igaz...

Holldon szuggeráló pillantással nézett a felügyelő szemébe.

— Minden ok nélkül... — mondta, mint valami eskümintát a bíró. — Ez nagyon fontos, Immerg, el ne felejtse...

Immergben utoljára lobbant fel az a kevéske erkölcsi erő, amelyet a Déltenger szigetvilágának fertőjében még meg tudott tartani magában. Hosszan, fürkészően nézett Holldon szemébe, ezekbe a sárgásfényű, kegyetlen tigris-szemekbe, amelyekből a halál ígérete sugárzott feléje. Lassan, szinte észrevétlenül lepte el a borzongás és amint a sötét erdő sűrűjébe pillantott, lassan, megfontoltan mondta Holldon után.

— Igen, Uram... Minden ok nélkül...

Holldon elégedetten bólintott.

— Well. Számítok magára. Különben is, maga ütötte le, maga is tudja, hogy valóban veszélyes. Most már csak az a kérdés, hogy miként vigyázzunk rá az elkövetkező hetek alatt. Mert nem dolgozhatunk egy ilyen gyilkos örülttel a hátuk mögött, ezt maga is belátja...

Immerg engedelmesen ismételte, mint valami visszhang.

— Magam is belátom...

Holldon szája körül kaján mosoly bujkált.

— Tehát?... Mit tegyünk?... — vezetgette akarátgyenge áldozatát pokoli tervére, amely már akkor megfogamzott benne, amikor leeresztette a revolvert az ájult Joe felett. — Mit tehetünk vele?... Mit gondol?...

Immerg tehetetlenül vonogatta a vállát.

— Nem tudom, Uram. Sejtelmem sincs róla...

Holldon szemében bosszúság látszott. Nem szerette a túlságosan ostoba cinkosokat.

— Dehogy nincs, dehogy nincs. Tegyük fel, hogy eleven tigrist fogott volna itt. Mit csinál vele?

— Megkötözöm és ketreche zárom...

Holldon szája a füléig futott elragadtatásában,

— Na látja, vannak magának használható ötletei. Nem is olyan buta, amilyennek látszik.

Immerg elfehéredett.

— Ket... ketrecbe akarja zárni?...

A gyilkos arca már ismét komor volt és türelmetlen.

— Ne érzelegjünk, Immerg! A maga tanácsára hallgatok, amikor a maga által leütött idegen örültet megkötöztetem és ketrecbe záratom... Bármilyen fájdalmas is számomra, nem tehetek egyebet. A szigetet nem hagyhatom itt, a biztonságunkra pedig ügyelni kell... Vagy talán tud valami jobbat?

Immerg nem tudott jobbat. Tehetetlenül nézte végig, amint Holldon köteleket szedett elő és úgy megkötözte a lebunkózott Joe Knellt, hogy annak minden csontja beleropogott. Immerg felajánlotta, hogy elvégzi főnöke helyett ezt a fárasztó munkát, de Holldon visszautasította, mondván, hogy ezt csak ő végezheti el teljes megnyugtatósára.

Hajnalban Holldon parancsot adott az embereknek, hogy készítsenek faágakból ketrecet. Nagy, tágas, széttörhetetlenül erős ketrecet állítottak össze, pontosan olyant, amilyenben az élve elfogott nagyobb vadállatokat szállítják és a körbeverődött, ámuló bennszülöttek szeme láttára helyezte el Joet a ketrecben.

Joe Knell falfehér arccal, keményen összeszorított szájjal tűrte sorsát. Fegyvertelen volt, legyengült, kábult a legutóbbi eseményektől és bunkócsapásoktól, azonkívül Holldon kezében is, Immerg kezében is revolver csillogott.

Behúzódott a ketrec egyik sarkába és összekuporodva, szótlanul, zöldesen izzó szemmel nézett Bill Holldon arcába.

Ettől kezdve mindig abba az irányba nézett, amerre Holldon eltűnt a ketrec közeléből. Várta a megjelenését, hogy soha, egyetlen másodpercre se vegye le róla a szemét és Immerg legnagyobb csodálatára, egyetlen hangot sem hallatott.

Ráeszmélt, hogy van olyan gonoszság is, amellyel szemben az ember úgyszólván tehetetlen.

De másra is ráeszmélt.

Arra, hogy nem az a legrosszabb, ha az embert halálosan találja a gyilkos golyója, van annál sokkal rosszabb és kegyetlenebb is...

Például, ha közveszélyes örültnek mondják és ketrecbe zárják, mint a vadállatokat szokás...

Ült mozdulatlanul a ketrec sarkában, elfogyasztotta a bedobott ételt, mert élni akart, hogy ha majd eljön a bosszú órája, legyen ereje felemelni az öklét és minden lelkierejét arra összpontosította, hogy távortartsa magától a

tébolyt, amely néha veszedelmesen közel járt hozzá.

Meg akarta őrizni szellemének és testének erejét, mert tudta, hogy ami rá vár, az már sokkal több, mint egyszerű bosszúállás, az a magasabbrendű Igazság diadala vagy bukása lesz...

Neki nem volt szabad elbuknia...

X.

Bill Holldon nem tartotta be az előirányzott kéthónapos munkaidőt. Már az első négy hét elteltével rájött, hogy a gyémántbánya nem érte meg a rápazarolt fáradságot, hogy a vérről és bűnről ne is beszéljünk. A természetnek különös szeszélyeképpen termett a sziklás rész kavicsokkal kevert talajában néhány közepes értékű nyerskő, de amint mélyebbre ástak, száraz mészkőre bukkantak, nyoma sem volt a kékesszürke agyagrétegnek, amelyet remélt és amelynek mélyén a nagy, a kiadós leletet várta.

Amint Bill Holldon ezt megállapította, legszívesebben revolvert rántott volna, olyan becsapottnak és kifosztottnak érezte magát. Még a kölcsönvett összeget sem tudja majd kifizetni, nem is beszélve Immergnak tett ígéretéről, aki

napról-napra jobban hozzákapcsolódott, úgyszólván tehetetlen, mindenre kész báb volt a kezében.

De a földet nem lehetett revolverrel Clintézni. Bele kellett nyugodnia, hogy a milliós vagyonból semmi sem lett és mert Holldon semmibe sem tudott megnyugodni, fogcsikorgatva átkozta balszerencsáját, amely újabb csalódást érlelt számára, amikor már azt hitte, hogy ott áll a nagy vagyon kitárt kapujában, csak éppen-hogy be kell sétálnia rajta.

A negyedik hét végén parancsot adott embe-reinek, hogy pakkoljanak fel a csónakokra és készüljenek az induláshoz. Odalépett Joe Knell ketrecéhez és gyűlölettől izzó pillantását foglya arcára függesztette.

Senki sem volt a közelben, Immerg a bennszülöttek körül volt elfoglalva, senki sem hallhatta meg, amint így szólt.

— Na, Joe, befejezhetjük a harcot. Nem volt érdemes ezért a sok hercehurcáért. Nincs gyémánt, se nekem, se neked. Boldogabbá tesz, hogy mindent hiába tettem?...

Joe Knell nem felelt. Elnézett Holldon felett a messzeségbe, mintha levegő volna a másik és a gyikos szemében ismét fellobbant a türelmetlen láng.

— Látom, még mindig nagy fiú vagy, Joe! Persze, az Igazság lovagjának szerepében tetsze-

legsz. Ne hitegesd magad, nem fogsz legyőzni soha. Láttál már frissen fogott tigrist betörni, Joe?... Lánc van a nyakán és valahányszor ugrik, mindig visszarántja röptéből a lánc. Nyekken a nyaka, orronveri a szelidítő egy seprőnyéllel és kurrogva húzódik vissza. Két perc múlva újra ugrik, az eredmény ugyanaz. Már cafatokra verték az orrát, de még mindig nem okul. Újból és újból ugrik, mert fűti az ősi düh. Ilyen ostoba tigris vagy te is. És akárhányszor ugrasz, a vége mindig az lesz, hogy orronverlek egy seprőnyéllel. Végig akarod csinálni?...Vagy jobb, ha szépen kiengedlek, leveksem a lakatot a ketrecdről és kapsz egy kegyelemgolyót?... Immerg elhinné, hogy ki-törtél és önvédelemből terítettelek le.

Joe Knell nem felelt. Már régen belérögződött, hogy Bill Holldon egyetlen viszonylatban létezik előtte: nem egyéb, mint egy eleven torok, amelybe bele kell fojtania a lélekzetet, foggal, körömmel, mindenáron. Ezenkívül nem létezett előtte egy Bill Holldon nevű ember, aki él, beszél, gondolkodik, kérdéseket intézhet hozzá és befolyással van a sorsára is.

Elnézett kínzója mellett és Holldon keze ökölbeszorult az emberlélek legyőzhetetlen erejének láttán.

Vigyorgásra torzult a szája.

— Pöffeszkedsz, Joe?... Jól van, csak pöffeszkedj. Hamarosan meg fogod tanulni, hogy a te energiáid semmivé válnak az én ravaszságomon, hatóképességem, vagy ha úgy tetszik, népies szóval: gonoszságom tüzeiben. Ne hidd, hogy félek tőled. Végig fogod járni a poklot, mert az én ellenségem vagy. Még itt a földön végig fogod járni a gyehenna minden osztályát, azt én mondom neked, Bill Holldon. Tízszor leszel azon a ponton, hogy azt hiszed, győztél, mindig felemeled otromba mancsodat, hogy leüss és mindig az én ütésem fog előbb célbatalálni, hogy visszahemperedj a porba. Te még nem tudod, hogy mi vár rád. Én már tudom, még azt is, ami tíz év múlva fog történni veled. Jusson majd eszedbe, ha az örültekházában téped a kényszerzubbonyt, vagy a fegyenctelepen töröd a követ, hogy mindez nem véletlen, én pusztítlak el így, mert azonkívül, hogy ellenségem vagy, szórakoztat ez a veszedelmes játék...

Joe Knell még mindig nem felelt. A völgy felé nézett, amelyből felhallatszott a munkások elnyujtott, egyhangú éneke és még mindig átnézett ellenfelén, mint a levegőn.

Holldon cigarettát vett elő. Rágyujtott és Joe szemébe fújta a füstöt a ketrec rácsain keresztül.

— Mulass jól, Joe Knell. Ez volt az utolsó szó, amit épeszű emberként hallottál.

Elfordult és kemény, határozott léptekkel indult az öböl felé. Eltűnt a fák közt kanyargó gyalogösvényen, mint aki minden lépését előre kiszámította és akinek számításaiba semmiképpen sem csúszhat hiba.

Joe Knell arra gondolt, hogy a neve „Lélekharangot” jelent. Kemény, mozdulatlan arccal nézett a távozó után, mintha gránitból faragták volna a vonásait és a pillantása mélyén ott bujkált a bosszú sárga lángja.

Biztosra vette, hogy egy napon mégis szemtől szembe fog állni ellenfelével és abban is éppen olyan bizonyos volt, hogy akkor ő lesz Holidon lélekharangja...

*

Két nappal később egy megkötözött, elvadult külsejű foglyot vezettek be a konacheei rendőrfőnökség kapuján.

Bill Holldon, azaz új nevén „James Sworn” és Thomas Immerg adták át a foglyot. Egybehangzó vallomásuk szerint az egyik lakatlan szigeten rohanta meg őket az ismeretlen kilétű idegen. Mindenáron meg akarta ölni őket, bár erre semmi oka sem lehetett, mert sem Immerg, sem Sworn nem látták soha életükben azelőtt és mert nem hagyhatták a szóbanforgó szigeten szabadon, megkötözték és elhozták. Annak

rendje és módja szerint jegyzőkönyvet vettek fel az esetről, részletesen kihallgatták Holldont is, Immerget is, Joe Knellt minden tiltakozása dacára kényszerzubbonnyba húzták és lecsukták a legbiztosabb cellába.

Joe Knell minden józan eszét összeszedte, hogy kivédje a támadást. Nyugodt volt és józan, nem indulatoskodott, mert tisztában volt azzal, hogy dührohamokkal semmire sem megy és nem akarta rontani helyzetét. Okos, nyugodt, értelmes feleleteket adott a hozzáintézett kérdésekre, de rendületlenül kitartott amellett, hogy James Sworn igazi neve Bill Holdon, együtt járták hárman a szigettengert és Holldon mindkettőjüket megölte volna, ha csodával határos szerencséje meg nem menti őt.

Mindezzel azt érte el, hogy csendes örültnek nyilvánították. Bill Holldon eredeti okmányokkal igazolta, hogy James Sworn a neve, megesküdött rá, hogy soha életében nem látta Joet, ami kevés bizonytalanság még fennmaradt a furcsa rejtélyben nyomozó rendőrtisztek, orvosok előtt, azt végleg Holldon javára döntötte el Immerg határozott vallomása, amelyre megesküdött és amely szerint valóban minden ok nélkül az életükre tört a szigeten.

Joe Knell magára erőszakolt nyugalommal viselte a torturát. Szinte megkövesedett arcán az egykedvű kifejezés, csak a pillantása mélyén

lobbant fel néha a rejtett energiák foszforeszkáló fénye és hetekig tartó vizsgálat után végre kialakult az orvosi vélemény.

Joe Knellt átszállították a rendőrségről a városi elmeógyógyintézet zárt osztályára. Csendes, nyugodt viselkedésével azt érte el, hogy melankólikus betegnek nyilvánították, akiből csak időnként tör fel a rögeszméje, hogy olyankor mindent elsőprő erővel lángoljon fel és elpusztítson minden élő, aki a közelébe kerül, mint az ámokfutó.

Joe Knell azonban nem várta meg, amíg rázárják a cellát, kényszerzubbonyba húzzák. Két bennszülött rendőr kísérté át az elmeógyógyintézetbe, meg sem kötözték — nagyon nyugodtan, csendesén viselkedett a fogság hetei alatt, — és amikor egy csendes mellékutcába értek, egyszerre szétcsapott a karjaival. A két rendőr elterült és mire feltápáskodtak, Joe Knell mint a villám, tűnt el az utcaszeglet mögött.

Még azon a délutánon elfogták ismét. Joe nem a saját biztonságát tartotta szem előtt. Amint mozdulni tudott, szinte mágneses vonzással indult el Holldon nyomán, végigjárta a konacheei csapszékeket, kikötőlebujokat, Holl-dont kereste, hogy a rendelkezésére álló percek alatt elintézzze vele a számadását, de nem volt szerencséje. Előbb találkozott a rendőrökkel,

akik utána razziázták végig a kikötőt és való-
sággal közelharc keletkezett, mikor Joet körül-
fogták a bennszülött rendőrök.

Repültek a testek, ömlött a vér a nagy
kavargásban. Pillanatokon belül pozdorjává tör-
ték a kocsma berendezését, egy féltucat barna-
bőrű rendőr hevert a földön, Joe Knell úgy küz-
dött, mint az eszeveszett, de hiába volt minden
erőfeszítése, a túlerő csakhamar legyőzte.

Alaposan megbilincselve szállították vissza a
rendőrségre. Előlről kezdődött a vizsgálat. Az
egyik rendőr súlyosan megsebesült a tumultus-
ban, három nappal később belehalt sérüléseibe
és noha a verekezésbe mások is beleavatkoztak,
— a lebuj népe előtt nem túlságosan rokonszen-
ves a rendőregyenruha és ott ütnek rajtuk,
ahol lehet —, Joe Knellt találták a rendőr gyil-
kosának. Most már „megállapították” az orvo-
sok, hogy első alkalommal szándékosan játszotta
Joe Knell az örültet. Szimulált, hogy elkerülje a
törvény sujtó kezét. Bizonyára más bűncselek-
mények is terhelik a lelkét, azért rohanta meg
a két „mitsem sejtő” fehért, Holldont és Immer-
get a szigeten, hogy végül is az elmegyógyinté-
zetbe kerüljön, így akart megszabadulni fel-
fedezetlen bűnének következményeitől. Amint
azonban ezt elérte, első alkalommal megszökött
és amint ismét megjelentek előtte a rendőrök,
újból elfogta a gyilkos düh.

Most már beszámíthatónak nyilvánították, büntetőjogilag teljesen felelősségrevonhatónak és ezúttal a tébolyda helyett a börtön felé vezettetett az útja.

Sohasem tudta meg, hogy ebben a fordulatban milyen része volt Bill Holldonnak, aki napról-napra megjelent a rendőrségen, már valószínű baráti kapcsolatai alakultak orvosokkal, rendőrtisztekkel. Csak azt tudta, hogy egy napon megbilincseltek, hogy lépni is alig tudott és átszállították a bíróság fogházába.

Két hónappal később elkészült a vádirat az ügyében. Kétrendbeli emberölés kísérletével vádolták, egyrendbeli haláltokozó, súlyos testi sértéssel — a rendőr szerencsére három napon túl halt meg, ha egy-két órát siet a halálával, úgy gyilkosság címén vonják felelősségre Knellt, — és Joe falszín, sápadt arcán felizzott a düh, amint cellája mélyén elolvasta a tévedések és felületességek szörnyű vádlevelét.

Nem dühöngött. Szomorú tapasztalatokra tett szert az utóbbi időben a dühöngéssel kapcsolatban, tartott attól, hogy ha ismét előnti agyát a vörös köd, meg sem áll a bitófáig...

Néhány héttel később megtartották ügyében a főtárgyalást. A bíróság bűnösnek találta és nyolc esztendei kényszermunkára ítélte.

Mosolygott, amikor kihirdették előtte az ítéletet. A hallgatóság pádsoraiban, hátul, ott

látta Holldont és Immerget. Vadonatúj, kitűnően szabott vászonruha volt rajtuk, frissen vasalt, borotvált, egészségtől és jóléttől duzzadó volt mindkét ellenfele — mert Joe Knell most már Immerget is ellenfelei közé számította, — és az elítélt látta, hogy Holldon csúfondárosan vigyorg a szemébe.

Visszamosolygott. De ez a mosoly fenyegetőbb volt minden átkozódásnál...

XI.

A fegyenctelepre ráborult az éjszaka kriptaszerű csendje. Csak az őrség lépteinek egyenletes, idegtépő kopogása osztotta apró részekre a csendet, amely úgy borult a telepre, mint valami fekete, áthatolhatatlan szemfedél. Kín és gyötrelem lebegett a néma falak között, mint kísértetsereg, hogy őrizték a napi kényszermunkában kimerült fegyencetek álmát és Joe Knell szinte látta a rácsok mögül bevigyorgó tébolyt.

Álmatlanul meredt a sötétbe. Két esztendeje, hogy beöltözött a brisbanei fegyenctelepen a gyötrelem egyenruhájába. Azóta vágja a követ, tölti a partot a fegyveres örök felügyelete alatt. Hétszázharminc reggelen ébredt a rácsok mögött, hétszázharminc este zuhant a kimerültségtől

félájultan az ágyára és minden este azzal a gondolattal hunyta álomra a szemét, hogy egyszer mégis el fogja érni Bill Holldont valahol és akkor egy röpke perc leforgása alatt kiegyenlíti mindazt a szörnyűséget, amit vele szemben elkövetett.

Arra a hat esztendőre gondolt, ami még a szabadulásig hátra van és olyan nehéz lett a szíve, mintha ólomból volna. Hirtelen rádöbbsent, hogy Bill Holldon is tudja a szabadulása napját és biztos, hogy azon a napon itt lesz a fegyház kapujában, hogy mielőtt egyetlen lépést tehetne a szabadságba, ismét megbénítsa, gúzsbakösse, ha ugyan meg nem öli.

Eszébe jutottak azok a szavak, amelyeket Holldon intézett hozzá, amikor a szigetről való távozás előtt megállt a ketrecénél és „elbúcsúzott” tőle. Azt ígérte, hogy minden mozdulata előtt „orron fogja verni a seprőnyéllel, mint a frissen fogott tigrisekkel szokás” és Joe Knell tudta, hogy Bill Holldon elég erős ahhoz, hogy ezt valóban be is váltsa.

Mélyről fakadó sóhajok közt forgott kemény fekhelyén. Hirtelen eszébe jutott, hogy Bill Holldon esetleg meg talál halni, mielőtt ő kiszabadul. Erre a gondolatra elakadt a szívverése. Olyan rémület fogta el, mintha a saját halálától rettegne és hirtelen beláthatatlan

távolságnak érezte azt a hat esztendő, ami a szabadulástól elválasztja.

A fal felé fordult. Panaszosan nyikorgott a száraz deszka az ágyban és megszólalt az alsó ágyon Obey, a volt kalóz és embercsempész.

— Mi az, Joe?... Nehéz a rabság?...

Joe alig hallhatóan sóhajtott.

— Nehéz. És hosszú, átkozottul hosszú...

Obey megértően dünnyögte.

— Nem is olyan hosszú, mint amilyen széles. Hat éved van még, ha jól tudom.

— Annyi.

Kis csend támadt. Halkan, suttogva beszéltek, azon a fegyenchangon, amiből az ajtón kívül egy mukk sem hallatszik, hiába fülel az ő. Kintről, az udvarról behallatszott az éjféli őrsváltás, a bakancsok ropogó visszhangja.

Obey álmos hangon dörmögte.

— Éjjél van, Joe... Aludni kellene, mert hamar itt az ébresztő és holnap vízhordók leszünk...

Joe Knell cseppet sem örült a vízhordásnak. Kőfejtőtelepen dolgoztak ezekben a hetekben és két ember minden nap vizet hordott a fegyencek számára. Messze volt a kút, napégette, kopár földeken vezetett keresztül az út, hosszú rúdon vitték a vállukon a vizes lajtokat és mö-

göttük csak az első útnál imbolygott a fegyőr kékegyenruhás alakja. Aztán a fegyőr a kútnál maradt, hogy ne kelljen egész nap a kábító hőségben járkálnia. A munkásokra felügyelő örök elláttak a kopár földeken a kútig, a kútnál örködő is ellátott a munkásokig, így, a messzeségből ellenőrizték, hogy a vízhordók pihenés nélkül végzik a dolgukat, egyetlen pillanatra sem tévesztve szem elől a fegyenceket és ha netán valami váratlan ambíció támadt volna egyik-másik fegyencben, a messzehordó fegyőrpuskák már az első lépések után könyörtelen biztossággal leterítették a csikosruhás menekülőket.

Joe Knell cseppet sem örült a másnapi beosztásának. Tapasztalatból tudta, hogy a vízhordó a többinél is fáradtabban éri meg az estét, úgyszólván ájultan zuhan az ágyára. Gyakori eset volt a napszúrás is és amint Obey a fal felé fordult, csendesen dűnnyögte.

— Kemény napunk lesz holnap, Obey ...

— Kemény. De azért ...

Hirtelen elhallgatott, mint aki megijedt a saját gondolatától. Egy ideig csendben lapult, kifelé hallgatódzott, majd ismét megszólalt.

— Idehallgass, Joe. Gondolkoztál már azon, hogy hat esztendő milyen hosszú idő?...

Joe keserűen morogta.

— Egyebet sem teszek, mint ezen gondolkodom...

A cella levegője hirtelen megtelt valami titokzatos eredetű elektromossággal. Még egyetlen határozott szó sem hangzott el, de a két fegyenc máris megérezte ezt a feszültséget, amely a nagy fegyencváladások, szökések és egyéb kilengések megelőzője. Joe Knell szeméből teljesen kirepült az álom és gyorsabban lüktetett a szíve.

Várt egy ideig, de mert Obey hallgatott, ő sietett a mondanivalói elébe.

— Mit akarsz, Obey?... Miért nem rukkolsz ki a dologgal?... Neked is van vagy négy kis esztendő...

A csendben lázasan suttogott Obey hangja.

— Arra gondoltam, hogy ha te is akarod, de ha igazán akarod, megrövidíthetnénk az éveinket...

Joe megremegett. Egyszerre közvetlen közelébe szökött a szabadulás reménytelenül távoli napja. Lehet, hogy már a legközelebbi hetekben Holldon elé állhat!... Forróság öntötte el az agyát és szinte belevakultan lihegte Obey felé.

— Szökésre gondolsz?...

— Yes...

Joe Knell minden idegszálát átjárta az izgalom elektromos remegése. Rekedten súgta.

— Van valami elgondolásod?

— Yes... Még hozzá kitűnő...

— Mondd el...

Obey felült az ágyán. A fal felőli részhez hajolt, amelyhez Joe illesztette a fülét. Esztendők óta laktak együtt ebben a cellában, számtalanszor kitapasztalták, hogy ez az egyetlen mód, amelyet nem haligathatnak ki a fegyőrök.

— Biztos módot gondoltam ki... Tudod, hogy most a tengerpart mellett dolgozunk...

Tudom...

Ez az egyetlen alkalom a szökésre. Után már mélyen bent leszünk a parton. Nem érhetjük el a tengert, mielőtt a nyakunkon lenne az őrség. De holnap biztosra mehetünk...

Joe Knell foga vacogott az izgalomtól.

— Hogyan?... Esztendők óta nem szökött meg senki. Csak neked jutott eszedbe a megoldás?... Mégis csak furcsa volna. Hiszen minden fegyenc ezen töri a fejét.

Obey halkán nevetett.

— Mert a többieknek nincs eszük. És azok nem szolgáltak fiatalkorukban tengeralattjárón.

Joe azt hitte, rosszul hall.

— Tengeralattjárót mondtál?

— Yes.

— Mi köze a tengeralattjárónak ehhez?

Obey diadalmasan nevetett, mintha máris túl volnának a veszélyen és végleg megnyerték volna a csatát.

— Rögtön meg fogod tudni. Olyan egyszerű az egész, mint a Kolumbus tojása. Akik eddig megkísérelték a szökést, mind ottvesztek. Vagy a szárazföldön puffogtatták le őket a fegyőrök, vagy a tengerben, úszva. Szerencséseknek mondhatták magukat, akik megadták magukat és elevenen kerültek vissza a betonpince vasbilincseibe.

Joe türelmetlenül intett.

— Túl hosszú a bevezetés. Mi a te ötleted?

— Hiszen éppen azt mondom: Miért vesztek rajta az eddigi kísérleteken a szökevények?... Mert nem tudtak a kellő pillanatban láthatatlanná válni. Akár a szárazföldön, akár a tengeren, de mindig, mindenütt kitűnő célpontot nyújtottak a fegyőrfegyvereknek.

Joe mellét elöntötte a forróság.

— És?... Te láthatatlanná tudsz válni?...

— Yes! Legalább is a tengerben.

— Lehetetlen.

— Nem lehetetlen. Olyan egyszerű az egész, hogy szinte szégyellem elmondani. Nem kell hozzá egyéb, mint egy szál bambusznád. Persze gondosan kifűrt, kitisztított bambusznád. Elég, ha egy méter, vagy egy félméter hosszú.

— Beszélj... — sürgette Joe tikkadtan. — Hogyan gondolod?

— Amikor a legközelebb leszünk a tengerparthoz, hirtelen eldobjuk a lajtokat és amilyen gyorsan csak lehet, belerohanunk a vízbe. Előzőleg persze nálunk lesz a bambuszpálca. Be a vízbe, egy ideig úszunk befelé és amikor az első lövések dörrennek, egymásután elmerülünk...

— Mintha golyó talált volna?

— Pontosan úgy.

— Muszáj megvárni a lövéseket?

— Muszáj. Különben nincs értelme az elmerülésnek. Gyanút kelthet. És akkor csónakokkal kutatják át azt a részt...

— Értem... — vacogta Joe hideg lázban égve. — A víz alá merülünk és a bambuszcsöveken veszünk levegőt. Az őrség azt hiszi, hogy agyonlőtték bennünket.

— Pontosan így, ahogy mondod.

— És ha csakugyan eltalálnak az első lövések?

— Akkor pechünk van. Kockázat nélkül nincs nyereség. Ezt már te is tudhatnád.

— Tudom is. De valamit kifelejtettél a számításból.

— Mit?

— A cápákat.

Obey nevetett.

— Ezt is bele kell kalkulálnunk a kockázatba. Szerencsére ezen a tájon nem járnak túl sűrűn a cápák. És ha estefelé rendezzük a szökést, biztos, hogy kibirjuk a víz alatt, míg teljesen besötétedik. Az őrség hazaviszi a rabokat, jelentik, hogy a két vízhordó megszökött, agyon is lötték őket és a sötétség beálltával partraúszhatunk. Előttünk a világ, mint a mesékben. Mit szólnsz hozzá?...

Joe szeme izzott a sötétben, mint a macskáé.

— Ezen még gondolkozni kell. Hátha tökéletesíthetjük a tervet. Egy-két napon nem múlik.

Ingerültség remegett Obey hangjában.

— De igenis múlik! Egy napon is múlik! Ne felejtse el, hogy csak holnap vagyunk vízhordók, amikor már nem a vízpart mellett visz az utunk...

Joe Knell úgy érezte, hogy a szája kicserepesedik a belső láztól.

— És a bambuszcsovek?...

— Azokat már előkészítettem. Ebédidő közben faricskáltam, mintha csak szórakoznék vele. Elrejtettem kint a telepen... Velem tartasz holnap, Joe?...

Halkan, rekedten hangzott a válasz.

— Veled tartok.

Kezet szorítottak és a cellára ráborult a csend.

De ezen az éjszakán már egyikük sem hunyta le a szemét. Mindketten a szökés izgalmaiban égtek és amikor reggel megszólalt az ébresztőt jelző csengőszó, kimerülten, álmatlanságtól karikás szemekkel ugrottak talpra.

Magukra rángatták ruháikat és a megszokás gépies fegyelmezettségével sorakoztak fegyenc-társaik között az udvaron...

XII.

Délután öt óra lehetett, amikor Joe Knell és Obey elindultak az aznapi vízhordás utolsó fordulójára. Fáradtak voltak, hogy közel álltak az összeeséshez, még a déli menázsiből is alig tudtak legyűrni egy-két falatot a szökés előrevetődő izgalmaiban, de mindkettőjükben százlóerős motorként dolgozott a szökés láza és amikor el-

indultak az üres lajtokkal, egyetértően villant össze a szemük.

Minden lépés közelebb vitte őket a döntő pillanathoz. Joe Knell úgy érezte hátában a fegyőrök szemét, mint megannyi tüzes, apró nyilat és amint a végtelenbe nyúló óceán felé pillantott, mint valami sarkaló erőforrás jelent meg a láthatár peremén. Bill Holldon gúnyosan vigyorgó képe.

Amint hallótávolon kívül kerültek, Obey, aki elői ment, megszólalt.

— Elmenjünk a vízért, Joe?

Ennek a pár szónak különös jelentősége volt Joe Knell fülében. Mintha a puszta szándék elég lett volna ahhoz, hogy szétrombolják az akaratukat megbénító bilincseket, már nem is érezték magukat fegyenceknek, akik nem is gondolhatnak másra, mint a parancs teljesítésére. Mintha egyszerre lehullott volna róluk a fegyencruha, hogy szabad, saját akaratú emberként nézzék a világot és annak szövevényes dolgait, egyszeriben ott tartottak, hogy mérlegelés tárgyává tehatték a parancs teljesítését. Már nem érezték maguk felett a vasfegyelem láthatatlan korbácsát, ennél sokkal többet és veszedelmesebbet: a hátukba szegeződő fegyőrfegyvereket érezték, a sziszegő golyók halálos tapogatódzását, amint a közelükbe csapkodnak és ebben a félelmetesen

veszedelmes szabadságérzésben babonás borzongás járta át Joe Knell mellét.

— Menjünk, Obey... — mondta higgadtan, mint aki jól megfontolta a leghelyesebb cselekedetet és megtapogatta a ruhája alá rejtett bambuszcsovet, — sőt, nagyon lassan menjünk, hadd legyen minél később, mire a futásra kerül a sor...

Obey bólintott.

— Igazad van. Minél később kerülünk a vízbe, annál jobb nekünk...

Amikor már egészen közel jártak a kúthoz, akkor döbönt rá Joe, hogy valamit kifelejtettek a számításból.

Sápadt lett az izgalomtól és hirtelen megtorpant.

Obey, aki a közös tartórúd első végét cipelte a vállán, visszafordult.

— Mi az, Joe?...

Knell hangja tompán kongott.

— Baj van, Obey...

— Elfelejtettük, hogy a fegyőr most nem marad a kútnál... Ez az utolsó forduló, velünk együtt tér vissza a telepre...

Obey arca is elszürkült a felismeréstől.

— Átkozott dolog... — sziszegte és ismét elindult, mert a kútnál várakozó őr máris gya-

nakodva tekintett feléjük. — De mindegy... Majd elintézzük valahogyan...

— Hogyan?...

— Még nem tudom. De hogy ma megkíséreljük a szökést, az biztos. Lgjobb volna, ha egyszerűen nekirontanánk az őrnek...

— Itt?... A kútnál?...

Keményen hallatszott a válasz.

— Yes!

Joe lebeszélő hangon mondta.

— Végzetes ostobaság lenne. Ezer méternyire vagyunk a tengerparttól. Úgy leszednének a többiek, mire elérjük a vizet, mint a nyulat.

Obey szeme sötéten villant.

— Találj ki jobbat. Mert hogy én nem megyek ma vissza a cellába, az biztos. Inkább itt pusztulok.

Lassan, lépésben mentek. Már csaknem érték a kutat, amikor Joe megszólalt.

— Obey...

— Mi az?

— Amikor visszafelé megyünk és legközelebb érjük a tengert, botolj meg és ess el. A többit bízd rám.

Obey bólintott. Szótlanul, elcsigázott arccal léptek a kúthoz. Vizet húztak, megtöltötték a

lajtót és Smith, a nyugdíjazás előtt álló vén fegyőr tempós nyugalommal látott készülődéshez. Meghúzta a napi lustálkodásban megereszett derékszíjat, vállára vette a puskát — idekint, a földeken minden őr puskát viselt, revolver csak odabent volt elég a fegyházban — és tempós nyugalommal mondta.

— Mehetünk, emberek. Mire beérünk, megpuhul a rizs...

Joe a fegyőrrre nézett. Barnáspirosra cserzette a fegyőr arcát az egyenlítői nap, világoskék szeme úgy virított arcából, mint valami különös napszívott virág, de előreugró, erős állkapesa hallatlan energiáról beszélt. Joe hírből elég jól ismerte Smith fegyőrt. Tudta róla, hogy kilenc szökevényt lőtt agyon szőke álatévei alatt, mind a kilencnek a fejébe küldte golyót, de egyik után sem futott egyetlen lépés sem. Hidegvér és gépies könyörtelenség jellemezték Smith fegyőrt és Joe Knell hiába iparkodott a közvetlen jövő negyedórái helyett a távolabbi jövő heteire, hónapjaira gondolni, gondolatai mindig visszafordultak a Bill Hollonnal való viszontlátás színezgetésétől arra a pillanatra, amikor majd ott, a part közelében Obey meg fog botlani és elesik a lajt alatt, kiborítva a vizet.

Lépésről lépésre fokozódott benne az izgalom. Smith fegyőr ott lépegetett mellettük, úgy-

szólván a hatalmas lajt árnyékában, Joe állandóan látta napbarnított, egészséges nyakát, őszesedő haját a kék egyensapka alatt és úgy érezte, hogy felordít mielőtt valami történhetne.

Amikor elérték a partmenti útnak azt a részét, amely legközelebb volt a fehér tarajokkal hullámozó, kékeszöld tengerhez, már közel volt az összeroppanáshoz. Mintha gőzkalapácsok vernék a fejét, úgy lüktetett a halántéka és elfulladtan kapkodott levegő után. Tudta, hogy a legközelebbi pillanatokban sokkal több fog eldőlni, mint a rabság vagy szabadság kérdése, az életnél és a halálnál is több fog eldőlni. Egszerűen az fog eldőlni, hogy Bill Holldon megkapja-e megérdemelt büntetését feneketlen aljasságáért, vagy szabadon röhöghet a napba, amikor az ő holttestét már régen felfalták a férgek a brisbanei fegyenctelep temetőjében.

Amint erre gondolt, valami furcsa, mérhetetlen nyugalom öntötte el a mellét. Mintha valami túlvilági jelt kapott volna, amely biztatón, cinkos bizalmassággal hunyorít felé és már tudta, biztosra vette, hogy oktalan a rémüldözése, őt nem érheti több baj. Most nem akart arra gondolni, hogy amióta felfedezték az átkozott emlékezetű gyémánttelepet, azóta sorozatosan érik a balsikerek, hogy minden összecsapásban alulmarad, mintha az a bizonyos Nemezisz, amely állítólag nagy gondot visel arra, hogy a jók megkapják méltó jutalmukat,

a gonoszok pedig megbünhödjének, még hozzá lehetőleg minél elrettentőbb módon, nos, ez a Nemezis elaludt egy időre, sőt befordult a falnak és még a paplant is úgy a fülére húzta, hogy Joe Knellt egymásután érték és érhatték a legszörnyűbb igazságtalanságok, míg Bill Holldon, a gonosz tele szájjal röhög valahol a napsütésben és whiskyt iszik szódával, míg ő itt vergődik a fegyenctelepen és elfulladó torokkal várja a Végzet percét...

Eddig ért gondolataiban, amikor arra riadt, hogy Obey megbotlik és elesik. Fájdalmas ütés érte a vállát, az elpattanó lajtrúd alaposan megütötte és ezüstöt loccsanással dőlt ki a víz a lajtból.

Ami most következett, az a halálos izgalom paroxizmusában, úgyszólván a pillanatok tört részei alatt zajlott le.

Amint Obey elesett, Smith fegyőr dühös szitkozódással lépett hozzá, nem azért, hogy talpra segítse, hanem, hogy egy alapos oldalbarúgással talpra ösztönözze. Ugyanakkor Joe kiemelte a lajttartó rudat a lajt fogójából és magasra emelte. Smith annyira nem gondolt támadásra, hogy vissza sem nézett, mi történik a háta mögött és mielőtt másodszor is oldalbarúghatta volna Obeyt, máris lecsapott a fejére a súlyos, hosszú rúd. Beszaladt a kék fegyőrsapka a pirosbarna fülig, Joe látta, hogy pontosan a tarkóján találta a fegyőrt, aki egyetlen

nyikkanás nélkül elnyúlt az út porában. Kiesett kezéből a fegyver és nem mozdult többé, mintha halott volna.

Ugyanabban a szempillantásban, amikor a rúd lecsapott, a telep felől felropogtak a fegyőrpuskák. Ügylátszik, valamelyik fegyőr éppen a közeledő vízhordókat figyelte, így eshetett, hogy az első pillanattól kezdve mindent láttak és amikor a fegyőr elnyúlt, máris dörögtek a lövések. Éles, szapora vijjogással fütyültek a golyók a fegyencek közelében és Joe hatalmas ugrásokkal rohant a víz felé.

Mögötte hallotta Obey lépteinek csattogását, de nem fordult vissza. Az előtte ragyogó víztükröt nézte, amelyen most habfehér tarajcsíkok hullámozgottak a part felé, mint valami émelygősen szirupos levelezőlapszínnyomaton és hirtelen nagyon furcsának, idegennek látta, hogy ő itt rohan a fegyörgolyók tüzeiben az anzikszszerűen kéklő tenger felé, hogy megtoroljon egy bűnt, amiről rajta kívül a világon senki sem tud.

Mielőtt ráeszmélhetett volna, hogy mi is történik tulajdonképpen benne és körülötte, elérte a partot.

Hüvös, puha loccsanásokkal fröccsent a víz a lépései alatt és futás közben hirtelen maga mellett látta Obeyt. Tátott szájjal, lihegve futott, állandóan vissza-visszatekintve a válla felett, mintha az utánuk küldött golyókat lesné, amelyek egyre sűrűbben fütyültek körülöttük

és a távolból már szüntelenül, állandóan ropogtak a fegyverek, mint valami lövészversenyen. Joe tudta, hogy az örök nem futnak utánuk, annál sokkal kényelmesebbek és sokkal elretentőbb a többi fegyenc számára, ha a szemük előtt terítik le a szökevényeket.

— Menj odább... — kiáltotta elfulladtan és balfelé ugrott, hogy a két, egymásmellett rohanó test ne nyújtson túlságosan jó célpontot a fegyvereknek. Átkozta balszerencséjét, amely éppen ilyen fővényes partrészen kergette a tengernek, ahol negyedóraig is futhat, míg elég mély lesz a víz arra, hogy úszni tudjon benne.

Alig rohant néhány lépést, egyszerre rekedt, tompa kiáltást hallott maga mögött. Visszatekintett; Obey éppen akkor zuhant arccal a vízbe, szétcsapva karjaival, valami lehetetlenül groteszk, megadó mozdulattal és azon a helyen, ahol elterült, gyorsan vörösödött a víz.

Joe visszafordult. Egy pillanatig szembenézett a messzeségből feléje irányuló fegyverekkel, hallotta, hogy sziszegnek a golyók, apró, félelmetes buggyanásokkal csapódnak a lövések a vízbe, mint kis kavicsdarabok, amiket valamikor régen, gyerekkorában dobált a Sacramento vizébe és ismét előmlött rajta az előbbi nagy, emberfeletti nyugalom. Tudta, hogy nem véletlenül találta el éppen Obeyt a fegyörgolyó: Obeynek nem volt erkölcsi jogcíme, alapja a szökésre, neki bűnhődnie kellett, míg ő, Joe

Knell nem lehet tovább az alvó Nemezis hibájából a vaksors és az emberi gonoszság tehetetlen áldozata, őt nem találhatta a golyó, neki meg kell menekülnie. Szinte kinyúlt magas, karcsú alakja, amint ott állt, derékig a vízben és a szüntelenül lövöldöző fegyőrök felé nézett. Csak egy pillantást vetett feléjük, rögtön Obeyt kereste a tekintete, de azon a helyen, ahol az imént elhasalt szökevénytársa, nem látott a fenékre. Zavarossá vált a víz a fenéken vergődő fegyenc mozdulatai nyomán, kavargott, erősen bugyborékolts a víz és Joe tudta, hogy a társán már semilyen földi hatalom sem segíthet: halálos lövést kapott.

Később maga is számtalanszor csodálkozott azon a tárgyilagos nyugalmon, amely ezekben a pokolian forró pillanatokban előntötte. Minden izgalom nélkül állapította meg, hogy Obey meghalt, alig egy méternyire tőle. Átgondolta, hogy a fegyőrök esetleg csónakokkal fogják keresni a halottakat, üldözni fogják és még mindig úgy állt ott, derékig a vízben, mintha nem is éles golyókkal lőnének rá, hanem békésen fürdőzne és valami érdekes látnivalóban gyönyörködni.

Most elcsendesedett a víz kavargása azon a helyen, ahol Obey elmerült. Mint valami túlvilági figyelmeztetés vagy üzenet, úgy bukkant fel a vízből Obey bambusZRúdja, amit a kezében tartott, amikor elzuhant. Ezen kissé csodálkozott Joe, mert azt hallotta, hogy a halottak

keze görcsösen összeszorul a haláltusában, de nem sokáig tűnődhetett rajta.

Felkapta a gazdátlanná vált bambuszbotot és a nyílt tenger felé fordult. Még tett néhány nehezen vonszolt, botladozó lépést, aztán megállt, mintha ki akarná fújni magát és amikor legsűrűbben csapkodtak, bugyogtak körülötte a golyók, ugyanúgy szétcsapta a karját, mint az imént Obey tette. Elzuhant a vízben és fel sem bukkant többet...

A víz alatt a szájába vette a bambuszpálcát, kidugta a végét a víz fölé és kifújta belőle a vizet. Mint valami miniatűr periszkóp, úgy emelkedett ki a légzőcső a tenger vizéből, de ezt az apró kis pontot már nem láthatták a fegyencelepről az örök, akik a második szökevény elmerülésére beszüntették a tüzelést és csónakokba szálltak, hogy megkeressék a halott fegyenceket...

Joe Knell az egyik közeli atoll felé vette az irányt. Eleinte kényelmesen lépegetett az enyhén lejtősödő talajon. Most már örült annak, hogy fővényes partrészen érte el a tengert, valósággal sétálhatott a fenéken, elérte az atollt, kívül került a kis korállképződmény nyílttenger felőli oldalára és egy pillanatra feldugta a fejét. A part felé kémlelt, ahol éppen akkor szálltak szónakba a fegyőrök és az atoll védelmében Joe kifújta kissé magát.

Nem maradt az atoll közelében. Sejtette, hogy az ilyen természetes, közeli búvóhelyet alaposan átnézik és nem várta meg, míg a közelébe érnek.

Ismét lemerült a víz alá, kidugta a légzőcsövet és a part mentén elindult észak felé, hogy minél messzebb kerüljön üldözőitől...

XIII.

Éjfél körül járt az idő, amikor Joe Knell végre kimerészkedett a vízből. Minden erejét össze kellett szednie, hogy mozdulni tudjon, annyira meggémberedett a hosszú órákon keresztül tartó hideg fürdőtől. Elvánszorgott a homokos parton egy cserjésig és levetette ruháit. Szinte mozdulni sem tudott a fáradtságtól. de hallatlan erőfeszítéssel kényszerítette magát, hogy ne aludjon el. Amint visszatért tagjaiba az élet, kicsavarta ruháit, szétteregette, majd hanyatt feküdt a homokban és tekintetét a magasban szikrázó csillagokon nyugtatva, megkísérelte, hogy valami tervfélét kovácsoljon a legközelebbi teendőit illetően.

Azzal tisztában volt, hogy még korántsem nyerte meg a csatát. Ha a fegyőrök nem találják meg a holttestét, nyilvánvalóan körözni fogják és bármennyire végigkalandozta is a déli tengereket, ismerte is a veszélyt, meg is szokta az izgalmakat, a szökött fegyenc helyzete előtte

is ismeretlen volt, alig sejtette, hogyan védekezhet a nyakába zúduló veszedelmek ellen.

Hamar belátta, hogy üres okoskodással itt nem viszi előbbre a dolgát és cselekvéshez látott. Felöltözött vizes ruháiba és elindult a parton északkeleti irányban.

Mintha ólomból volna minden tagja, úgy mozgott a bokáig süppedő homokon. Szomjúság kínozza, minden másodpercben azt hitte, hogy most aztán leroskad a földre és nem mozdul többet, még akkor sem, ha máris az orra előtt villognak a fegyőrszuronyok, de amint Bill Holldonra gondolt, ismét elöntötte tagjait a bosszúvágó lángoló tüze és ment tovább.

Aprólékosan kidolgozta, hogyan fog bosszút állni Bill Holldonon. Valami görcsös, tébolyodott makacssággal színezgette, hogy akárhol találja is meg a gyilkost, visszacipeli a Gyémánt-szigetre, ugyanabban a ketrechen fogja elhelyezni, amelybe őt zárta annak idején Bill Holldon és legszívesebben egész életén keresztül ott tartotta volna, hogy minél hosszabb ideig gyönyörködhessen a gyilkos bűnhődésében.

Ezek a lázas képek úgy vitték, húzták Joe Knellt maguk után, mint valami különös, néma motor. Már derengett a keleti égbolton, hosszú, narancssárga fénycsíkok jelentek meg a víztükör felett, a parti fák, bokrok között megszólaltak a madarak, ébredt a nagy Természet és Joe Knell még mindig úgy emelgette a lábát

az elhagyott, végtelenbe futó tengerparton, mint amikor elindult és még csodálkozni is elefejtett azon, hogy még mindig mozog, hogy egyáltalán van még ereje.

Csak most, amikor az ébredő Természet lár-mája felrázta kábultságából, eszmélt arra, hogy milyen nagy fába vágta a fejszéjét akkor, amikor megszökött, hogy leszámoljon Bill Holldonnal. Agyába villant kétségbeejtő helyzete, hiszen ruhája sem volt, Bill Holldon tartózkodási helyét sem ismerte. Kínozta az a gondolat, hátha minden lépés, ahelyett hogy közelebb vinné, távolabb viszi őt Bill Holldontól. Szinte már menni sem mert, csak állt és töprengett, csak akkor szánta rá magát a határozott útirányra, amikor előbukkant a nap vérvörös képe a szürkés-lila felhők mögül. Úgy okoskodott, hogy többre viheti, ha szabadon, bár messzebb is van Bill Holldontól, mint esetleg pár mérfölddel közelebb hozzá, de fogolyként. Felkutatott egy vadkacsa fészket, megevett három nyers tojást és kissé felfrissülve folytatta tovább útját...

*

Két nap múlva elérte az első emberlakta területet. Vademberekkel találkozott, de azok még mindig különkülön néztek ki, mint ő. Félve merték csak követni, amint végigsietett a mocskos falu főutcáján. Kíváncsi asszonyszemek lesték az út két oldalán felépített kunyhók mögül

és Joe Knell kissé megnyugodva látta, hogy ezektől a primitív emberektől nem kell félnie.

...Mégis futva hagyta el a falut. A bennszülöttek feleannyira sem voltak primitívek, mint ő azt gondolta, nagy meghökkenésére a törzsfőnököt modern hatlámpás rádió mellett találta. Már akkor gyanút fogott, de minden kétsége eloszlott, amikor a főnöki kunyhót fegyveresek vették körül. A kelepcebe jutott vad kétségbeesett vakmerőségével cselekedett. Hatalmas ütést mért a főnök állára, majd kiszakítva a nádkunyhó oldalát, elrohant. Azonnali üldözéstől nem kellett tartania. A bennszülöttek elsősorban ájult királyuk körül sűrögtek-forogtak, csak amikor az magához térve, dadogó, nehezen forgó nyelven adta ki az utasítást, akkor ragadtak fegyvert és indultak Joe Knell nyomába.

Joe Knell menekülése során átélte a szökött fegyenc minden kínját, rettegését. Éjszaka aludni sem tudott, állandóan peregtek a lokalik, idegtépő ritmussal továbbítva az üzenetet: „Fehér tuwant elfogni!” Azonban az Igazság védőangyala vele maradt, nem engedte, hogy a bennszülöttek kezébe jusson.

A harmadik hét végén elérte Sidney külvárosait...

*

Azt gondolta, hogy a városban talán el tud tenni a törvény elől, de ha végignézett magán, akkor láthatta, hogy a legeggyűgyűbb ujong-

rendőr is gondolkozás nélkül bekíséri. Szűk sikátorok, ódon raktárházak között surrant előre, hogy valahonnan ruhát szerezzen. Éppen bekanyarodott egy piszkos kis utcába, amikor felmagaslott előtte egy trópusi ruhás rendőr alakja.

— Hova igyekszel, fickó!... — kiáltott rá a rendőr és Joe Knell nem tudta még, hogy a legnagyobb baklövést követi el. Ha nyugodtan, gúnyos fölényességgel válaszol a rendőrnek, az nem fog gyanút, de ő kétségbeesetten torpant meg. Amint felismerte a férfiben a rendőrt, elöntötte agyát a vér és előre vágott. A hatalmasnak szánt csapás azonban éppen csak megtántorította az atlétaalakú rendőrt.

Vad futással rohant visszafelé. Hallotta, hogy mögötte felharsan a rendőr sípjele, amire minden irányból válaszok érkeztek, felcsattogtak az üldözők lépései és kétségbeesetten állt meg. Beugrott egy mélyedésbe és kimerülten várta a továbbiakat. Már azt sem bánta volna, ha elfogják, csak lepihenhetne és lenyelhetne néhány falatot, amikor felfedezte, hogy ajtó előtt álldogál. Éledő reménnyel rántotta fel és önkéntelenül is visszarántotta a fejét attól a büztől, amely megcsapta orrát. A pálinkák és különböző fajtájú és minőségű cigaretták füstjének szaga keveredett össze, mely szinte csípte a szemét. Sötét, vállas alakok ittak az asztalok mellett, akik valamennyien a belépő férfire pil-

lantottak. Végül is a kétméteres kocsmáros lépett mellé.

Joe Knell csak suttogni tudott.

— Rejtsetek el...

A kocsmáros gyanakvóan szemlélte az arcát, azután kis idő múlva megszólalt.

— Hogy hívnak?...

Knell gondolkozott azon, hogy megmondja-e a valódi nevét a kocsmárosnak, de eszébe villant, hogy sokkal jobb ajánlólevél ezeknél a valódi neve, mintha hazudozna. Rekedten buggyant ki a szó a száján.

— Joe Knell...

A kocsmáros csodálatos változáson ment keresztül, amikor meghallotta a nevet. Egyszerre kialudt szemében a gyanakvás lángja és egyszerre barátságos lett a fiúhoz.

— All right, boy, gyere!...

Elvezette a kocsmá hátsó részéhez, elmozdította a jégszekrényt és lemutatott a szekrény mögött tátongó üregbe.

— Ide bujj le, boy!...

Joe Knell némán engedelmeskedett. Hallotta, hogy visszatolják a jégszekrényt, azután ájultan nyúlt el az üreg fenekén...

*

Maga sem tudta, hogy mennyi ideig volt eszméletlen, de amikor magához tért, már nem az üregben volt. Kis szobában találta magát, amelyet füstölő petróleumlámpa világított meg.

Durva, gyalulatlan, X-lábú asztal állt a szoba közepén, mellette két oldalán padok. Ő maga a puszta földön hevert, ebből is láthatta, hogy akik megmentették, azok nem szokták meg a kényelmet.

— Hol vagyok?... — kérdezte és pislogott, mert bántotta szemét a lámpa fénye.

Hárman ültek az asztal mellett, akiknek arcáról lerítt a gonoszság. Deszkavállú óriás válaszolt kérdésére.

— Már biztonságban, Knell!... Nem kell félned, hogy visszavisznek a „szanatóriumba”!... Knell felült.

— Kerestek?... — kérdezte az óriást.

— Yes. De Jefferson ügyesen elterelte a figyelmüket rólad. Azt hiszem, egy párnak még most is borogatni kell a szeme alját...

Knell meghökkent.

— Összeverekedtetek velük?...

— Azt nem... — nevetett az óriás. — De magunk között rendeztünk egy kis barátságos mérkőzést. Hogy aztán a sötétben nem láttuk, hogy kiket ütünk, arról egyikünk sem tehetett...

Joe nevetett.

— Thank, boys!... Nem is tudom, hogyan háláljam meg nektek, amit értem tettetek...

A deszkavállú legyintett.

— Semmiség az egész. Csak nem hagyhatuk, hogy egy szökevényt elvigyenek a rendőrök? Neked még nagy jövőd lesz itt közöttünk,

azt meglátod. De ostoba vagy, mert egyedül jársz...

Knell rádöbbsent, hogy megmentői őt is közönséges gyilkosnak tartják. Nyugalmat erőszakolva magára válaszolt.

— Mit csináljak?...

Az óriás keserűen bólintott.

— Igazad van, Knell, mit csinálj. Már elmúltak a szép idők, kiveszett a zshiványbecsület, egymást marjuk, akár az ordasok...

Knell az asztal mellé telepedett.

— Beszélj, boy...

— Hallottál már Acél Georg-ról?...

Knell még sohasem hallotta a nevet, de azért bólintott.

— Yes...

— Nos, hát ez az Acél Georg én vagyok... Idáig lezüllöttem, akinek pedig olyan bandája volt, mint senki másnak. Pedig mindenem megvolt ott Padangban...

Knell unottan kérdezte.

— Hát miért jöttél el onnan?...

Acél Georg felhajtott egy pohár pálinkát.

— Látszik, hogy a hűvösön voltál...

— Arról beszélhetnénk, hogy milyen hűvös volt ott... — szólt közbe Joe. — De mi történt itt kint?...

Acél Georg felsóhajtott.

— Felütötte köztünk magát egy aljas sakál. Aki visszaélve a bizalmunkkal, tönkretett vala-

mennyiünket ott Padangban, de egész Szumatrán is... Egyszer találkoztam vele, amikor nem James Swornnak hívták, hanem Bill Holldonnak és akkor ő is megismert. Félrehívott egy sarokba és azt mondta: Ide figyelj, Acél Georg. Ha valaki megtudja, hogy én közétek való vagyok, akkor keservesen meglakolsz érte. És én akkor még bíztam benne, gondoltam, most már nem okozhat galibát, hiszen nem szóltunk senkinek. Mégis az egyik nap megállt egy fekete túrakocsi a rejtekhelyünk előtt és kiugrott belőle az a Holldon, meg négy cimborája. Minden köszönés nélkül egyszerűen elkezdtek ránk géppuskázni és csak hárman tudtunk megmenekülni.

Joe Knell kábultan hallgatta Acél Georg előadását. Viaszfehér lett az arca, amikor meghallotta Bill Holldon nevét.

— Ilyen aljas görény volt Bill Holldon... — beszélt tovább a deszkavállú. — Nem törődött zsinánybecsülettel, éppen úgy ellenünk volt, mint a másik réteg ellen. Éppen úgy kirabolt bennünket, mint akármelyik áldozatát és lassan a kezébe kerítette a hatalmat... Mindenki, aki életben maradt, hozzá szegődött és én megpróbáltam még egyszer ellene támadni...

Joe rekedten kérdezte:

— Sikerült?...

Acél Georg a fejét rázta.

— No... Olyan pompásan fel volt készülve, hogy minden támadás úgy omlott össze, mintha fejjel dőngetnénk egy betonfalat... A vállamban egy golyóval tudtam csak megmenekülni Padangból...

Joe Knell rekedten kérdezte.

— Legyőzhetetlen?...

Acél Georg bólintott.

— Annak is nevezhetnénk, legyőzhetetlennek. Olyan, mint egy undok hüllő, egy mérgegkígyó, amely kisiklik minden csapdából, de közben halálos marásokat osztogat...

Joe hallgatott. Acél Georg szavaiból megértette, hogy Bill Holidon alaposan felkészült minden támadás ellen, nehéz lesz a dolga, de azért egy cseppet sem kételkedett a győzelmében. Mégis én leszek a lélekharangja — gondolta, aztán ismét a deszkavállúhoz fordult.

— És miért nem írtatok a rendőrségre névtelen levelet, miért nem lepleztétek le, ha már így bánt veletek?...

Az óriás elbiggyesztette a száját.

— Elhiheted, hogy én írtam elég levelet a rendőrségre, azonban semmi haszna nem volt. Még csak házkutatást sem tartottak a lakásában... A kezében tartja még a rendőrséget is...

Joe szeme felvillant.

— Azt mondd most meg, Georg, hogy milyen városban vagytok tulajdonképpen?...

— Sidneyben...

Joe összedörzsölte a tenyerét.

— Mikor indul innen hajó?...

— Hova?...

— Padangba...

Acél Georg meghökkent.

— Mit akarsz te Padangban?...

Joe szeme különös tűzben ragyogott. Fenyegetően suttogta a szavakat.

— Meglátogatom Bill Holldont. Szeretnék a körmére koppintani, de akkorát, hogy soha többé ne tudja megmozdítani...

Acél bólintott.

— Ez mind szép, Knell!... De ha én nem értem el semmit egy egész bandával, akkor te egymagad még annyit sem tudsz elérni...

— Nem érdekel... — vágott közbe ellentmondást nem tűrő hangon Joe Knell. — Indul hajó vagy nem indul?...

— Holnap délelőtt...

Joe bólintott.

— All right. Most csak ruhát kellene szerezni, Acél Georg. Mert így nem mehetek ki az utcára.

Acél Georg csüggedten kérdezte.

— Valóban el akarsz menni?...

— Yes...

— Hát akkor szerzek ruhát, Knell. Ismerek egy pár orgazdát, aki kölcsönözne a legközelebbi alkalomig...

Knell megszorította az óriás kezét.

— Thank, Acél Georg!...

Töltött magának a pálinkából és kártyázni kezdett a másik két férfivel.

— Póker... — bökte ki a szót és máris osztott. A kis szobára ránehezedett a csend...

*

Egy óra telt el, hogy Acél Georg elment, amikor Jefferson, a korcsmáros nyitott be az ajtón.

— Fiúk... baj van... — suttogta és a hóna alatt szorongatott csomagot ledobta a földre. A három férfi egyszerre kérdezte.

— Mi történt?...

Jefferson megtörölte verejtékező homlokát.

— Acél Georgot megkéselték... Már nem él! — suttogta, de ez ugyanúgy szívenütötte őket, mintha kiabálva adta volna tudtukra a hírt.

Az első percben sápadtan hallgattak. Némán, mozdulatlanul bámultak maguk elé. Knell rekedten kérdezte.

— Azok ott a ruhák?... — bökött a csomagra.

Jefferson bólintott.

— Yes...

Knell alig tudta megállani, hogy könny ne szökjön a szemébe. Acél Georg is bandita volt, de mégsem olyan elvetemült, állati lelkű, mint Bill Holldon, aki a saját cimboráit is meggyilkolja; Acél Georg a halála árán is megtette, amit ígért.

A három férfi kiment a szobából, Joe Knell pedig öltözködéshez látott. Tíz perc múlva már egészen megváltozott, még Jefferson is alig ismerte fel, amikor hozzá lépett, hogy búcsúzzon.

— Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, amit értem tettetek, Jefferson — suttogta. — Ha alkalmam lesz rá, búsásan visszafizetem mindazt, amivel a segítségemre voltatok.

— Nincs mit köszönni, Knell. Ezt minden valamirevaló csirkefogó megteszi a másikért, amit mi tettünk érted... Good bye!...

*

A „Batávia” tehergőzös jelződudája felbődült, jelezve az indulást. Megrázkódott egész nagyságában a behemót hajó, azután lomha mozgással indult a végtelen óceán felé.

Senki sem vette észre Joe Knellt, aki felkapaszkodva a horgonyláncon eltűnt a lánc-kamrába, hogy így jusson Bill Holldon közelébe. Joe Knell minden szenvedést felejtett, csak a bosszúállást színezgette maga előtt.

A tehergőzös, mint Bill Holldon végzete úszott Szumatra felé, mélyen hasítva az óceán kék vizét...

XIV.

Bill Holldon — mint mondani szokták — „alaposan feltört” az elmúlt két esztendő alatt. Amilyen balszerencséje volt a vérrel szerzett

gyémántmezővel, olyan szerencséje lett, amint Joe Knell eltűnt a láthatárról. Amihez nyúlt, arannyá változott a kezében. Koprát talált a Gyémántszigeten — így nevezte el magában káinságának színhelyét, — amelyből Immerg segítségével hamarosan egész kis vagyont sikerült gyűjtenie. Szereztek egy kimustrált schoonert, amellyel bejárták a Kis és Nagy Szunda szigeteket, cserekereskedést űzve a benszüllött törzsekkel és az első esztendő végén Holldonnak annyi pénze volt, hogy meg tudta venni a Kék Sirály mulatót Padangban.

Gondolkozás nélkül megvette. Csempészárúkkal, fegyverekkel, néha benszüllött munkásokkal kereskedett a kitűnően jövedelmező mulató mellett és a második esztendő végére már tekintélynek számított Padangban. Nyílegyenesen feltörő pályája azonban még csak most látszott igazán nekilendülni.

Bill Holldon, azaz James Sworn, ahogyan a padangi társaság ismerte, hihetetlenül energikus és mozgékony tudott lenni. Minden érdekelte, amin pénzt lehetett keresni, sohasem nézte, hogy az a kereseti mód a törvények és az iratlan becsület szabályai szerint bonyolódhat le: számára csak egy volt a fontos: pénzt keresni, minél gyorsabban és minél többet, hogy mire letelik a nyolc esztendő és Joe Knell kiszabadul a fegyházból, egyszerűen hátat fordíthasson Szumátrának.

Minden a legjobb úton volt a tervei beteljesedéséhez. Immerg úgy örködött körülötte, mint valami bulldog. Immerg ismerte úgyszólván a szigetvilág söpredékét. Mindenre elszánt, gyorskezü és hidegvérű gyilkosok szegődtek Sworn szolgálatába, egyre nagyobb lett a hatalma és már kezdték úgy emlegetni a hozzá hasonló elszánt szerencselovagok körében, hogy „Sworn, a Tigris”. Később ebből elhagyták a Swornt, röviden csak Szumátra Tigriseként emlegették és ez a név rajta is maradt. Hideg könyörtelenséggel gázolt keresztül üzleti ellenfelein, nem egyszer halottak jelezték a Tigris útját, de mindehhez a rendőrség semmit sem szólhatott. A Tigris kitűnően értett ahhoz, hogy üzelvei látszólag a törvény keretein belül mozogjanak és ha néha-néha mégis okvetetlenkedni kezdett egyik másik rendőrtisztviselő, rejtelmes pénzek, pressziók és nem egyszer felülről érkező leintések elvették a kedvét a Tigris dolgainak firtatásától.

Ő maga rendszerint úton volt. A Kék Sirályt teljesen rábízta Immerg vezetésére, aki egész életében egy ilyen mulató vezetésére vágyott, ahol minden öröm együtt van az italtól a szerencsejátékig és ezzel az intézkedésével örök életére engedelmes rabszolgájává tette Immerget.

Elmult az esős évszak, a gőzpárás őserdő felett kisütött a trópusi nap. Holldon a városon

kívül épült villanegyedben vásárolt modern, kényelmesen berendezett villájának terrasán hevert és a messzeségbe bámult. Whisky és szóda állt mellette az asztalon, felette egyenletesen zümögött a ventillátor és bentről, a nyitott ajtón keresztül kihallatszott a rádió. Könnyű tánczenét közvetítettek valahonnan a föld másik végéből és a Tigris lustán, elnyúlva hevert a terraszon, mint egy jóllakott vadállat.

Most elhallgatott a rádióból zümögő slow-fox. Érces csengésű férfihang csendült fel a hangszóróban, jelentette, hogy hírek következnek és Holldon lustán, félálomban pislogó szemmel hallgatta.

Néhány közömbös politikai hír következett, majd így folytatta a bemondó.

– Brisbaneből jelentik: Tegnap, július huszadikán, pénteken megszökött a brisbanei fegyenclepről két fegyenc, névszerint Gene Obey és Joe Knell. A szökevények érthetetlen okokból a tenger felé menekültek, ahol az üldözésükre siető fegyőrök golyóitól találva mindketten halálsírt kaptak. Gene Obey holttestét még aznap megtalálták, Joe Knell holttestét azonban elsodorta a tenger. Minden valószínűség szerint a cápák martaléka lett, mert bár állandóan figyelték a tengert, attól kezdve, hogy golyótól találva összeesett és elmerült a tenger hullámaiban, sehol sem merült fel többé. —

Holldon arca hamuszürkévé vált. Előbbi álmos lustasága egyetlen szempillantás alatt úgy eltűnt, mintha elfújták volna. Talpra ugrott és a harcra kész vadállat vérszomjas éberségével nézett körül, mintha máris előtte állna „legyőzött” és „megsemmisített” ellenfele, hogy számonkérje a bűnét.

— Ostobaság — dünnyögte, miközben az asztalhoz lépett és töltött a poharába. — Joe nem menekülhetett el... Azok a fegyőrök nagyon alapos emberek odalént Brisbane-ban... Azoktól ugyan nem menekülhet meg élve.

Felhajtotta a whiskyt. Elgondolkozva nézte az üres poharat és azt vette észre, hogy remeg a keze.

— Hm... — dörmögte ingerülten. — Ki-hagynak az idegeim?... Mint valami rossz motor?... Mit jelent az, hogy Joe megszökött? Hogy agyonlőtték, mint a vöcsköt, azóta már fel is falták a cápák. És ha mégsem? Ha csak-ugyan olyan kemény fiú, mint amilyennek ismerem és csakugyan eljön Padangba, hogy a szemembe nézzen?...

Legyintett.

— Ha a két év előtti Bill Holldonnal nem tudott megmérkőzni, James Swornnal, a Tigrissel még kevésbbé tud. Még partra sem teszi a lábát és harminc emberem várja a kikötőben, félméteres krisekkel... Hogy a rendőrségről ne

is beszéljek. Mert James Sworn, a rendőrség előtt is nagy tiszteletben áll...

Visszaheveredett a nyugszékbe. Cigarettára gyújtott, de már nem tudott nyugton maradni. Mint valami hatalmas vízió, úgy jelent meg lehunytt szemhéja sötét bársonyán Joe Knell, a Bosszúálló és szinte az egész szumatrai eget betöltötte szörnyű árnya.

Sápadtan és rosszkedvűen egyenesedett fel. Minden idegében érezte a közelgő veszélyt és ingerülten csapott a csengőgombra a keze.

Halkléptű benszülött szolga jelent meg a csengő hangjára.

— Parancsol, Tuwan?...

— Hívjátok ide Immerget! Gyorsan!

A szolga meghajolt. Eltűnt nemezpapucsos, hangtalan lépteivel, mint valami szellem és csakhamar felhangzott a szomszédos szobából a hangja, amint a telefonkagylóba szólt.

— Halló!... Mr. Immerget kérem a telefonhoz!... Mondják meg neki, hogy Mr. James Sworn akar vele beszélni!...

Szumátra Tigrise felugrott a kényelmes, öblös nádszékből. Elhajította a cigarettáját és átsietett a szomszédos szobába, ahol a maláj szolga várta a telefonkagylóval.

— Már várja önt mr. Immerg, Tuwan!...

— mondta és átnyújtotta a kagylót.

Holldon, azaz Sworn ingerülten intett és amint eltűnt a nesztelenlépésű szolga a másik

ajtó mögött, a kalandor folytattan sziszegett a kagylóba.

— Halló, maga az Immerg?...

A drót túlsó végéről elmosódottan hangzott a kocsmatulajdonossá vált telepfelügyelő hangja.

— Yes... Én vagyok. Parancsol valamit, Uram?...

Sworn ingerülten mondta.

— Azonnal keressen fel. Vágja magát taxiba, de két percen belül legyen a lakásomon. Életbevágóan fontos ügyben akarok magával beszélni. Minden pillanat végzetes lehet, — mind a kettőnkre nézve!... — lecsapta a kagylót és újabb cigarettára gyujtott.

Visszaült a székbe, felhajtott egy pohár tiszta whiskyt és idegesen eregette a füstöt.

Most már kevésbé volt nyugodt. Már tapasztalhatta, hogy Joe Knell keményebb fickó, mint sejtette...

*

Immergnek valóban a becsületére vált az a gyorsaság, amellyel megjelent gazdája előtt. Ha nem is két perc alatt tette meg a kikötőtől az utat a villáig, de öt percnél nem telt el több a telefonbeszélgetés óta.

Alázatosan, ijedten pislogva állt meg Sworn előtt. Bocsánatkérően dadogta.

— Ne haragudjon, Uram, hogy késtem, de nem jöhöttem hamarabb!... Parancsoljon velem.

Sworn intett.

— Üljön le!...

Immerg helyetfoglalt és töltött magának a whiskyből. Amint lehajtotta az italt, máris tettekreészebben csillogott a szeme.

Sworn lassan, megfontoltan bökte ki a szavakat.

— Emlékszik, Immerg, arra az alakra, aki megtámadott bennünket a Gyémántszigeten?...

— kérdezte és várakozóan nézett büntársára.

Immerg bólintott.

— Akit ketrecbe zártunk... Emlékszem. Mi van vele?... Tudtommal Brisbane-ban törte a követ a fegyenctelepen. És csak hat év múlva szabadul ki...

Sworn előbbrehajolt. Apró, gonosz szemében fellobogott az a sárga láng, aminek láttára elnevezték őt Szumátra Tigrisének. Gyilkos gyűlölet lobogott a szemében és lassan, nyomaték-kal sziszegte.

— Megszökött!... És már útban van, hogy bosszút álljon rajtunk. Azt gondolja, hogy mi vagyunk az oka annak, hogy börtönbe került...

Immerg elszürkült. Lelke legmélyén megszólalt a lelkiismeret, ami a Swornnal való ismeretség óta kipusztult belőle. Tudta, hogy mi vár rá, ha Joe Knell rájuk bukkan, könyörtelen bosszút fog állni rajtuk, és — jogosan! Ő maga is elismerte, hogy Joe Knell jogosan fojthatja meg őket. Számtalan álmatlan éjszakán merült

fel előtte a szigeten elfogott fiatal férfi képe, de most, hogy közeledett a leszámolás órája, már nem pártolta annyira Joe Knellt. A saját életét féltette, már nem sokat törődött a becsülettel, a lelkiismerettel, joggal!... — az életét mindezeknél fontosabbnak tartotta.

Gondolataiból Holldon gúnyos, rekedt hangja zavarta fel.

— Megijedt, Immerg?... — kérdezte tőle a bandita gúnyosan.

Immerg tagadóan rázta a fejét.

— No, Uram!... Csak meglepett, hogy az a régen elfelejtett ember ismét kísért...

Holldon felemelte a mutatóujját. Emeltebb hangon mondta.

— Ezzel még nincs kiküszöbölve a veszély, Immerg. Filozofálással nem lehet ártalmatlanná tenni egy szökött fegyencet...

A kocsmatulajdonos urára emelte savós színű vérekes szemét.

— Van valami terve, Uram?...

Holldon bólintott.

— Yes. Joe Knellt ártalmatlanná kell tenni abban a pillanatban, amint Szumátra területére lép... Megértette?...

Immerg bólintott.

— Yes, Uram!...

Holldon szeme felizzott, amint az elkövetkezendő küzdelemre gondolt. Szinte vidámabb lett, hogy ismét küzdenie kellett.

— Tehát magához vesz harminc embert és körülzárják a kikötőt! Joe Knellnek nem szabad keresztüljutni a halálos gyűrűn. Szeretném, hogy még abban a negyedórában a tengerbe dobnák Joe Knell holttestét, amikor először érinti a lába Szumatrát. Én pedig értesítem a rendőrséget!... — gúnyosan, gonoszán, bántó élességgel felnevetett. — Azt hiszem, a harmadik menetben végkép kiesik a küzdelemből Joe Knell!... Most pedig induljon, Immerg. Ha sikerülni fog a dolog, megjutalmazom. De ha nem, az magára nézve lenne kellemetlen...

Immerg sápadtan állt fel a székből. Meghajolt, zavartan hebegett valami köszönésfélét és eltűnt a kijárat mögött.

Holldon pedig csengetett az inasának. Felöltözött, elment a rendőrségre, hogy jutalmat tüsszön ki annak a rendőrnek a részére, aki elfogja Joe Knellt.

Azt gondolta, hogy tökéletesen bebiztosította magát Joe Knell bosszúja ellen...

XV.

Joe Knell úgy érezte, hogy minden csontja összetörött. A hatalmas tengerjáró hajó lánckamrájában húzódott meg, ahol a hatalmas horgonylánc többízben életveszélyesen ránehezedett.

Rekedtes dudálással jelezte a hajókürt, hogy a tengerjáró gőzös megérkezett Padangba. Joe

Knell tudta, hogy nem várhatja meg, amíg leeresztik a horgonyláncot, mert a hatalmas lánc elkenné őt, mint egy legyet. Nagynehezen elbotorkált addig a szűk nyílásig, ahol bebújt a lánckamrába, káprázott a szeme, amint a csillogó tengerre esett a pillantása, azután hirtelen elhatározással rúgta el magát a hajótesttől.

Másodpercekig repült, majd éles csattanással zuhant a tenger hűs hullámai közé. Vagy két méterre lemerült a víz alá, zúgott az agya, azután felemelkedett és fent volt a víz színén.

Mély lélekzetet vett, utána hatalmas, kiszámított csapásokkal úszni kezdett a part felé.

Legalább egy kilométernyi távolságra volt hozzá az a pont, ahova ki akart jutni, tudta, hogy takarékoskodnia kell az erejével, ha nem akar a tenger hullámai között elveszni.

A „Sumatra” gőzös, amelyen Batáviától idáig megtette az utat, már befutott a kikötőbe. Láta, hogy micsoda tömeg várja a kikötőnél a hajót és tudta, Holldon emberei is ott várják őt a kikötőben, hogy ártalmatlanná tegyék, mielőtt akcióba kezdhetne.

De Joe Knell okult az elmúlt eseményekből. Tudta, hogy elvakultan, meggondolatlanul nem számolhat le nagy ellenfelével, Holldonnal. A gonosztevő annyira felkészült minden támadás ellen, hogy csak a legravaszabb, hideg kiszámítottsággal férközhet a közelébe.

Hatalmas karcsapásokkal közeledett a part-hoz.

Alaposan próbára tette úgy a tüdejét, mint az izmait az úszás. Nagyon elszokott már ilyenmiktől, a brisbanei fegyenctelep nem arra szolgál, hogy ott sportoljanak, edződjenek a foglyok a vízisportban.

De a kétévi kötörés megacélozta izmait. Úgy érezte, hogy fél kézzel meg tudná fojtani Bill Holldont. A priecsen fekvé számtalanszor látta maga előtt Holldon elkékülő arcát, szederjes szájaszélét és szilárd, tettekre kész léptekkel indult meg a kikötő felé.

Hamar bejutott a szűk sikátorok közé. Tudta, hogy fegyvertelenül nem sokra mehet, először valamilyen fegyverre volna szüksége. Batáviában sikerült száz dollárt szereznie egy misszionista jóbarátjától, aki elhitte neki az ártatlanságát, azt pedig tudta, hogy a kikötői lebujtulajdonosok olcsó, pompás minőségű fegyvereket árulnak.

Nem sokat tétovázott, az első kocsmaján belépett. Bűz, füst csapta meg az arcát, de nem sokat törődött vele. Végigsiklott a pillantása az ivóban tartózkodókon és hamar megállapíthatta, a kikötő söpredék legalja gyűlt össze ebben a lebujban. Maga a kocsmáros volt a legnyugtalanítóbb képű az egész társaságban, de ha Joe végignézett magán, beláthatta, ő sem sokban

különbözik ezektől az alakoktól, — legalább is külsőleg!

Egyenes, kemény léptekkel ment végig az asztalok között, nemtörődve a reáirányuló gyanakvó, bizalmatlan pillantásokkal. Egyenesen a kocsmároshoz fordult.

Minden teketória nélkül előadta, hogy mire van szüksége, mire a kocsmáros jóindulatúan veregette meg Joe vállát.

— Tartsa csak meg a pénzét, fiatalember! Ajánlanék magának valamit, fegyverhez is juthat, csak éppen egy kis szívességet kellene tennie...

Joe szeme megvillant.

— Miféle szívességet?...

A kocsmáros sebhelyes képe torz vigyorba húzódott.

— Semmiség az egész. Még csak nem is törvényellenes. Valami Joe Knell nevű szökött fegyencet kellene lefűlelni...

Joe alig tudta türtőztetni magát, hogy fel ne kiáltson meglepetésében. Azonnal tisztában volt azzal, hogy a kocsmáros valószínűleg Holldon embere és lassan, gyanakvóan kérdezte.

— Hol kell jelentkezni?... A rendőrségen?

— Nálam. Tőlem megkapja a fegyverét és a húsz dollárját. Természetesen, eredményt kell felmutatni!...

Joe agyán átvillant az egyetlen lehetőség, hogy hogyan kerülheti el Holldon embereit.

Csakis úgy, hogy beáll ő is közéjük. Beleegyezően bólintott.

— All right!... Ide a dohányt és fegyvert!...

A kocsmáros röhögve bólogatott.

— Tudtam, hogy értelmes emberrel van dolgom...

Joe visszaröhögött. Elrakta a fegyvert, a húsz dollárt. Nem érzett semmi lelkipurdalást, hogy Holldon pénzét elrakja és indulni akart, amikor a kocsmáros hangja megállította.

— Menjen be abba a kis szobába, ott vár magára már egy csomó fickó! Ott majd megmondják a továbbiakat is... Na, induljon, fiatalember!...

Joe megszorította az automata revolvert, amit a kocsmárostól kapott és megindult a deszkaajtó felé. Bentről fény szűrődött ki.

Nyugodtan rúgta be a deszkaajtót és megállt a küszöbön.

A következő pillanatban azonban halálsápadtan szorította meg a revolverét.

Ugyanis a szobában az asztal végében Immerg ült. Körülötte pedig tizenöt-húsz mindenre elszánt férfi foglalt helyet, akik valamennyien az új jövevény felé fordították a fejüket.

Ahogy Joe felismerte a volt telepfelügyelőt, úgy Immerg is megismerte az „örültet”.

Ugyanúgy elsápadt, mint Joe, a rémülettől görcsbemeredt kezekkel kapaszkodott meg az

asztal szélében, hogy el ne vágódjon és tágra-
nyílt szemekkel, eszelős rémülettel dadogta.

— Joe Knell!...

A többiek e név hallatára felugráltak. Cso-
dálkozva néztek Immergre, onnan pedig Joera,
de a szökevény nem várta meg, amíg megértik
az összefüggést megjelenése és Immerg rémü-
lete között.

Becsapta a kis ajtót, kirántotta a revolverét
és a lámpára tüzelt. Ezer darabra fröccsent szét
az üveg, koromsötétség lett a helyiségben és
Joe hatalmas ugrásokkal törtetett a kijárat
felé.

Kiáltások, székek röpködtek a levegőben. A
lámpa lelövésének pillanatában kitört a vere-
kedés a sötétben. Nem törődött azzal senki sem,
hogy kit üt, annak a hasát hasították fel késük-
kel, aki az útjukba került.

Joe ökle szaporán dolgozott a sötétben, ahova
ütött, ott elcsendesültek ellenfelei. Ájultakon
gázolt keresztül, hogy minél előbb elérje a kijá-
ratot, amikor felharsant Immerg rekedt hangja.
A pokoli zsivajt is túlharsogta hatalmas kiáltá-
sával.

— Álljátok el a kijáratot! Joe Knell van
a teremben!... Ne engedjétek ki!...

A sötétben azonban nem lehetett megállapí-
tani, hogy melyik árnyék Joe Knell. Az egész

horda az ajtó felé lódult és Knell tudta, hogy élve már ki nem juthat az ajtón keresztül. Eszébe jutott, hogy az ajtótól jobbra ablak nyílt egy udvarra, arrafelé vette az útját.

Állonvágott egy eléjekerült malájt, mire az egy hang nélkül vágódott el. Végigcsúszott az ájultak és bútorroncsok között, míg végre kikötött valamelyik szilárdabb akadályban. Vadul jártak az öklei, orrokat, füleket, állakat ronsolt szét egy-egy hatalmas csapásával és valósággal megrészegedve a verekedéstől, diadalmámorban égve küzdött. Ütött, rúgott és harapott, hogyha most látták volna őt, nyugodtan megállapíthaták volna róla, hogy megőrült.

Csontos marok kapta el a torkát. Megszorította, elakadt a lélekezete, de a következő másodpercben már két kézzel ütött előre, ahol az ellenfele fejét sejtette.

Tompa recsegést hallott, azután leváltak a torkát szorító ujjak a nyakáról. Most már szabadabban folytathatta az útját. Három hatalmas ugrással elérte a falat. Végigtapogatta, végre megtalálta az ablakot. Felkapott egy széket, belevágta az üvegbe, hogy egy szilánkdarabka sem maradt a keretben és kiugrott a szabadba.

A csörömpölésre felhördült az ivó népe. Élesen kiáltott fel egy hang, valószínűleg Immerg hangja.

— Az ablakon át menekül!...

Azonban Joe nem sokat tétovázott. Ruganyosan ugrotta át a kis kerítést, amely elválasztotta a utcától és a következő percben már a sikátor mfacskakövein csattogtak a léptei.

De nem sok előnyt szerezhetett.

Két-háromszázméternyi futás után, amikor hátrafordult, látta, hogy tizenöt-husz férfi ugrik ki az utcára és rohannak feléje. Sípjelek harsantak fel az üldözők felől, mire minden irányból sípjelek feleltek. Joe tudta, hogy Holldon alaposan megszervezte kikötői hadseregét és azzal is tisztában volt, hogyátkozott kelep-cébe jutott, amelyből csak szerencsével szabadulhat ki.

Alig futott tovább száz métert, amikor az utca elején is feltűnt egy csapat. Legnagyobb-részt malájok voltak, görbe krist szorongatva az öklükben, de volt közöttük szép számmal revolveres fehér csirkefogó is.

Joe minden egyes üldözőhöz Holldon fejét képzelte el és ez adott erőt neki, hogy tovább folytassa a futást. Elkanyarodott balra egy másik sikátorba, amikor az egyik kapu alól két bennszülött ugrott rá. Megvillant a kris, de Joe lélekjelenléte megmentette a halálos döféstől. Maga elé rántotta a másik bennszülöttet és így a maláj bérgyilkos a saját társát szúrta le.

Mielőtt pedig újabb dőfésre emelhetne volna a törét, Joe ökle lecsapott a maláj fickó fültövére.

Átugrotta a két mozdulatlan testet és továbbfutott. Mögötte egyre közelebből hangzottak a lépések, sőt már lövések is dörrentek. Veszedelmesen közel fütyürésztek az ólomdarazsak a füléhez és ő is hátrafordult.

Két gyors lövést adott le, de csak az egyik golyó talált. Csíkos zubbonyú matróz rogyott össze, az üldözői egy pillanatra megtorpantak, de átugrották társukat és vad üvöltéssel rohantak Joe után.

Joe érezte, hogy lassan elakad a lélekzete. Folytonosan le kellett térni különböző mellékutcákba, mert különben bekerítették volna, de az üldözői makacsul követték.

Átvetette magát egy deszkakerítésen, szemétdombon futott keresztül, a telep tulsó oldalán kiugrott és tovább futott. Körülvillant a szeme, hogy tájékozódjon, de nem sok ideje maradt, mert mögötte már veszedelmesen közeli hallatszott az üldözők robaja.

Végigfutott az utcán és elszörnyedve látta, hogy zsákutcába jutott. Ezt csakhamar az üldözők diadalüvöltései is bizonyígtatták, akik diadalmámorban rohantak utána.

— Valószínűleg csinos összeget tűzött ki a fejemre Holldon... — gondolta magában és tovább futott.

Tovább azonban nem tudott futni. Nem kerítés állta el az útját, hanem egy ház. Gondolkodás nélkül be akart rohanni, de ekkor megpillantott egy táblát a kapu felett, amely megállásra kényszerítette:

„L E P R A !”

Tétovázva állt meg. Mögötte a gyilkos csőcselék, előtte a leprás ház. Vadul kavarogtak a gondolatok az agyában, már harminc méternyire voltak tőle az üldözői, amikor végül elhatározta magát. Kilőtte golyóit a tömeg felé, négy üldözővel kevesebb követte, azután — beugrott a leprás házba!...

Még hallotta, hogy megtorpannak a ház előtt az üldözők, tanakodnak, de nem merték követni, azután elájult...

Végigvágódott a földön...

XVI.

Immerg felrepedt szemhéjjal állt Holldon előtt. Minden ízében remegve hallgatta Szumátra Tigrisének dühkitöréseit. Holldon képe hol kivörösödött, hol elfehéredett a dühtől. Ide-

gesen rohangált fel és alá a szobában, majd megállt Immerg előtt.

— Tehát futni hagyta a fickót, Immerg?...
— kérdezte vésztjósloan.

— Nem, Uram!... — dadogott ijedten a másik. — Lelőtte a kocsmában a lámpát és elszökött. Az embereim utána rohantak, többet nem tudok!...

Sworn felüvöltött. Az asztalra csapott, hogy lehasadt a széle és magából kikelve hörögte.

— Mert maga egy marha!... Egy barom, akivel nem lehet dolgozni!... Hát mit gondol, miért vettem magamhoz?... Mi?... Azért vettem magának kocsmát, adtam gondtalan jövőt, hogy ha kérek valamit magától, akkor ne tudja megtenni? Feleljen!...

Immerg szeretett volna néhány ezer kilométerrel távolabb lenni. Alázatosan válaszolt.

— Nem, Uram...

Ebben a pillanatban, mintha megváltásként jönne, felberregett a telefon.

Immerg szolgálatkészzen kapta fel és emelte a füléhez a kagylót. Egy-két másodpercig tartotta a fülénél a kagylót, azután csillogni kezdett a szeme. Ragyogott a képe az örömtől, amikor visszahelyezte a kagylót.

— Nincs semmi baj, Uram!... Megvan a fickó!...

Sworn úgy csapott le, mint a prédára ugró tigris.

— Hol van?...

— Biztos helyen... — vigyorgott Immerg.

— Eszményibb helyzetbe nem is juthatott volna. Egy üres, leprás házba menekült be. Természetesen embereim körülfogták a házat, hogy egy egér sem menekülhet meg. Csak érte kell menni és kifüstölni...

Holldon vésztjóslóan dünnyögte.

— Ez a szerencséje, Immerg!... Nem is hiszi, milyen közel volt a halálához! Most pedig induljunk. Személyesen akarok jelen lenni, amikor hidegre teszik a fickót!...

Kihúzta az íróasztal fiókját, hatalmas automatapisztolyt dugott a zsebébe és megindultak az utolsó, döntő összecsapásra...

*

Joe Knell eliszonyodott, amikor magához tért. Tudta, hogy leprás házba került, itt egyelőre biztonságban volt — a banditáktól!

Azonban sokkal borzalmasabb, szörnyű sors várhat rá ebben a házban; megkaphatja a leprát! Émelyegni kezdett a gyomra, ha arra gondolt, megbetegszik, elkerül egy lepratelepre, ahonnan azután sohasem kerülhet vissza az életbe, hogy bosszút álljon Fred Barth-ért Holldonon.

Amint végigment a szobákon, messzire elkerült minden egyes bútordarabot, úgy lépegett a padlón, mintha tüzes vaslapokon járna, még lélekzeni is alig mert.

Néha odalépett egy-egy ablakhoz, látta, hogy a házat alaposan körülfogta a csőcselék és biztos volt abban, hogy rövid idő eltelte után meg fog jelenni a színtéren Bill Holldon is.

Ismét megtöltötte a revolverét, de egyszer sem tüzelt, habár számtalanszor volt kitűnő alkalma arra, hogy lepuffantson egy-egy kevésbé óvatos bérgyilkost, de nem tette. Ő nem a csavargókra, kikötői rakodómunkásokra haragudott, hanem Bill Holldonra, aki megvesztegette azokat az embereket. Nagyon jól tudta, hogy üldözői csak vak eszközök Bill Holldon kezében, aki néhány hozzá hasonló fickóval tartja uralma alatt ezeket az alakokat.

Csak azt szerette volna megtudni, hogy Bill Holldon aljas üzelmeinek ellenére is hogyan tudott megmaradni Padangban, ahol jó hírnévnek és tekintélyes vagyonnak örvend. Tisztában volt azzal, hogy hatalmas, szervezett bandát tart Bill Holldon, csak azt nem értette, hogy lehetett, hogy idáig nem jutottak a goncszsága nyomára.

— Lerántom róla a leplet... — sziszegte magában és tovább folytatta felfedező útját az elhagyott házban.

Egyre feljebb jutott az emeleteken, míg végül elérte a padlást. Erős vasajtó állta el az útját, de szerencséjére nyitva találta. Megkönynyebbülve lépett a homályos, piszkos padlásba, mert tudta, hogy aligha tartózkodtak a házbeliék a padláson. Itt volt a legnagyobb biztonságban.

Egy szellőztető nyíláshoz lépett és letekintett az utcára. Három emelet magasságból nézett le az utcára és megdöbbant a szíve, amikor az egyik férfiben felismerte Bill Holldont.

Ügyszólván semmit sem változott az elmúlt két esztendő alatt az elvetemült gyilkos. Ugyanaz a gonosz kifejezés az arcán, a baromi erő jellemezte most is Bill Holldont. Célzásra emelte a revolverét, hogy lelője barátja gyilkosát, de amint az izgalomtól remegő kezére pillantott, tudta, hogy csak hiábavalón pocskékolná a municiót.

Látta, hogy Bill Holldon utasításokat ad ki az embereinek, mire azok eltűnnek. Csodálkozva várt, de amikor visszatértek a gyilkos emberei, egyszerre rádöbbsent a valóságra.

Benzines kannákkal tértek vissza az emberek. Szaporán locsolgatták a leprás ház falát, gyufa lobbant, majd hatalmas lángok csaptak fel. A benzin jó szolgálatot tett, csakhamar a ház is égni kezdett.

Joe Knell tudta, hogy erre minden trópusi ház bambuszból épül, legfeljebb az alapját és a földszintet építik fel kőből. Az alsóbb emeletek felől már hallatszott a bambusz ropogása és el-sápadva állapította meg, ha nem menekül el, itt ég a házban.

Átnézett a szomszédos házra, legalább két és fél méternyire volt tőle.

A füst mind sűrűbb lett, lassan fojtogatni kezdte. Köhögési rohamok fogták el, könnyezett a szeme, amikor végre rászánta magát a halál-ugrásra. A ház fala emeletmagasságú lángokkal égett, sűrű, gomolygó füstfelleg takarta el előle az utcát. Nagyot dobbant a szíve, amikor ezt felfedezte. Így letről sem láthatják őt, amikor átugrik a szomszédos ház tetejére és észrevétlenül megszökhet.

Ekkor már kész terv fogamzott meg az agyában. Elhatározta, hogy a legelső telefon-könyvből kikeresi Bill Holldon, vagy ahogy itt ismerik, James Sworn címét és átkutatja a gyilkos lakását. Mire az visszatér, már lerántotta róla a leplet, csak éppen a revolver ravaszát kell majd megnyomnia, hogy a golyó Bill Holldon átkozott koponyájába repüljön.

Felhúzta magát a tetőre. A trópusi háztetők mind laposak, nem kellett félnie attól, hogy legurul. Nyugodtan elment a háztető széléig, fel-

mérte a távolságot, azután hátrahúzódott. Megveregette a lábizmait, hogy ruganyosabbak legyenek, kicsit helyben futott, de csak nem mérte megkockáztatni az ugrást. A tető széle is ógni kezdett. A házból hangos recsegés-ropogás jelezte, hogy az egyik emelet beomlott, nem várhatott tovább.

Vad futással indult meg, hogy ha meg is gondolná a dolgot, akkor se tudjon megállni. Pillanatokon belül elérte a háztető szélét. Kétségbeesett erőfeszítéssel rúgta el magát a háztető szélétől és becsukta a szemét. Süvített a füle mellett a levegő, érezte, hogy micsoda mélység felett repült, azután talajt ért a lába. Elvágódott a másik ház tetején, de sikerült az ugrás. Kinyitotta a szemét. A leprás ház lánokban állt. Idejében ugrott át...

A balbokája egy kicsit megrándult, de más baja nem történt. Tudta, hogy a házba nem mehet be, mert elfogják, mint szökött fegyencet.

Közvetlenül a ház közelében egy sudár kókuszpálma hajladozott, néhány Hau-fa társaságában és máris tudta a menekülés útját.

Ha a két és félméteres ugrást megkockáztathatta, akkor az egyméteres előtt megtorpanna?...

Nem sokat gondolkozott. Gyönyörű ívben vetette magát a kókuszpálmára, megkapaszko-

dott benne, egy percig ég és föld között lebegett, azután megkapaszkodott a lábaival is.

Lassan megindult lefelé. Kezét felsebezték a hancsok, de nem törődött vele. Egy perc múlva már a földön volt. Körülvillant a szeme, hogy nem látta-e meg valaki, de megnyugodott. Mindenki kitódult, hogy az égő házat bámulja. Megindult a cereusz-sövény felé, amelynek lábujjnagyságú hófehér virágai már összezsugorodtak. Éjszaka pompázik a cereusz, nappalra azonban összezsugorítja a virágait. Sűrűn egymás mellett, sövényyszerűen nő, ezért a legtöbb háznál ezt használják kerítésnek.

Átvetette magát a sövényen, közben megérintette a hűvös tapintású, húsos virágokat. Egy mezőn futott keresztül, azután eljutott egy szűk sikátorba. Felcsillant a szeme, amikor megpillantotta, hogy a sikátor egy forgalmas főútba torkollik. Gyors, szapora léptekkel indult meg. Csakhamar ott találta magát az emberáradatban. Fehérek és Awa pálinkától bűzlő bennszülöttek siettek az utcákon.

Egy bennszülött rendőr gyanakvóan nézte végig, mire Joe belátta, hogy nem ajánlatos neki az emberek között mutatkozni. Esetleg felismerik a fényképéről, elfogják és akkor...

A folytatását elgondolni nagyon borzalmas volt Joe számára. Ennyi szenvedés és kocká-

zat után mégis megmeneküljön előle Bill Hollon, az több lett volna, mint amennyit Joe el tudott viselni.

Megpillantott egy telefonfülkét. Odairányította a lépteit. Feltépte a fülke ajtaját és belépett. Gyors, kapkodó mozdulatokkal lapozta fel a telefonkönyvet, végigfutott ujja a névsoron, míg végre megakadt a pillantása egy néven:

„James Sworn, vállalkozó és ültetvényes, Rue Wenstal 45.”

Éppen kilépett az ajtón, amikor azt hitte, eláll a szívverése. Két bennszülött rendőr lépett melléje, az egyik a vállára tette a kezét és kemény szigorúsággal szólalt meg.

— Igazolja magát!...

Joe Knell elsápadt. A forgalmas főútvonalon aligha volt reménye, hogy megmeneküljön a rendőröktől, de mindenre el volt szánva.

Úgy tett, mintha belső zsebéből igazoló iratokat akarna előszedni, de a következő pillanatban már le is csapott pörölyszerű ökle az egyik rendőr állára. Még össze sem rogyott, amikor a másikra támadott. A bennszülött rendőr éppen a szájához emelte a sípját, hogy jelezzen, amikor állon találta őt is Joe ökölcsapása. Lassan lecsúszott ájult társa mellé.

Azonban mindez nem mehetett végig feltűnés nélkül a forgalmas utcán. Csakhamar cső-

dület vette őket körül. Joe úgy tekintett körül, mint egy csapdába esett vad. Kétségbeesetten nézett körül, nem tudta, hogy merre meneküljön, amikor megpillantott egy taxit robogni az úttesten. Halálos biztonsággal ugrott fel a kocsí sárhányójára és máris beugrott a kocsi belsejébe. Mielőtt az emberek felocsudhattak volna, máris eltűnt a taxival együtt az utca forgatagában.

Előrenyújtotta revolverét és a soffőr hátába nyomta.

— Nyugodtan tovább hajtani!... — sziszegte, mire a megrettent vezető sápadtan bólintott.

Azonban Joe nem akarta, hogy a vezető időelőtt elárulja őt a rendőrségen és bár sajnálta, revolveraggal jókora csapást mért a tarkójára. Hang nélkül rogyott össze a férfi, Joe elkapta a kormányt és gázt adott a kocsinak. Tudta, hogy merre van az utca, amelyikben Bill Hollon villája épült.

Vészes száguldással robogott végig az utcákon, legalább hat rendőr írta fel a rendszámát közlekedési kihágások miatt.

De a végzet kocsija eszeveszetten száguldott tovább.

Tíz perc alatt elérkezett a villa elé. Csikorgva fékezte le a kocsit, kiugrott és a bejáratához sietett.

Becszengetett a kapun és várt. Végignézte az épületet, amely inkább hasonlított valamilyen erődítményhez, mint barátságos villához. Meg volt arról győződve, hogy betonfalak húzódnak meg a téglákon belül.

Csoszogást hallott, majd egy idősebb maláj bámult ki a kapu kis kémlelőnyílásán.

Nem nagyon lepődött meg, amikor megpillantotta a rongyos, füstös, s borostásállú alakot, úgylátszik, gyakran volt ilyen látogatója a villa tulajdonosának.

— Kit keres?... — kérdezte a maláji.

Joe csaknem kibökte: „Bill Holldon”, de meg gondolta a dolgot. Rekedten válaszolt.

— Mister James Swornt...

A maláji szolga a fejét rázta.

— A Tuwan nincs itthon...

Joe Knell türelmetlenül legyintett.

— Nem baj. Majd megvárom...

A maláj a fejét rázta.

— A Tuwan megtiltotta, hogy bárkit is beeresszek, ha ő nem tartózkodik itthon...

A fiú látta, hogy nem sokra mehet a maláj szolgával, az nem fogja őt beengedni.

Dühösen fordított hátat és úgy tett, mintha el akarna menni, de amint meghallotta a kémlelőnyílás ajtajának becsapódását, villámgyor-

san fordult meg. Végigfutott a kőfal mellett, míg végül egy alkalmas helyet talált, ahol bemászhatott.

Sürgönypózna állt közvetlenül a kőfal mellett és Joe Knell egy akrobatát megszégyenítő ügyességgel kúszott fel. Ő nagyon jól tudta, hogy miért vette körül a házat háromméteres kőfallal Bill Holldon.

Lehuppant a tulsó oldalon. Virágok közé esett, tarka, pompázó, illatozó virágok közé.

— Nem is valók egy gyilkos kertjébe!... — suttogta magában, amikor lihegést hallott a háta mögött.

Villámgyorsan fordult meg és elszörnyedt, amikor szemben találta magát egy hatalmas vérebbel. A kutya egy hangot sem hallatott, csak vérbenforgó szemei lobogtak a betolakodott idegen felé.

— Nem sokban különbözik a gazdától!... — suttogta. — De nem akartalak megsérteni ezzel az összehasonlítással!... — mondta ismét és elvetődött előre.

Jókor vetette el magát. Ugyanabban a pillanatban ugrott a véreb is, de Joe az ugrásával elkerülte a támadást. Fölötte repült el a kutya, de ő nem várta be a véreb második támadását.

Ő ugrott rá a kutyára, egyik kezével megragadva nyakát, a másikkal pedig a zsebéhez

kapott. Görbe krist rántott elő, amit még a kocsmában kapott és mielőtt a kutya támadhatott volna, a torkába döfte a tört.

Bugyborékolva tört elő a vér a kutya torkán, egyet nyögött, azután mozdulatlanul nyúlt el.

Joe Knell lihegve állt fel. Egy hajtines a szemébe hullott, most úgy nézett ki, mint aki az egész világ ellen bosszút esküdött. Vad gyűlölet lobogott a szemében és azután lassan megindult.

Elérte a villát. A földszinti ablakok nyitva voltak, azonban sűrű acélrács akadályozta meg abban, hogy bemászhasson. Az emeleten azonban már nem voltak rácsokkal ellátva az ablakok.

Futónövényzet fonta be a villa homlokzatát, amelynek indái elég erősnek látszottak ahhoz, hogy egy ember súlyát kibírják.

Lassan kapaszkodott felfelé. Levelek szakadtak le, számtalanszor attól tartott, hogy visszazuhan, de sikerült elérnie az emeletet. Felhúzta magát az ablakpárkányra, azután behuppant a szobába. Nesztelenül ért talajt a lába, mint egy párduc, olyan puhasággal, de ugyanolyan feszültséggel az izmaiban indult végig a termen.

Végigsietett a szobán, kilépett a folyosóra. Azt már megállapította, hogy az emeleten aligha fogja megtalálni azokat, amiket keres.

Lesietett a földszintre, amikor a lépcső végén megpillantotta az öreg malájt.

Azt nem kockáztathatta meg, hogy lassan lelopakodik, csak egyet reccsent volna a falépcső és a maláj észrevette volna. Hátrahúzódott és egy hatalmas ugrással vetette magát a malájra.

Tizenöt lépcsőfokot repült keresztül és elkapta a maláj torkát, de a támadás nem sikerült teljesen. Megcsúszott a keze és elzuhant, magával rántva a szolgát is.

Kemény ellenfélnek bizonyult a maláj szolga, mert esés közben máris előrántotta a törét. Még talajt sem értek, amikor dőfött és Joe felszisszent, mert a szúrás a vállát érte.

A következő pillanatban azonban máris ütött.

Japán fogást használt, nyitott tenyérrel ütött a szolga gégéjére, mire az egy hang nélkül nyúlt el.

Végigfutott a folyosón.

A harmadik szobában végre megtalálta Hollon íróasztalát. A fal mellett hatalmas páncélszekrény volt és Joe tudta, hogy a páncélszekrényben kell keresnie a leleplezéshez szükséges adatokat.

Feltörte az íróasztal fiókokat, kiszórt mindent, végre az egyikben talált egy kulcesomót.

Remegő kezekkel, kapkodva kereste ki a megfelelő kulcsot, végre feltárult a hatalmas acélszekrény és Joe bepillantott a belsejébe. Dollárkötegek, papírok tűntek a szemébe, de nem ez érdekelte őt.

Az alsóbb polcokon végre talált egy üzleti könyvhöz hasonlót, leült az íróasztal mellé és lapozni kezdte. Kivörösödött az arca, csillogni kezdett a szeme, amikor olvasni kezdte a feljegyzéseket:

„19... október 18. Ma átvettem harminc bennszülött munkást Tim Callagantól, azzal a feltétellel, hogy továbbítom őket. A hasznot felezzük

James Sworn.

„19... október 24. A fegyverekért járó 15000 \$-t átvettem Fu-Haitól

James Sworn.

„19... december 7. Leszállítottam az ígért fehér árut Wei-Tsungnak. Újabb üzleteket ígért, nyereség 30.000 \$.

James Sworn.

Szédült és támolygott, azoktól a borzalmas „üzleti ügyektől”, amiket a jegyzőkönyvből kiolvasott.

Hirtelen elhatározással nyúlt a telefonkagylóért.

Feltárcsázta a rendőrséget és a füléhez emelte a kagylót.

A drót túlsó végén, fiatal férfi hangja hallatszott.

— Halló, itt a rendőrség!...

Joe keserűen mondta be.

— Itt Joe Knell, a szökött fegyenc beszél...

A rendőrtiszt közbevágott.

— Ha sokat ivott, akkor ne telefonálgasson a rendőrségre, mert könnyen megjárhatja...

Joe Knell fújt egyet.

— Értse meg, hogy itt Joe Knell, a szökött fegyenc beszél, a Sworn villából... Fontos felfedezést tettem, azt hiszem lelepleztem James Swornt... Azonnal jöjjenek ki riadóautóval...

A rendőrtiszt felnevetett.

— Szerencséje, hogy nem vagyok a közelében. Ilyen gyanúsításokért alaposan póruljárhatna...

Joe elhúlt.

— Nem hiszi, hogy én vagyok a szökött fegyenc?...

— Nem...

Joe azt hitte, hogy összeesik.

— Bebizonyítom, csak várjon!... — rimánkodott, miközben arra gondolt, hogy ezalatt valószínűleg közeledik Holldon az embereivel a villához. — Megmondom az őt nevét, akitől megszöktünk... Smithnek hívták...

A rendőrtiszt felnevetett.

— Ezt olvashatta is valahonnan...

— A számom 3562...

A rendőrtiszt hallgatott egy pillanatig, azután izgatottan kérdezte.

— Honnan tudja, hogy ez a száma a szökött fegyencnek?...

Joe sírni tudott volna, átkozta magában a rendőrtisztet.

— Mert én vagyok a szökevény!

— Ne haragudjon, de ez hihetetlenül hangzik. Miért jelentené fel önmagát?...

— Mert ártatlan vagyok!... — üvöltötte Joe a telefonba. — Jönnek vagy nem jönnek?...

A rendőrtiszt hallgatott, azután megszólalt.

— Jövünk, de ha nem igaz, amit mond, a föld alól is előkerítem. de akkor elátkozza azt a percet is, amikor megszületett...

Joe hallotta a kagyló kattánását és elégedetten fújta egyet. Mindenről megfelejtkézve ült vissza az asztal mellé. Tovább olvasta a jegyzőkönyvet. Annyira elmerült a tanulmányozásába,

hogy észre sem vette, amikor nyílt az ajtó és a küszöbön megjelent Bill Holldon és három barátja.

Csak akkor rezzent fel, amikor meghallotta a gyilkos hangját.

— Stop!... Fel a kézzel!...

Joe Knell az ajtó felé nézett. Holldon úgy állt két testőre között, kezében a lövésreemelt revolverrel, mint a testet öltöt bűn. Most is ott bujkált szája körül régi, kegyetlen vigyorgása és a szemében éppenúgy lobogott a vadászó tigris kegyetlen, sárga lángja, mint régen.

Joe egy árnyalattal sápadtabb lett. Felmelte a kezét, de nyugodtan csengett a hangja.

— Hello, Bill Holldon?... Mégis viszontláttuk egymást?...

Félelemnek nyoma sem volt a hangjában. Holldon ezt rögtön észrevette és ez a nagy nyugalom meghökkentette kissé. Körülsöpört a tekintete a szobában, mintha Joe elrejtőzött cinkosait keresné és mert senkit sem látott, kissé megnyugodott.

Főlényesen vigyorgott.

— Viszontlátjuk egymást. Bár nem hinném, hogy ebből túlnagy öröme lenne, mr... hogy is hívják?...

Joe csendesen, végtelen nyugalommal felelt.

— Joe a nevem. Joe Knell... A Lélekharang. Gondoltál néha arra, hogy végül is én leszek a lélekharangod, Holldon?...

A gyilkos hangja recsegett.

— Először is nem vagyok Holldon. Úgy rémlík, ezelőtt két évvel is ez volt a rögeszméje. Nem baj, a fegyházban és az örültekházában majd csak kigyógyítják belőle.

Joe arcán szelíd mosoly derengett. Annyiszor elképzelte azt a pillanatot, hogy szemben áll Bill Holldonnal! Azt képzelte mindig, hogy görcsös, őrzöngő dühhel fog ellenfelének rontani és most különös gyengeséggel érezte, hogy akkor sem rohanna neki, ha történetesen nem volna harmadmagával és nem irányulna egyszerre három revolver a mellének.

Csendes, messzemenő mosollyal mondta.

— Ah úgy... Te még mindig a régi lemezt játszod... Pedig én nem azért szöktem meg a fegyencpokolból, hogy ezt a lemezt halljam...

Bill Holldon már tökéletesen nyeregben érezte magát. Feltámadt benne a királytigrisek macskatermészete; játszani akart az áldozatával, mielőtt szétmarcangolja.

Vigyorogva mondta.

— Hanem?... Miért tette ki magát ennek a szörnyű strapának?... Egy börtöncella sokkal

kényelmesebb, mint egy kényszerzubbony.
Nem?...

— Lehet. De én azért jöttem, hogy a halálotat lássam, Bill Holldon. És nincs az a gonoszság, amely most megmentene tőle...

Holldon szemében csufondáros tűz bujkált.

— Ne ijeszttegessen, mr. Lélekharang... Nagyon ijedős vagyok és újabban hajlamos a szívbajra. Látom, hogy a pénzszekevényemet már felnyitotta. Képzelem, milyen jól szórakozott a feljegyzéseim olvasásával...

Knell bólintott.

— Yes... Nagyon jól szórakoztam rajta. Kár, hogy kissé hamarabb jött, mint kellett volna...

— Persze, kitűnő zsákmány lett volna itt, mi?...

Joe legyintett.

— Nem érdekel a zsákmány. Te vagy a zsákmányom és nem menekülsz meg előlem. Ha két tucat bérgyilkos venne is körül, akkor is itt fogsz meghalni egy félórán belül, ebben a szobában.

Holldon arcán gúnyos fintor suhant át.

— Hát ami azt illeti, jósolni jobban tudnak a cigányasszonyok is, mint te. Ezzel a pályával hagyj fel, barátom. Aki itt ma rövidesen meg-

hal, az nem én leszek, hanem te. Azért mert megölted a szolgát, még különben is meg fogják toldani az éveid számát néhány esztendővel. Ha ugyan egyáltalán visszakerülsz még a fegyházba. Mert nagyon valószínűnek látom, hogy hirtelen és jogos felháborodásomban, úgy szétloccsantom az agyadat egy golyóval, hogy sohasem támadsz fel többé. Utóvégre egy körözött szökött fegyenc, gyilkosról van szó...

Knell szava keményen csattant.

— Ne tévedj, Holldon. A gyilkos te vagy. Én legfeljebb áldozat vagyok és bosszúálló...

— És a szolga, aki holtan fekszik a földszinten?...

Joe Knell arcán őszinte megdöbbenés látszott.

— Nem akartam megölni...

Holldon röhögött.

— Akartad, vagy nem akartad, mindez nem változtat a lényegen. Gyilkos szökött fegyenc vagy és már csak a bőröddel számolok el a rendőrségnek. Megmondtam valamikor, hogy nem érdemes velem ujjat húzni. Te húzod a rövidebbet, jámbor Lélekharang.

Miközben beszélt, lassan közelebb nyomult foglyához. Tekintetében ismét felgyúlt az a gyilkos fény, amelyet már annyiszor látott benne

Joe és tudta, hogy pillanatokon belül cselekednie kell, ha életben akar maradni a rendőrség megérkeztéig.

Nem Bill Holldont figyelte, hanem a testőreit. Vállas, kegyetlenarcú fegyenc típusok voltak és amikor Holldon előbbrelépett, mintha az árnyékai lettek volna, milliméterről milliméterre követték gazdájukat.

Joe Knell csendesen mondta.

— Megölhetsz, Holldon. Hidd el, cseppet sem félek a haláltól. De megnyugtató a gondolat, hogy rövidesen követni fogsz te is...

A Tigris felordított.

— Elég a komédiából, Joe! Mit adod itt a nagyfiút, akinek még vannak rejtett és hatásos sakkhúzásai?... Tudom, hogy ostoba idegcsomó vagy, aki beszuggerálta magának, hogy velem leszámol! De én elsöpörlek az utamból, mint a szemetet...

Ebben a pillanatban váratlan esemény történt. Joe Knell villámgyorsan lehajolt és amikor Holldon revolvère feldörgött, már az íróasztal alatt volt. Megmozdult a hatalmas, faragott íróasztal, mint valami keményfából alkotott védőpajzs és a szaporán ropogó revolvèrekre zuhant. A két testőr egyszerre eltűnt az íróasztal alatt, Holldon is elvágódott és mielőtt

talpra ugorhatott volna, Joe Knell tigrisugrással vetette rá magát.

A csontos férfiujjak halálos erővel fonódtak Holldon torkára. A gyilkos elrémülve látta arca előtt Joe Knell zöld lángban lobogó szemét és irtózatosszerű erőfeszítést tett, hogy lerázza magáról ellenfelét.

Knell azonban úgy mélyesztette ujjait Holldon torkára, mint akkor, ott a Gyémántszigeten, amikor Immerg bunkócsapására fordult le ellenfeléről az ájulat feketeségébe merülten.

— Eljöttem, Holldon!... — lihegte fuldokló dühben és szabadon levő balkezevel irtózatosszerű ökölcsepásokat mért ellenfele arcába. — Eljöttem, hogy ezzel a két kezemmel szorítsam ki belőled a bűnös párát... A pokolra küldelek, Holldon, mert meg kell tanulnod, hogy a fák nem nőnek az égig és a bűn mindig elveszi méltó büntetését...

Holldon fuldokolva vergődött Knell térdei alatt. Mintha hegyomlás temette volna el, vagy saját bűneinek iszonyú súlya, olyan gyenge volt, hogy mozdulni sem tudott. Csak hápogott, a testőreit kereste vérbeborult, fuldoklástól kidagadó szemével, de azok az íróasztal alatt heverték tört lábbal, karral és Holldon érezte, hogy minden ereje elhagyta, pillanatokon belül elveszti az eszméletét.

Ebben a pillanatban autófékek csikorgása sivített fel a ház előtt. Joe Knell hirtelen magához tért erre az éles, bántó hangra és elengedte ellenfelének torkát.

Búcsúzóul lecsapott mégegyszer az ökle, amitől Holldon jótékony kábulatba süllyedt és felegyenesedett a földről.

Magához vette Holldon revolverét és a sarokban vergődő gyilkosok felé fordult.

— Nagy csend legyen itt most, fiúk... Joe Knell intézi el a száradását Holldonnal, a leg-aljasabb gyilkossal, akit valaha a hátán hordott a föld. Stop!... Nem szeretnék halottakat átadni a rendőrségnek!...

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó. Rendőregyenruhák jelentek meg az előretartott revolverek mögött és egy fiatal, energikushangú rendőrtiszt kiáltása harsant.

— Fel a kezekkel...

Joe Knell fáradt mosollyal dobta revolverét a rendőrtiszt lába elé.

— Nincs veszedelem, kapitány úr. Joe Knell vagyok, a szökött fegyenc és áldozat... Ezek itt Bill Holldon, illetve James Sworn, a Tigris és két bérgyilkosa... Nagyon érdekes dolgokat fognak itt felfedezni rögtön...

A tiszt értelmetlenül nézett Joera.

— Ön telefonált az imént a rendőrségre?...

— Yes...

— Nem értem... Ha úgyis tudta, hogy jövünk, miért verte ájultra az ellenfeleit?...

Joe mosolygott.

— Jogos önvédelemből, kapitány úr... Maga még nem ismeri ezt a fenevadat. Az utolsó pillanatban is megölt volna, ha tudja, hogy nincs menekvés... És... Szébb így, hogy győztesen, revolverrel a kezemben adom át a foglyokat Önnek...

A tiszt furcsa zavarban mondta.

— Hm... Most tulajdonképpen nem tudom, kit bilincseljek meg?... Maga szökött fegyenc és állítólagos gyilkos is... Magát is le kell tartóztatnom...

Joe elnézően legyintett.

— Kezdje rajtam, kapitány úr. Bilincselgessen, megszoktam már. A fontos az, hogy őket is megbilincselje... és nézzen egy kissé abba a könyvbe, ott az asztalon. Nagyon érdekes feljegyzések vannak benne, amelyek egy kis fényt vetnek Szumátra Tigrisének üzelmeire. A kábítószer, fegyver és rabszolga csempésztől a leánykereskedelemig mindennel foglalkozott ez a dicső férfiú. Amit ellenem és a barátom ellen vétett, azt majd a végén mondom el, hogy beteljesedjen a bűnlajstroma...

A tisztt az éledező Holldonhoz lépett.

— James Sworn, ezennel letartóztatom...

Holldon apró szeme olyan keskeny volt, mint a késpenge. Tétován pillantott körül, de amint megpillantotta az ajtóban álló rendőröket, a szoba közepén mosolygó Joe Knellt, egyszerre olyan sápadt lett, mint a frissen meszelt fal.

— Letartóztat?... Milyen jogon?... — hebegte kínosan és Joere nézett, aki most fáradtan leroskadtt az egyik székbe, mintha a legutóbbi események utolsó csépp energiáját is kiölték volna.

A rendőrtiszt kitérően felelt.

— Azt majd megtudja a rendőrségen.

Intett az embereinek, akik megbilincseltek a testőreivel együtt és még mindig bizonytalanul fordult Joe Knellhez.

— Átkozottul nehéz eset. Itt most maga a feljelentő és leleplező... Mégis fogoly maga is... Megígéri, hogy nem szökik meg?...

Joe Knell mosolygott.

— Akkor nem bilincsel meg?

— Nem...

— Megígérem. Becsületszavamra nem teszék kísérletet a szökésre...

A tisztt arcán mosoly suhant át.

— Köszönöm, ez elég. Odabent majd részletesen kihallgatjuk a jelenlevőket. Indulás!

Joe Knell az asztalon heverő könyvre pillantott.

— Az Istenért, a legfőbb bizonyítékot itt hagyná?...

Felnyalábolta a könyvet és eltűnt az ajtón túl. Még udvariaskodtak is az ajtónál a rendőrtiszttel.

Tessék...

— Parancsoljon...

Végül is Joe Knell lépett ki elsőnek. És ebben nem csupán a rendőrtiszt udvariassága volt a döntő tényező...

*

Két nappal később, amikor a padangi rendőrfőnökségen befejeződtek a Tigris és badnájának kihallgatásai, Joe Knell kilépett a kapun. Tízezer dolláros csekk volt a zsebében, amelyet Szumátra legveszedelmesebb kalandorának leleplezéséért kapott és egy írás, amely szerint per-újrafelvételéig szabadon járhat...



~~260~~



OSZK

Central Library of the University of Toronto

224

OSZK

200

Az „UNIO” terjesztésében
legközelebb megjelenik

Dr. vitéz Uzsoky Norbert
orvos-főhadnagy

Kiütéses tífusz

című műve.

Ebben a páratlan érdekességű könyvben,
izgalmas ismertetésben végigvonul előttünk
a kiütéses tífusz története, kórleírása,
kezelésének módjai és megelőzése.

Okvetlenül vegye meg
ezt az eseményszámba
menő könyvet



Ár 2 pengő